

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTIZAN

Mayıs-Haziran 2004

Sayı: 53

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYATI: 2.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

Filistin ve Irak halkının direnişiyle

NATO'YA

İZİN VERMEYELİM!

**UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ**

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 531 48 53
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Beşir KASAP
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078
email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♣ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL, TEL: (0216) 306 16 02
Cep: 0 537 252 16 70

♣ **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI
NO:11 KAT:3 DAİRE: 32 ÇANKAYA/ANKARA
TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

♣ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ
İŞHANI NO: 87, DAİRE: 318 KONAK
TEL: (0232) 441 93 09 Cep: 0 536 387 14 52

♣ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 535 434 32 58

♣ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

♣ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 427 71 48

♣ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 535 516 79 47

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül

Euro Hesabı

Ziraat Bankası

İstanbul Aksaray Şubesi:

0 751 00 38 65 97 00 00 009

Halkbank

Laleli Şubesi: 3474/63487

Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Yurtiçi Hesap Numarası

Ziraat Bankası

İstanbul Aksaray Şubesi:

0751 00533 106

PARTİZAN'DAN

Merhaba;

Irak topraklarında halkın onurlu ve tarihsel mücadelesinin ivme kazandığı ve dünya ezilenlerine umut verdiği bu tarihsel dönemde yeni sayımızla sizinle birlikteyiz. Irak'ta ABD işgal ve terörüne karşı halkın birleşerek yürüttüğü haklı mücadele emperyalistleri bu topraklarda bekleyen hazin sonun önemli bir fotoğrafıdır. Tarih sahnesinde çizilen bu fotoğrafın bugün ve gelecek açısından taşıdığı önemli ve değerli mesajı büyütme ve ülkemiz topraklarına taşıma görevi ile yüz yüzeyiz.

Dergimizin bu sayısında Haziran ayında İstanbul'da yapılacak olan NATO zirvesinin temel politikalarını inceleme ve ortaya koyma anlamında "ABD'nin sarsılan hegemonyası ve Büyük Ortadoğu çıkmazı" başlıklı yazımız yer almaktadır. Önümüzdeki 50 yılın belirlenmiş politikası olarak tartışılan ve yeni maske ile tanımlanan bu politika özellikle önümüzdeki dönem açısından hem ülkemiz ezilenlerini hem de Ortadoğu halklarını önemli ölçüde etkileyecektir. ABD'nin "demokrasi" vaatleri ile sunduğu bu politikanın beklediği ve istediği gibi ilerlemeyeceği kesin. Irak'ta gelişen direniş bu konuda önemli veriler sunmaktadır.

Yine dergimizde ülkemiz politik gündeminde önemli bir yer teşkil eden 28 Mart Yerel Seçimleri'ne yönelik bir değerlendirme bulunmaktadır. Genel anlamda yerel seçim değerlendirmesinden öte yerel seçimlerde CHP'nin oynadığı rol ve bunun kitlelere yansımaları ayrıntılı olarak yazımızda ortaya konulmaktadır.

Üzerinde durulması gereken bir konu olan kitlelerin örgütlenmesinin önemi üzerine bir değerlendirme de bu sayımızda okurlarımıza sunulmaktadır. Kitlelerin örgütlenmesinde nasıl bir yol ve politika izlenmesi gerektiğini irdeleyen bu çalışmamızda özellikle içinden geçtiğimiz ve geçeceğimiz dönem açısından dikkatle okunmalı ve irdelenmelidir.

Ülkemiz gençliğini irdeleyen son yazımızda; genel anlamda gençliğin içinde bulunduğu durum irdelenmektedir. İşçi, köylü, öğrenci ve semt gençliğine değinilerin yapıldığı bu çalışmamızda, bu kesimlere yönelik nasıl bir politikayla hareket edilmesi gerektiği de vurgulanmaktadır.

Proletarya Partisi'nin ülkemiz topraklarında kök salmasının ilanı olan 24 Nisan'da, Öncü Kurmay'ın önderi **İbrahim Kaypak-kaya**'nın katledilişinin yıldönümü olan 18 Mayıs'ta bugünlere kitlelerin gündemine taşımak oldukça önemli. Yine işçi sınıfının şanlı mücadele günü olan 1 Mayıs'ın bu yılki içeriği emperyalist saldırganlığın vardığı boyut ve Haziran ayında İstanbul'da yapılacak olan NATO zirvesine hazırlık anlamında daha da önemli. Haziran'da dünya halklarının katillerini ağırlamaya hazırlanan ülkemiz egemenleri hazırlıklarına şimdiden başladılar. Zirveye karşı büyük direnişler örgütlemek ve ülkemizde yükselecek anti emperyalist mücadelenin öncülü olmak için tüm gücümüz ve enerjimizle hazırlanalım.

Dostlukla

İÇİNDEKİLER

ABD'nin Sarsılan Hegemonyası, Büyük Ortadoğu Çıkmazı . . .	3
Yerel Seçimlerin Arkasında Yatan Gerçek	18
Kitlelerin Önemi ve Örgütlenme Yöntemleri	33
Ülkemiz Gençliğine Kısa Bir Bakış	44

ABD'nin sarsılan hegemonyası ve “BÜYÜK ORTADOĞU” ÇIKMAZI

Tüm karmaşık stratejik planların, ittifak ve işbirliklerinin yapılmasının, saldırılarının şifrelerinin çözümlenmesini bir kenara bırakalım; emperyalizmin doğal karakteri kendini açıkça ortaya koymaktadır. Bölgeye insan haklarının, demokrasinin götürülmesi vb safsataları bir kenara bıraktığımızda; Büyük Ortadoğu olarak tanımlanan bölgenin dünyadaki tüm doğalgaz ve petrol rezervlerinin % 70'ini barındırdığını görürüz. Bu enerji kaynaklarının denetlenmesi ve ulaşım yollarının güvence altına alınmasını; Hazar Havzası'nın, Basra Körfezi'nin, Doğu Akdeniz'in, Kızıldeniz'in ele geçirilerek hakimiyet sağlanması amacını görürüz.

Dünyanın tek hegemonik gücü olduğu iddiasında olan ABD sanıldığı ve görüldüğü kadar güçlü mü? Elinde bulundurduğu kimyasal silahlarla dünya halklarını büyük bir tehdit altına alan bu emperyalist güç **yenilmez mi?** Dün Somali ve Afganistan'a, bugün Irak halkına büyük acı ve yoksulluk yaşatan ABD'nin bu saldırganlığının ve meydan okuyuşunun nedeni güçlülüğü mü, yoksa her gün biraz daha sarsılmaya başlayan egemenliğinin korunması ve devamının sağlanması mı? Dünya halklarına böylesine zulüm ve acı yaşatan bu gücün ekonomik olarak son birkaç yılda yaşadığı dar boğazın ne boyutlarda olduğunu biliyor muyuz?

Özellikle son dönem artan saldırganlığının yaşadığı derin buhranın bir sonucu olarak **“kağıttan kaplan”** oluşunun bir ispatı mı yoksa? Özgürlük götürmek için girdiği topraklarda özgürlüğünün aradan uzun yıllar geç-

mesine rağmen etkilerinin hala sürdüğü gerçeği bugün bilançolarıyla ortada. “Seyreltilmiş uranyum içeren silahlar yüzünden '91 Körfez savaşından bu yana Basra dolaylarında 100 bin kanser vakası görüldüğünü ve her ay 140 eski muhabirinin öldüğünü” biz biliyoruz. Yani ABD sadece barış için girdiği ülkelerin halkını katletmekle yetinmeyerek bölge halklarını ve kendi halkını da büyük tehdit altına alıyor.

11 Eylül saldırılarının ardından içinden geçtiğimiz yüzyılın emperyalist sloganı olan **“terör”** bahanesiyle başlatılan saldırı zinciri devam ediyor. Hedef önce Ladin'di, ardından Saddam oldu ve daha sonra diğerleri eklendi. İran en yakın hedef durumuna konulmuş bile. Tüm bunlarla birlikte altını çizmeden geçemeyeceğimiz şu gerçeklik; Afganistan ve Irak'ta yaşanan tablo emperyalist saldırganlığın dizginsizliğini gösterirken, diğer

ni ABD'nin ürettiği bu silah gelinen aşamada dönüp kendisini vurdu.

Ekonomik alanda yaşanan bu kamplaşma gelinen aşamada askeri ve siyasi arenada da kendini göstermektedir. Ekonomik krizin tüm emperyalist ülkeleri sardığı bu dönemde kamplaşmaların keskinleşmesi kaçınılmaz bir biçimde yaşanıyor. Askeri anlamda ABD için oldukça önemli bir güç olan NATO'ya alternatif içerikte yine Almanya ve Fransa tarafından imzalanan yeni oluşumlarla askeri anlamdaki etki gücünü de kırmanın mücadelesi yürütülüyor. ABD'nin yaşadığı bu egemen güç krizi hiç kuşku yok ki kendi yöntemlerince aşılacak ve üstesinden gelmek zorundadır.

Her gün biraz daha zayıflayan gücün tesis edilmesi ve özellikle de korunması bugün çok daha belirleyici bir önem taşımakta. Bu yüzden de kendi gücünü ve yedek güçlerini daha geniş perspektifli kullanma hedefi bugün çok daha belirgin bir şekilde görülüyor. Somut olarak ülkemiz buna bir örnektir. Bugünlerde yine ABD tarafından dillendirilen **“Büyük Ortadoğu”** hedefi hem yeni saldırı ve çatışmaların haberini verirken, diğer taraftan da bu hedefe paralel ülkemizin ABD tarafından çok daha ileri bir noktada kullanılacağı sinyallerini gönderiyor.

Yine bu dönem gündemde yer kaplayan üsler, bu verili koşulların bir yansıması. İncirlik üssü somutunda alevlenen bu tartışmalar hem

ABD'nin hedeflerini çok somut gösterirken hem de ülkemizin kullanılma planlarını da açığa çıkarmaktadır. İncirlik üssünün ABD tarafından kullanımı yaklaşık 50 yıllık bir zaman dilimini kapsarken, bu kullanım her dönem farklı biçim ve renkler altında gerekçelendirilmiştir. Bugün ise geçici bir kullanım değil kalıcılaştırılmak isteniyor.

ABD'nin yeni rüyası 'Büyük Ortadoğu' planlarının gerçekleştirilmesinde Türkiye birçok açıdan önemli bir hacmi kaplıyor. Türkiye'nin bugüne kadar çekinmeden oynadığı ileri karakolluk misyonerliği bu dönem daha da yoğunlaşarak kendini gösterecektir.

Gündemdeki üsler tartışması bunun bir parçasını gösterirken ve bir anlamda askeri gibi gözükse de öz olarak siyasal boyutunu gösterirken, yaşanacak diğer gelişmeler önümüzdeki dönem rengini daha fazla belli edecek. Bu bağlamda NATO'nun Haziran toplantısı önümüzdeki dönem yaşanacak gelişmelerin belirlenmesi anlamında önemli. Ancak şu da bir gerçek ki ve bunu Irak'a saldırı döneminde çok net gördük; ABD saldırganlık için gerektiğinde NATO gibi bir güce ihtiyaç duymayabilir. Bu anlamıyla sorun ikili bir yön arz etmektedir.

ABD'nin yeni ve önümüzdeki dönem açısından stratejik belli hedefleri içinde kapsayan "Büyük Ortadoğu" projesi NATO'nun önemini ve kullanımını da belirleye-

cek düzeyde. İstanbul toplantısının ana gündemlerinden biri olan bu proje önemli kapışmaların yaşanmasına da neden olacaktır. **Gelişen ve değişen dengelere paralel olarak şekillenen emperyalistler arası dalaş** bu noktada kendini çok daha belirgin bir şekilde gösterecektir.

ABD elbetteki bu kapışmada kendi hegemonyasının hakim kılınması yönünde baskın çıkmaya çalışacaktır. Bu kapışmayı İstanbul toplantısında çok daha yakından hep birlikte göreceğiz.

ABD EKONOMİSİ; BİTMEZ DENİLEN RÜYA BİTMEYE Mİ BAŞLADI?

Bir çoklarının bitmek bilmez pembe renkli Amerikan rüyası bu günlerde siyaha yakın bir tonla dolaşıyor rüyalarda. Hiç bitmeyecekmiş gibi başlayan bu rüya bugünlerde oldukça tedirgin ve endişeli. Ve işin kötüsü kararmaya başlayan bu rüyaya ne kadar pembe renk vurmaya çalışılıyorsa renk o kadar bulanıklaşıyor, hem de karartı hakimiyetini hiç yitirmiyor. Şimdi bu kara tablonun görünümünü çizmeye çalışırsak.

Emperyalist-kapitalist sistemin bugün büyüyen ve başını oldukça ağrıtan yapısal krizi her gün yeni boyutlar ve biçimler altında kendini gösteriyor. Emperyalistlerin süreklileşen bu krizi aşma çabaları, yerini idare edilebilir boyutta tutma politikasına bırakılı aradan epey zaman geçti. Ancak mevcut yapısal kriz artık denetimi de kabul

etmez boyutlarda emperyalistleri oldukça zor bir duruma sokuyor. Bugün askeri gücü ile hegemonyasını ve gücünü kanıtlamaya çalışan ABD'nin Vietnam yenilgisini yaşadığı dönemdeki resmini andırıyor, bugün yaşadıkları. Ekonomik krizine tedavi olarak ürettiği askeri güç ABD'nin kurtuluşunu sağlamayacak kadar sıradan aslında. Neden mi? ABD en "parlak" dönemini 1944-1971 yılları arasında yaşadı. Ancak bu dönem içerisinde Vietnam yenilgisini ve Kore'den geri çekilime durumunu yaşamaktan yine de kurtulamadı. Yani en "parlak" döneminde dahi askeri gücü onu kurtarmaya yetmedi.

ABD ekonomisinde tehlike çanlarının çaldığına dair bazı kanıtlar; 1950'de ABD, dünyadaki gayri safi üretimin yarısını pazarlara sunarken bugün bu oran yüzde 21 oranındadır. Dünya ekonomisinin en hızlı gelişen parçalarının ticari servislerinin büyük bir kesimini elinde bulunduran ABD'nin dünya pazarındaki yarı yarıya olan payı 2001 yılı verilerine göre yüzde 24 olmuştur. AB üyesi ülkelerin bu pazardaki pay oranı ise yüzde 23'dür. Ve AB üyesi ülkeler arasındaki ihracatla birlikte bu pay yüzde 40'a ulaşmaktadır. ABD'nin dünya pazarında azalmaya başlayan etki gücünün ilk verisi.

Yine çarpıcı diğer bir örnek; 2002 yılı verileri itibarıyla dünya pazarlarındaki temel tüketim araçlarının büyük bir kesimi Amerika tara-

findan üretilmemiştir. Elektronik ve elektrikli alet üreten en büyük on şirketin dokuzu; motorlu taşıt, gaz ve elektrik araçlarını üreten en büyük on şirketin sekizi; petrol rafine eden en büyük on şirketin yedisi; telekomünikasyon alanında en büyük on şirketin altısı; on ilaç üreticisinin beşi; altı kimyasal üreticisinin dördü; yedi hava yolu şirketinin dördü ABD'ye ait olmayan şirketler tarafından üretilmektedir. Dünyanın en büyük bankası Citigroup ve Bank of America olsa da dünya genelinde 25 büyük bankanın 19'u Amerikalı değildir.

ABD'nin ekonomisindeki bu dar boğaz bağımlı ülkelere çok daha kapsamlı boyutlarda yansıyor. Mali kaynaklardaki daralma ve erime yarı-sömürgelere ayırdığı kaynağın da daralmasına neden oluyor. Bu da diğer emperyalist ülkelerin ABD ile aralarındaki bu oranın her gün biraz daha küçülmesine neden oluyor. 2001 yılı verilerine göre diğer ülkelere yapılan yatırım stokunun yüzde 21'lik kısmı ABD'nin. Aynı oran 1947 yılında yüzde 47. 1996-2001 yılları arasında diğer ülkelere yeniden yapılan yatırımın toplamına göre ABD'ye düşen oran yüzde 17, Britanya'nın payı yüzde 16, Fransa, Belçika ve Lüksemburg'un toplamı ise yüzde 21'dir.

ABD 1997 yılından itibaren ekonomik büyümenin temelini şu formülle kurmaya çalıştı; Asya'dan gelecek ucuz mallar ve gayri menkul

piyasaları yoluyla elde ettiği tasarruflarla bu durumu destekleyip büyümeyi sağlamak. Ancak **ABD'nin bu beklentisinin aksine elde edilen tasarruf üretim için kullanılmadı, tüketime harcandı. Bu nedenle de bütçe açıkları her gün biraz daha büyüdü.** Bütün bu açıkların kapatılması için gereken oran The Asia Times'in verilerine göre bir gün için elli beş milyar dolara çıktı. ABD bu dengesizliği aşma çırıncılıklarını gösterirken Çin ve Japonya bu durumu en iyi biçimde kullanmaya başladı. Bu iki ülkenin yanı sıra Asya, sermayelerini ABD piyasalarından çekerek kendi bölgelerindeki batık borçların giderilmesinde kullandı. Bununla da sınırlı kalmayarak eldeki sermayesini yeni yatırımlar yaparak değerlendirdi. Ve bugün ABD açısından önemli rakip güçlerden biri olan Çin yıllık yüzde 9 gibi önemli bir oranla ekonomik büyüme yaşıyor. Bu büyüme Çin'in dünya ekonomisinde ABD'den sonra ikinci önemli güç olmasını da sağlıyor. Bu büyük ülkeyi ABD'nin dünya hegemonyası mücadelesinde dengeleri değiştiren hatırı sayılır bir güç konumuna getiriyor.

"Amerika'nın dar boğazının fotoğrafı bunlarla da sınırlı değil. Gelir ve giderler arasındaki dengesizliğin artması ve bu tablonun büyümeye başlaması borçlanma ile kapatıldı. 2002 yılında ABD, diğer ülkelere aldığı 503 milyar dolar borçla bu durumunu kapatmaya çalıştı.

Bu borçlanma ABD şirketlerinin borç alınan bu ülkelerin denetimini altına girmeye başlamasını da beraberinde getirmiştir. Amerikan şirket bonolarının yüzde 24'ü; şirket hisselerinin de yüzde 13'ü yabancılara aittir.

Yine yeni yüzyılın ve bin yılın başında, gelecek yüzyılların Pax Americana egemenliğinde geçmeyeceğini gösteren iki olay gerçekleşti. İlk, kapitalizmin büyük sembolü ve can damarı olan **ABD borsası çöktü. Dünya borsaları, neredeyse kesintisiz üç yıl boyunca, %60'a varan bir düşüş yaşadı.** ABD imparatorluğunun dört bir köşesindeki şirketlerin ve zengin hanelerin servetleri eridi. Büyük şirketler iflas etti ya da bunların kayıplarını gizlemek için muhasebe hesaplarında hile yaptıkları ortaya çıktı. ABD'de ortalama hane halkı, hisse senedi ve tahvil şeklindeki servetinin

% 25'ini kaybetti. Kuşkusuz Amerikalı ve İngilizlerin çoğu borsada hisse senedi şeklinde varlığa sahip değil. Çoğunlukla varlıkları evlerinin değerinden ibaret. Ve şu ana kadar evlerin değeri oldukça arttı. Fakat artık ölüm çanları onlar için de çalmaya başladı.”

Ekonominin krize girmesi 10 zengin ülkede 100 milyon insanın yoksulluk sınırı altında yaşamasına neden olmuştur. Yoksullukla varsıllık arasındaki uçurum iyice derinleşmiştir. En zengin % 20'lik nüfus dünya zenginliğinin % 80'ine el koyarken, en yoksul % 20'lik nüfus dünya zenginliğinden %1 oranında yararlanmaktadır. Burada birkaç çarpıcı örnek vermek istiyoruz. Bu örnekler dünya ekonomisinin ne durumda olduğunu ve insanları ne hale getirdiğini çok iyi açıklamaktadır. Dünya nüfusunun % 10'u her gün aç geziyor.

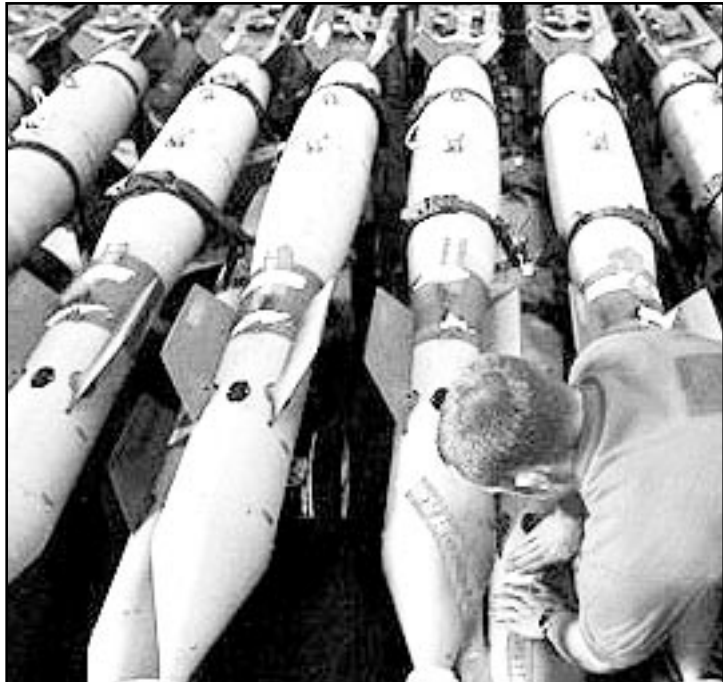
11 milyon çocuk her yıl gerekli olan birkaç dolarlık yardımı alamadığı için ölüyor. “Fırsatlar ülkesi” ABD'de 1990'ların birinci yarısında yoksulluk sınırında yaşayan insanların sayısı 38 milyondur (nüfusun %14'ü). Bu rakam 1997 verilerine göre %18'e yükselmiştir. ABD'de işsizlik %5,5 civarındayken, Avrupa'da bu rakam %15'le-re yakındır. ABD'li üç zenginin serveti en yoksul 48 ülkenin GSMH'sinden daha fazladır. İşte dünyadaki eşitsizliğin genel tablosu.

ABD EKONOMİSİNDE SİLAHLANMAYA AYRILAN PAY VE ABD'DE YOKSULLUK

“ABD yönetimi kana susamış vahşi bir hayvan haline geldiği için...onun sözhazinesi sadece bombalardan ibarettir.”

ABD bütçesi tüm bu can çekişme sürecinde silahlan-

Ekonominin krize girmesi 10 zengin ülkede 100 milyon insanın yoksulluk sınırı altında yaşamasına neden olmuştur. Yoksullukla varsıllık arasındaki uçurum iyice derinleşmiştir. En zengin % 20'lik nüfus dünya zenginliğinin % 80'ine el koyarken, en yoksul % 20'lik nüfus dünya zenginliğinden %1 oranında yararlanmaktadır.

maya ayırdığı oranı düşürmedi. Çünkü ekonomik krizin devasa çözümü saldırganlıktı ve bunun için gerekli olan malzemenin kısıtlanma yapılamazdı. Son teknolojik gelişmelerin tümü kullanılarak üretilen bu silahlar “ne gariptir ki” başka bir ülkeyi işgal etmenin gerekçesi olarak kullanıldı.

Sadece kendi ülkesindeki silahlanmaya ev sahipliği yapmakla sınırlı kalmayan Amerika yarı-sömürge ülkelerin silah pazarının önemli bir kısmını elinde bulunduruyor. Yarı-sömürge ülkelerin silah pazarının yüzde 60'lık gibi bir oranı ABD şirketlerinin elinde. Yine hem ABD ekonomisi açısından hem de diğer emperyalistler açısından önemli olan enerji ve petrol bölgelerini de silahlandırılanların başında ABD gelmektedir. Saddam'ın ve diğer uşak ülkelerin kullandığı kimyasal silahların Amerika'da üretildiği bugün kanıt gerektirmeyecek itiraflarla ortadadır. Ayrıca ABD'nin bu önemli bölgelerde bulunan ülkelerde askeri üsleri de bulunduğu unutulmamalıdır. Bugün parlatılan Kıbrıs krizinin bir ayağını hem de önemli bir ayağını oluşturan yan burasıdır. Kıbrıs'ın hem enerji kaynakları hem de jeostratejik konumu itibarıyla durduğu yer ABD açısından önemlidir. Bu örneklerin ardından **ABD dünya ülkeleri içinde silahlanmaya en büyük payı ayıran ülke olma özeliğini hala koruyor.** 11 Eylül saldırıları öncesi ABD'nin

askeri harcamaları 281 milyar dolar iken bu harcamalar bugün 350 milyar dolara aşmış durumdadır.

Yine Amerikan Kongresi tarafından hazırlanan bir raporda 1980 yılına kadar tam 30 bin ton sinir gazı, hardal gazı ve gosgen stokları bulunuyordu. 1980 yılı sonrası daha ölümcül iki kimyasal silah üretildi. Bu silahlar Irak'a ilk saldırı döneminde daha sonra Bosna'da ve ardından Irak'a ikinci saldırı döneminde kullanıldı. Ancak bu saldırının ABD'ye maliyeti beklediğinden fazla oldu. Direnişle birlikte uzayan

ABD ekonomistlerinin yaptığı yüksek vergiler toplama politikası ekonomiyi rahatlatmadığı gibi, halkı da oldukça sıkıntı içine sürükledi. Bu yoksulluk beraberinde Amerika'da özellikle bir dönem yoğunlaşan ve bugün hala devam eden şiddet olaylarının yaşanmasını beraberinde getirdi.

işgalin bugün ABD ekonomisini bir hayli sıkıştırdığı bir gerçek. Diğer bir gerçek de ABD'nin kimyasal silahlanmayı artırdığı oranda diğer ülkelere de aynı nitelik ve içerikte açıklamalar gelmesi. Kuzey Kore son dönem bunun en bariz örneği. ABD'ye meydan okurcasına yapılan açıklamalar ABD'nin korkusu. Ekonomi-

sinde sosyal yatırımları yüzde 8 gibi bir orana çekerek yaptığı silahlanma hükmü belli boyutlarla kırılmaya başladı.

ABD'deki bu dar boğazın halka yansımaları tahmin edilmeyecek bir durum değil. Yukarıda verdiğimiz sosyal giderler için bütçeden ayrılan pay yüzde 8 gibi bir oran. Yoksulluğun arttığı Amerika'da işsizlik ve açlık oranı da büyüyor.

ABD ekonomistlerinin yaptığı yüksek vergiler toplama politikası ekonomiyi rahatlatmadığı gibi, halkı da oldukça sıkıntı içine sürükledi. Bu yoksulluk beraberinde Amerika'da özellikle bir dönem yoğunlaşan ve bugün hala devam eden şiddet olaylarının yaşanmasını beraberinde getirdi. Biraz geçmişe doğru gidersek; Vietnam savaşları yıllarında saldırıda ölen ABD askerlerinin sayısı 40.000 iken aynı yıl içinde 50.000 Amerikalı kendi ülkesinde çeşitli şiddet olaylarında ölmüştür.

1997 yılı Temmuz ayında ABD'de 25 saat süren bir elektrik kesintisinde binlerce insan sokaklara dökülerek 400'den fazla yerde yangın çıkararak yağma yapmıştır. 2000 mağaza soyulmuştur ve tecavüz olayları için rakam verilememiştir. Ki geçtiğimiz yıl da bu olayın bir benzerine New York'ta tanık olduk. ABD'nin büyük kentleri bugün 20 yaşından küçük gençlerin oluşturduğu sayısız çeteler tarafından parsellenmiştir. Yalnızca Chicago kentinde 110 çete olduğu tahmin

ediliyor. Bu tablo “terör” çığırkanlığı yapan Bush’un kendi ülkesinde terör ve şiddeti nasıl yarattığının da bir göstergesi.

Dipsiz bir uçurumda yuvarlanan ABD ekonomisi sadece kendisini yuvarlamakla sınırlı kalmayarak kendine bağımlı ülkeleri de beraberinde yuvarlıyor. Ülkemizde yaşanan gelişmeler bunun en bariz örneği. Açlık sınırı her gün biraz daha zorlanırken, halkların boynundaki zincir, iyiden iyiye boğucu bir hal almış durumda. Emekçilere yönelik gerçekleştirilen dizginsiz saldırı paketleri mecliste hummalı tartışmaların ardından bir bir onaylanarak geçiyor. IMF’nin kurtarma projeleri ile getirilen belli yaptırımlar emekçilerin sabır sınırını hayli zorluyor. Kamu Yönetimi Temel Kanunu bu kapsamlı saldırıların önemli bir ayağını oluştururken önümüzdeki dönem bu saldırıların yenilerinin takip edeceği bir gerçek.

Bu noktada yeniden emperyalizme ve özeldede ABD emperyalizmine döne-

cek ve bugünkü hamlelerinin en önemlilerinden biri olan “Büyük Ortadoğu”ya daha yakından bakacak olursak ABD’nin (ki yerinde başka bir ‘ süpergüç ’ olsa hiç de farklı bir tarzda davranmayacak olan herhangi bir emperyalist ülkenin) bugününü ve saldırılarının neyi hedeflediğini daha doğru olarak okuyabiliriz.

EMPERYALİZM VE “BÜYÜK ORTADOĞU”NUN NİMETLERİ

Emperyalist talan ve sömürünün, hegemonya mücadelesinin hep merkezinde olmuş bir bölge; bugün zaten büyük çatışmaları içinde olan ve daha da “büyük”lerine hazırlanan **Ortadoğu**. Dünyaya egemen olma stratejisini çizen her emperyalist gücün bu bölgeyi kontrol etmeyi planlarına katmaması mümkün değil. Ki bugün ABD’nin sınırlarını Kuzeyde Fas’a Güneyde Pakistan’a kadar genişletme emeliyle atağa kalktığı Ortadoğu “**önümüzdeki 50 yılın**” planlamalarında bu önemli

yeri koruyor.

Osmanlı’dan, Alman emperyalizmine, İngiliz ve Fransız emperyalistlerine ve Amerikan emperyalizmine kadar kontrolünü ele geçiren gücün egemenlik hayallerinde önemli bir rol oynadı hep Ortadoğu. (Rus sosyal emperyalizminin bölgeye yönelik hamlelerini de unutmamak gerek)

Ortadoğu’yu bu denli önemli bir çatışma alanı haline getiren özelliklerini açmakta fayda var.

Ortadoğu ile ilgili her politikanın ana eksenini enerji **kaynaklarının varlığına** dayandırmak hiç de abartılı değildir. Çünkü;

Dünya petrol rezervlerinde en büyük paya sahip olan Ortadoğu, dünya petrol üretiminin ortalama % 40’ını karşılamaktadır. Sadece tek başına Suudi Arabistan’ın rezervleri ABD’nin sahip olduklarından 10 kat fazla durumda. Ve emperyalist güçlerin bölgeye bağımlılıkları da küçümsenmeyecek boyutlarda. Örneğin % 70 oranında petrol enerjisine bağımlı olan Japonya, bu ihtiyacının %

70'ini Ortadoğu'dan karşı-larken, Avrupa yaklaşık yarısını, ABD ise % 20'sini bu bölgeden ithal ediyor. Ortadoğu petrolerinin çekici bir diğer özelliği de dünyadaki en ucuza üretilen petrol olmasıdır.

Sanayi devrimiyle stratejik bir hammadde haline gelen petrolün bugün ve yarın için de bu özelliğini koruyor olması, Rusya dışında ithal petrole ihtiyacı olan emperyalistler için bölgenin önemini korumasına neden olmaktadır. Dünyada kullanılan enerji kaynaklarının dağılımına göre, yaklaşık % 40 payla birinci sırada yer alan petrolün dünyadaki mevcut rezervleri (ve olası rezervleri) konusunda ise ciddi sıkıntılarının yaşanacağına işaret ediliyor. Bu konudaki rakamlar çeşitlilik gösterse de petrole ihtiyacı yıllık ortalama % 1 oranında artmakta olan dünyada (üretim düzeyleri veri olarak alınırsa) 41 yıllık petrol, 216 yıllık kömür ve 62 yıllık doğal gaz stoku bulunmaktadır. Bu rakamlar ispatlanmamış/olası rezervler de hesaba katılarak bir miktar daha artırılabilir. **Ancak sonuç olarak her daim stratejik bir önemde olan enerji kaynaklarının içinde bulunduğumuz yüzyılın tüm çatışmalarının merkezine oturacağı açıktır.** Bugün bu çatışmanın formülasyonu Büyük Ortadoğu Projesi olabilir yarın başka bir şey; fakat **nihayetinde** enerji kaynaklarının kontrolü tüm plan ve projelerin esasını oluşturacaktır. Tabi bunu söylemek

Amerika'yı yeniden keşfetmek olarak da algılanabilir. Ancak özellikle son yıllarda piyasaya sıkça sürülen ve emperyalizmin "**değişimini**" vurgulayan tartışmalar ve bizlerin de bu tartışmalara onların istedikleri noktalardan katılmaya zorlanmamız, bu tür vurguları yapmayı zorunlu kılıyor.

Ortadoğu'nun stratejik öneminin bir diğer ayağını ise üç kıtanın birleştiği bir merkez üzerinde bulunması sonucu ortaya çıkan **coğrafik durumu** oluşturuyor. Doğuyu ve Batıyı birbirine bağlayan Basra Körfezi ve Süveyş Kanalıyla, üç kıtayı (Avrupa, Asya ve Afrika) birbirine bağlayan en yakın yol Ortadoğu'dur. Bu nedenle ticaret yolları ve enerji-hammadde sevkiyatının da merkezi konumundadır. Bölgenin bu coğrafik konumuyla emperyalist güçlerin dikkatinden kaçması ve sadece bölge değil tüm dünya üzerinde ürettikleri strateji planlarında önemli bir yer tutması **mümkün değildir.**

Tüm bu önemli özelliklerine bağlı olarak bunca emperyalist güç çatışmalarının yaşandığı, özellikle bu güçlerin kışkırtmalarıyla iç çatışmalarına yoğunlukla sahne olan, ayrıca kendi halklarına karşı dayanmak zorunda oldukları silahlanmaya ağırlık veren gerici iktidarlarıyla Ortadoğu, açık bir pazar olarak silah tüccarları için de bulunmaz bir nimettir. Bölgedeki silah ticaretinde **en büyük satıcı** olarak ABD, silah pazarının en büyük bölü-

münü elinde bulundurmaktadır. İşte emperyalizm için böylesine önemli özellikler taşıyan Ortadoğu bölgesinde devletlerin sınırları da bu politikalar üzerine çizilmiştir. Ancak bugün bölge, çok daha geniş kapsamlı, ve ABD yönetiminin önümüzdeki 50 yılın politikalarını belirleyeceğini ifade ettiği bir projeyle yüz yüze: **Büyük Ortadoğu Projesi.**

ABD EMPERYALİZMİNİN KANLI STRATEJİLERİ

Büyük Ortadoğu Projesiyle yapılmak istenenlere geçmeden önce, Projenin sahibi ve günümüzde emperyalist saldırı ve talanın başını çeken ABD haydutunun politikalarını çok kısaca gözden geçirmek açıklayıcı olacaktır.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşından emperyalist cep-hedeki muzaffer güç olarak çıkan ve bu tarihlerden itibaren de dünya halklarına saldırganlıkta birinciliği kimseye kaptırmayan ABD, "Soğuk Savaş" denilen dönem boyunca paylaşım savaşından yenik ya da yıpranmış olarak çıkan diğer emperyalistleri süper güç olarak şemsiyesi altında topladı. Bu dönem boyunca saldırganlıklarının ana temasını "**Komünizm tehdidine karşı savaş**" oluşturuyordu. Sözde düşmana karşı ve geri bıraktırlmış ülkelere götürmeyi kendine vazife edindiği barış, insan hakları, özgürlük yalanlarıyla saldırganlığını yürütüyordu. Rus Sosyal Emperyaliz-

minin dünya emperyalist kapitalist sisteme tam entegrasyonu, duvarların yıkılması vb ile gelişen ve Yeni Dünya Düzeni safsatasının cilasının dökülmesi ile ortaya çıkan 1990'lı yıllarda dünyanın gündemine Henry Kissinger'ın deyimiyle “ABD kapitalizmi” olan “küreselleşme” oturtuldu. Bu, sözde küreselleşme denen şey, bilgi ve teknolojik gelişimin verdiği süper imkanlarla uluslararası sermaye ve malların sınırsızca dünyayı dolaşabilmesi, herhangi bir engele takılmaksızın ülkelere girebilmesi, bunun için ulus devletlerin zayıflatılması (ama yalnızca sömürge, yarı-sömürge, geri bırakılmış olanların, buna karşın emperyalist kapitalist ulus devletlerin güçlendirilmesi) vb. idi. Bu sözde küreselleşme ile dünyanın artık global bir köy halini aldığı, kutupsuz, sınırsız,

çelişkisiz bir hale geldiği/geleceği iddia ediliyor ve dünya halklarına empoze edilmeye çalışılıyordu. Kimse bu sürece müdahalesi ve ya karşı koyuşu söz konusu olamazdı, çünkü bu süreç, tarihin ileri doğru akışı içinde “iradeye tabi olmayan doğgal” bir süreçti. Bu süreç için Marksist-Leninist-Maoistler “Küreselleşme emperyalizmin doğasında vardır. Sermayenin küresel bir boyut kazanması yeni değil eski bir olgudur. Son süreçte yaşananlar, emperyalistlerin talan ve sömürü politikasının yeni gelişmelere ve koşullara uygun olarak yapılandırılmasıdır. İki şey önemlidir: **Birincisi**; hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Her şeyi bütünüyle eski kalıplar içine hapsederek ele alamayız. **İkincisi**; emperyalizmin niteliğinde, özü ve başlıca eğilimlerinde temel bir değişik-

lik yoktur” diyerek doğru değerlendirmeyi yapmışlardır. Dünya halkları ise bu gerçekliği daha büyük acılar, sömürü ve talan politikalarıyla yaşayarak öğrenmişlerdir. Bugün Küreselleşme denilen politikaların gerçek yüzü geniş halk kitleleri tarafından daha net olarak görülmüştür, görülmeye devam etmektedir.

Son yıllarda emperyalizmin “küreselleşme” oyunundan sonra sahne alan ikinci bir olgu da “teröre karşı savaş” olmuştur. Doğu Bloku denilen kampın dünya kapitalist emperyalist sisteme entegrasyonu ile birlikte “düşmansız” kalan emperyalizmin, halklara yönelik saldırıganlığını perdeleyecek, hareketlerini “meşrulaştıracak”, bir düşmana ihtiyacı vardı. Bunu bulmakta gecikmeyecekti. Ve 11 Eylül 2001’de New York’taki Dünya Ticaret Merkezi’nin ikiz kuleleri ve Pentagon’a yönelik intihar uçaklarıyla gerçekleştirilen saldırılar yıllar önce hazırlanmış planların uygulanmasının da zemini yapılvirecekti. Bu planlar “**bir taşla çok kuş vurma**” hedefiyle hemen uygulamaya kondu. Bu kuşlardan biri “komünizm tehdidi”ne” karşı oluşturulan yeşil kuşak stratejisinde kurduğu ve kullandığı İslamcı terörist örgütleri tasfiye etmekte. Yine “komünizm tehlikesine” karşı kanatları arasında tutabildiği ancak bu “tehlikenin” “son bulmasıyla” tek başına hareket edebilmeye başlayan, ekonomik olarak önemli bir gelişme kaydeden, ortak para

birimi ile birliğini güçlendiren, hatta kendi ordusunu kurma konusunda planlar yapan **Avrupalı** emperyalistlerin, kapitalist emperyalist dünyaya dahil olarak önemli derecede bir ekonomik güç haline gelen ve bu ilerlemesini sürdüren, bu haliyle de önümüzdeki yıllarda önemli bir rakip güç olmaya aday **Çin**'in, yine **Japon** ve **Rus** emperyalistlerinin önlerinin kesilerek, yine **“eski mutlu günlerde”** olduğu gibi ABD süper gücünün şemsiyesi altına girmesi, vurulmak istenen “kuş”lardandı. Dünya halkları nezdinde iyiden iyiye teşhir olan, kullandığı “barış, adalet, insan hakları, özgürlük” vb. kavramların gerçek anlamı ortaya çıkan emperyalizme “yeni bir yüz”, “meşruluğunu” sağlayacak **“yeni bir imaj”** gerekiyordu. Ve 11 Eylül’ün sıcaklığında diğer tüm emperyalistleri ve uluslararası emperyalist kurumları da arkasına alarak saldırganlığındaki bu sürecin ilk adımını “Afganistan”da attı.

11 EYLÜL SONRASI ABD STRATEJİSİ

ABD’de 1986 yılında kabul edilen Goldwater-Nichols yasasına göre her yıl, ABD başkanı Kongre’ye Amerika’nın stratejisini sunmak zorundadır. W. Bush’tan önce ABD Başkanı olan Bill Clinton’un ilk ulusal güvenlik stratejisi **“çatışma ve genişleme”** üzerine kuruluydu. Ocak 2001’de hileli bir seçimle W. Bush başkanlık koltuğuna oturduktan sonra ortaya attığı stratejinin ise kök-

leri daha eskilere dayanıyordu. 1997’de bir strateji geliştirme grubu olarak kurulan **“Project for the New American Century”** (Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi-PNAC) adlı grubun kurucuları ve üyeleri Bush’un başkanlığa gelmesiyle yönetimi oluşturan esas kadrolar haline geldi. İşte bu “şahinler” ya da “yeni muhafazakarlar” (necon’lar) denilen ABD yönetimi içindeki bu grup üyelerinden birkaç örnek: **Dick Cheney** (ABD Başkan Yardımcısı), **Donald Rumsfeld** (ABD

Bu askeri stratejinin hedefi ABD’nin “güvenliğine” yönelik “tehdit” teşkil eden örgütler ve daha da önemlisi bu “terörist” örgütlere destek veren/vermesi muhtemel, kitle imha silahı “bulunduran” ya da bulundurması “muhtemel” devletlere ABD’nin müdahalesini öngörüyordu.

Savunma Bakanı), **Paul Wolfowitz** (ABD Savunma Bakan Yardımcısı), **Lewis Libby** (Savunma Bakanının ulusal güvenlikten sorumlu yardımcısı), **John R. Bolton** (ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı), **Richard Perle** (Bush’un seçim çalışmalarına “zarar vermemek” için istifa eden Beyaz Saray Savunma Politikaları Danışmanı) ve **Zalmay Khalilzad** (Bush’un Afganistan özel elçisi).

Bu grubun Eylül 2000’de

hazırladığı **“Amerikan Savunmasının Yeniden İnşası”** belgesinde “Gelecek yıllarda ABD’nin askeri üstünlüğünün korunabilmesi için Savunma Bakanlığı’nın yeni teknolojiler ve operasyonel kavramlar ile ilgili çalışmalarda **daha agresif hareket etmesi ve askeri konularda yaklaşan devrimden yararlanması** gerek” denilerek tam da 11 Eylül 2001 sonrası süreci anlatıyor. Oysa tarihlere dikkat edilirse tam bir yıl önce yazıldığı görülecektir. Bu stratejinin uygulanması için ise şu “öngörü”de bulunuluyor: **“dönüşüm süreci devrimci değişiklikler getirirse bile, yeni bir Pearl Harbour gibi, felakete yol açan (“catastrophic”) ve kolaylaştırıcı (“catalyzing”) bir olay yaşanmaması halinde, bu uzun bir süreç olacaktır.”** Bu süreci uygulamak üzere Raporun hazırlanmasından 4 ay sonra W. Bush ve ekibi ABD yönetimine geliyor ve “felakete yol açan ve kolaylaştırıcı bir olay” olarak 11 Eylül saldırıları yaşanıyordu. ABD’nin ve lokomotifi olduğu dünya ekonomisinin hızla resesyona yuvarlandığı bir süreçte bu “tesadüflerin” ardından Bush’un Kongreye 20 Eylül 2002’de (yani PNAC’nin raporundan iki yıl, 11 Eylül’den bir yıl sonra) sunduğu Ulusal Güvenlik Stratejisi ABD’nin dünya hegemonyasını sağlamlaştırma yolundaki amacının resmileştirilmesi olarak da görülebilir. Bu stratejinin ana temalarından birini oluşturan “önleyici savaş” (karşı

taraf saldırmadan saldırı) stratejisi Afganistan ve en çok da Irak'ın işgali örneğiyle yaşam bulmuştur. Bu askeri stratejinin hedefi ABD'nin "güvenliğine" yönelik "tehdit" teşkil eden örgütler ve daha da önemlisi bu "terörist" örgütlere destek veren/vermesi **muhtemel**, kitle imha silahı "bulunduran" ya da bulundurması "**muhtemel**" devletlere ABD'nin müdahalesini öngörüyordu. Bu devletler ise, dünya enerji kaynaklarının üzerinde veya yakınında bulunan, jeopolitik önem arz eden ve hem bölgesel planda ABD'ye meydan okuyup, hem de ABD'ye küresel planda meydan okuyabilecek büyük güçlerin etki alanlarını genişletebilecek devletlerdir. Bu özellik, ABD'nin hedef aldığı ülkelerin jeopolitik durumuna ve diğer emperyalistlerle ilişkilerine bakındığında da rahatlıkla görülmektedir. Bu strateji içinde ABD yönetimi, çok taraflı uluslararası işbirliğine taraf olmakla birlikte kendi "ulusal güvenliği ve çıkarlarına" zarar verebilecek durumlar karşısında tek başına hareket etmekte tereddüt etmeyeceğini de açıkladı. Bunun örneği yine Irak'a işgal saldırısı öncesi yaşandı. Diğer emperyalist ülkelerin birçoğu saldırıya karşı iken ve BM'nin varlığını da tartışılır hale getirerek saldırı başlatıldı. Bu noktalarda dikkat edilmesi gereken bir husus da; olasılık, muhtemel vb. kavramlarla "düşman" ya da "tehdit" algılaması **muğ-**

laklaştırılmakta, böylece uluslararası kamuoyuna kanıt sunma, onları ikna etme süreci ortadan kaldırılarak ABD, tam bir uluslararası haydut, gerçek bir terörist olarak davranmaktadır. BM gibi, NATO gibi uluslararası kurumların ABD'nin inisiyatif dışında hareket edebilmesinin ne kadar mümkün olduğu (ya da olmadığı) ortada iken bu kurumların değişen dünya dengelerine ve ABD'nin yeni stratejisine göre yeniden şekillendirilmesi de gündeme gelmiştir. "Kanıt sunma" konusundaki pervasızlık ise yine Irak'a saldırının gerekçesi olarak sunulan "kitle imha silahlarının varlığı" iddiasında görülmüştü. Saldırının üzerinden bir yıl geçmesine karşın hala bu silahların bulunmaması, hatta bu konuda yönetimin birinci ağızından espriler yapılması pervasızlığın varlığı noktaı göstermektedir.

ABD'nin bu stratejik planları, tüm dünyaya yayılmış deniz aşırı üsleriyle stratejik konumdaki enerji kaynakları üzerindeki bölgelere hakimiyeti sağlamayı hedeflemektedir. ABD Savunma Bakanlığının "**Üs Yapılandırma Raporu**"na göre Pentagon, 11 Eylül sonrası kurduğu askeri üsleri ve tesisleriyle birlikte **130 ülkede 700'ün üzerinde üs ve tesise sahip. Kendi topraklarında ise 6 binden fazla üsü var. Resmi olarak tanıdığı 192 ülkenin 135'inde 320 bin asker bulunduruyor.** Örneğin yalnızca Almanya'da 2. Emperyalist Payla-

şım Savaşı yıllarından kalma 75 bin askeri bulunuyor. Yani dünya, ABD'nin ördüğü üsler ağıyla sarılmış bir durumda. Bugün ABD, bu sözde yeni stratejisiyle başta enerji kaynakları olmak üzere tüm dünyaya hakim olmaya, kendine rakip olabilecek güçleri bertaraf etmeye çalışıyor ve Ulusal Güvenlik Stratejisinin ana temasını da bu oluşturuyor.

BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ YA DA GENİŞLETİLMİŞ ORTADOĞU

ABD emperyalizmi 11 Eylül sonrasının sıcak ortamında Afganistan'a yönelik saldırısında tüm uluslararası desteği arkasına almayı ve geniş bir koalisyonla birlikte hareket etmeyi başarmıştı. "Terörizme Karşı Savaş" açtığını ilan ederek, yukarıda bahsettiğimiz stratejinin uygulamasına başlandı. Kısa bir sürede Afganistan'ın işgali gerçekleşmiş ve Kabil'de kukla bir rejim oluşturulmuş ancak bölgede konumlandırılan uluslararası askeri güç ISAF, Kabil dışında hiçbir yerde "istikrarı" sağlayamamıştır. Bugün saldırı ve işgalin üzerinden bir buçuk yıla yakın bir zaman geçmiş olmasına karşın hala çatışmalar ve birçok bölgede Taliban güçlerinin etkinliği sürmektedir.

Irak'ta ise durum ABD açısından çok daha vahim bir haldedir. 20 Mart 2003'te savaşın başlamasından bu yana işgal güçlerinin verdiği kayıplar şöyle: ABD 428'i ça-

tışmada, 192'si çatışma dışında olmak üzere toplam 620; İngiltere 59; İtalya 17; İspanya 11; Bulgaristan 5, Salvador 5; Tayland ve Polonya 2'ser; Ukrayna 3; Estonya ve Danimarka 1'er asker kaybettiler. Son süreçte Şiiilerin ve Sünnilerin işgal güçlerine karşı Necef'te başlayan ve gittikçe de şiddetlenen çatışmalar bu kayıpların çok daha artacağına da işaretlerini veriyor. Hatta bu çatışmalarla ilgili "**Savaş yenisinden başlıyor**" yorumu yapılıyor. Bu arada yine ABD'nin Vietnam yenilgisini hatırlatırçasına askerler arasında intihar vakalarında da artış mevcut. Ordunun resmi istatistiklerine göre, Irak ve Kuveyt'te geçen yıl 23 ABD askeri intihar etti. Yetkililer, 23 sayısına ABD'ye döndükten sonra intihar eden askerlerin dahil olmadığını kaydettiler. Irak ve Kuveyt'teki ABD askerleri arasındaki intihar oranı, ABD ordusundaki ortalama rakamın iki katına yakın

bulunuyor. Bu rakamların hepsinin ABD'nin resmi açıklamaları olduğu ve yalnızca ABD'li askerleri kapsadığı dikkate alınırsa Irak'ta durumun hiç de emperyalistlerin hesap ettiği gibi olmadığı, **hesapların Bağdat'tan döndüğü** görülecektir. Saddam'ın yakalanmasından sonra direnişin bitirileceği konusundaki umutlar da suya düştü. Artık Saddam gölgesinden de kurtulan işgal karşıtı güçler, birbirlerine daha da yaklaşmakta, direnişi büyütmektedir. Bugün bu direniş kimi dış basın yazarlarıncı "Irak İntifadası" olarak adlandırılmaktadır. Irak'ta askeri olarak durum kendi ifadeleriyle "pek de iyi değil"ken ekonomik olarak savaş harcamalarının yüksekliği ve ele geçirilen petrol yatakları ve yollarının güvenliğinin sağlanamaması ABD ekonomisinde istenen canlanmanın da önüne geçti. 2003 yılında dış ticaret açığına da içeren cari işlemler he-

sabına bakıldığında ABD'nin dış dünyaya karşı 553 milyar dolar (milli gelirin yüzde 5.1'i) dış açık verdiği görülecektir. Ve bütçe açığı da Irak saldırısının da katkılarıyla 520 milyar dolar olarak ulaşmıştır. ABD ekonomisinin de bu işgalden umduğunu bulamanın ötesinde daha da kötüleşmesine neden olmuştur. Son süreçte direniş güçlerinin rehin alma eylemleri karşısında birçok ülke Irak'taki şirket çalışanlarının ülkelerine dönmesi çağrısı yapmakta ya da İngiltere gibi "çok zorunlu haller dışında" Irak'a gidilmemesi öğüsünde bulunmaktadır.

Bunun yanında kendi halkından ve uluslararası destekten de tamamen mahrum kalan ABD, dünya halkları karşısındaki durumuyla da teşhir ve tecrit olmaktadır. Özellikle Ortadoğu halkları içinde ABD'nin adı nefretle anılmakta.

İşte böyle bir süreçte ABD emperyalizmi, Büyük

Ortadoğu Projesini (ya da Genişletilmiş Ortadoğu Projesi) ileri sürdü. Yine eski “barış, adalet, insan hakları, medeniyet” argümanlarına sarılmaya başladı. Özellikle Kasım ayında yapılacak ABD başkanlık seçimlerinde önemli bir kazanım sağlamayı planladığı bu Proje ile Ortadoğu'nun sınırlarını yeniden çizmeye ve bölgenin sınırlarını genişleterek, üzerinde hakimiyetini kurmaya ve sağlamlaştırmaya çalışıyor. Proje bir anda dünyanın gündemine de oturdu ve şimdiden üzerinde herkesin bir şeyler söylemeye başladığı bir konu oldu. Ancak asıl hesaplaşmalar, Projenin hepsi Haziran ayı içinde gerçekleştirilecek olan ve **ekonomik** platformda tartışılacağı G-8 Zirvesi, **askeri** ayağını oluşturması için yeniden şekillendirilmeye çalışılan NATO'nun İstanbul Zirvesi ve **siyasi** boyutunun belirleneceği AB-ABD Platformu'nda yaşanacak.

Aslında Büyük Ortadoğu tanımı ilk kez 1995 yılında Joint Force Quarterly dergisinin Sonbahar sayısında ana dosya olarak yayınlanmıştır. Bu sayıda Hans Binnendijk imzalı yazıda; Soğuk Savaşın dar kapsamlı Ortadoğu tanımının eskidiğini, geliştirilen “Büyük Ortadoğu”nun Kuzey’de Türkiye’den, Güney’de Afrika boynuzuna, Batı’da Fas’tan Doğu’da Pakistan’a uzanan bölgeyi içerdiği” belirtiliyor. “Medeniyetler Çatışması”nın fikir babası Samuel Huntington’ın, ABD’nin “Soğuk Savaş”

sonrası stratejisi için söylediği gibi “... ABD başarılı olmadı, yeni bir siyaset oluşturması şart oldu” ve 1999 yılından itibaren böyle bir araştırmaya girdi. İşte bu araştırmaların sonucu olarak Ulusal İstihbarat Konseyi’nin hazırladığı “**Global Trend 2015**” adlı belgede de üzerinde önemle durulan konu; “**Avrasya**”. Yani bugün “Genişletilmiş Ortadoğu” olarak tarif edilen bölge. Büyük Ortadoğu Projesinin siyasi dayanak noktalarından birini de 1975 tarihli Helsinki İnsan Hakları Sözleşmesi oluşturuyor. 1975 Yılında 35 ülke arasında imzalanan bu anlaşmanın doğu blokunun dağılmasında önemli bir yer tuttuğu düşünülerek bu yeni Projenin de tutucu, reform karşıtı Arap ülkelerinin dağılmasında bir adım olacağı hesaplanıyor ve model olarak bu Sözleşme alınıyor. Yani her ne kadar yeni bir proje olarak pompalansa da bu Proje, ne emperyalizmin genel karakterinden bağımsızdır ne de yenidir.

Haritaları yeniden yeniden çizmekten, yeni yeni isimlendirmelerle kafaları bulandırmaktan çekincesi olmayan emperyalizmin, bu yeni haritasında Büyük Ortadoğu olarak isimlendirdiği bölge önemli özellikler arz etmekte. Yazının ilk başında enerji kaynaklarının ömrü ve hangi bölgelerde olduğu hatırlanırsa, bu tanımlamanın yapıldığı bölgenin önemi de ortaya çıkar. Tüm karmaşık stratejik planların, ittifak ve işbirliklerinin yapılmasının,

saldırılarının şifrelerinin çözümlenmesini bir kenara bırakalım; emperyalizmin doğal karakteri kendini açıkça ortaya koymaktadır. Bölgeye insan haklarının, demokrasinin götürülmesi vb safsataları bir kenara bıraktığımızda; **Büyük Ortadoğu olarak tanımlanan bölgenin dünyadaki tüm doğalgaz ve petrol rezervlerinin % 70’ini barındırdığını** görürüz. Bu enerji kaynaklarının denetlenmesi ve ulaşım yollarının güvence altına alınmasını; Hazar Havzası’nın, Basra Körfezi’nin, Doğu Akdeniz’in, Kızıldeniz’in ele geçirilerek hakimiyet sağlanması amacını görürüz. Bölge ülkelerinin askeri gücünün zayıflatılarak etkisiz kılınmasını ve ABD hegemonyasını itirazsız kabul etmesini, Pax Amerika ülküsünün yaşama geçirilme hedefini, diğer emperyalistlerin bu ülkelerle ilişkilerinin sınırlandırılmasını ve ABD denetimine geçmesini görürüz. Yani amaçlar gayet klasik bir biçimde **emperyalist hegemonya hedefini** vermektedir. Bu noktada artık ne “küreselleşmenin” nimetleri ne de Ortadoğu’ya demokrasi vb. götürülmesi uydurmacalarının bir hükmü kalmaktadır.

Büyük Ortadoğu Projesinin her ne kadar adı bölgesel olsa da tüm dünyayı kapsayacak bir saldırı olarak görülmelidir. Birincisi; emperyalizmin tüm bölgesel planları, onların dünya ege-menliğine hizmet etmektedir. **İkincisi** de; Büyük Ortadoğu olarak tanımlanan böl-

ge tüm dünyayı kontrol altında tutmada vazgeçilmez bir önemdedir.

Büyük Ortadoğu Projesi için Irak örneği (ya da dersi) hem Arap yönetimlerine karşı ve hem de diğer emperyalistlere karşı verilmiş bir mesajdır. Arap yönetimlerine; “baş ağrıtmaya” devam ederlerse ve bölgesel anlamda bir güç oluşturmayı akıllarından dahi geçirirlerse karşılaşacakları sonu gösterirken, diğer emperyalist güçlere de, “gerekirse” ABD’nin tek başına hareket edeceği ve bu vazgeçilmez pastadan kimseye pay verilmeyeceği gösterilmiştir.

Bugün Ortadoğu’daki ülkelerinin zaten ABD’nin nüfuzu altında olması kafaları karıştırırsa da; ABD’nin di-

kensiz gül bahçesi istemesi, bu enerji zengini alanların hakimiyeti ve güvenliği düşünülürken taşlar yerine oturmaktadır. Durumlarının kritikliğinin farkında olan bu gerici yönetimleri ise şimdiden telaş sarmış durumda. Son süreçte Mart ayı sonunda yapılması planlanan ve “Büyük Ortadoğu”nun ana gündem maddelerinden olması öngörülen Arap Zirvesi kendi içlerindeki derin görüş ayrılıkları nedeniyle ertelenerek aslında hiçbir gücünün de olmadığını göstermişlerdir. Bunun yanında bu gerici, kukla rejimlerin kendi halkları nezdinde yıpranmışlığı, halkın en azından reform isteği göz önüne alınırca bu aynı zamanda güçten düşmüş eski rejimlerin de-

ğiştirilmesi de ABD’nin çıkarına hizmet edecektir. Çünkü bunların yerine getirilecek hükümetler de ne bir öncekinden daha ilerici ne de daha bağımsız olacaktır. ABD bir yandan halkların bu taleplerini dikkate almıyormuşçasına insan hakları vb. konuları esas saldırısının örtüsü haline getirmeye çalışırken, diğer yandan ulusal, etnik ve dini çatışmaları da körüklemekten geri durmayacaktır. Bu konuda önemli bir örnek olarak Mart ayında Suriye’de yaşanan çatışmaları gösterebiliriz. Ortadoğu planlarında önemli bir yer tutan “**Kürt kartı**” bu süreçte önce Irak’ta kullanılmıştır, bugün de aynı kart, Suriye özgülünde kullanılmak istenmektedir. Nitekim gerici Suriye yönetimine karşı sokaklara çıkanların “Yaşasın Bush” sloganları Kürtlerin farklı ülkelerde yaşadığı zulümlere eşdeğer bir görüntüdür. Projede, bu gerici yönetimlere gösterilen örnek ülke ise, sözde laik ve demokratik yapısıyla Türkiye. Şu anda hükümette bulunan İslam ağırlıklı bir parti olan AKP’den sonuna kadar yararlanmayı düşünen ABD emperyalizmi, bir bölge ülkesi olarak, uşaklıkta kusur etmemeye çalışan TC devletinin bu görevde karşı taraftan ne kadar kabul göreceği ise malumdur. Zira Avrupa, Türkiye’yi ne kadar demokratik ve Avrupalı olarak kabul ediyorsa, Ortadoğu ülkeleri de o kadar Müslüman olarak kabul ediyor. Ayrıca askeri olarak da oldukça güç-

Şu anda hükümette bulunan İslam ağırlıklı bir parti olan AKP'den sonuna kadar yararlanmayı düşünen ABD emperyalizmi, bir bölge ülkesi olarak, uşaklıkta kusur etmemeye çalışan TC devletinin bu görevde karşı taraftan ne kadar kabul göreceği ise malumdur.

lü olan bölgesel bir gücü "model" olarak kabul etmek bu yönetimler açısından mümkün görünmemektedir. Hele de Kürt kartını bu Projede oldukça önemseyen ve bölgede İsrail'den sonra güvenebileceği bir grup olarak Kürtleri kabul eden ABD emperyalizminin bu iki uşağını nasıl bir arada tutacağı da tartışma konusu. Bu noktada AKP hükümeti Eylül ayında Irak'a asker gönderme teskeresini Meclisten geçirdikten sonra Iraklı direniş gruplarının, "Müslüman" bir

ülkeden gelecek askerlere tavırlarının farklı olmayacağı yönündeki doğal tepkisinin yanında Kürt gruplarının da karşı koymasıyla ABD, Irak'a Türk silahlı kuvvetlerinin girmesini istememesi böylece "bizim egemenlerin" heveslerinin de kursağında kalması hatırlanabilir.

Diğer emperyalistlerle rekabete ve çelişkinin şiddetlenmesine gelince, bu konuda özellikle öne çıkan ülke olarak karşımıza **Çin** çıkmaktadır. Ekonomik olarak önemli bir güç olarak Çin'in büyümesi sürmekte, bu arada örneğin ordusunun modernizasyonu gibi konularda askeri olarak da adımlar atmaktadır. Ki, ABD'nin bir süredir üzerinde çalıştığı stratejik programlarda da gelecekte ABD'nin karşısında durabilecek güç olarak Çin gösterilmektedir. (Stratejik araştırmalar yapılırken bilgisayar ortamında yaratılan oyunda Çin'in ABD'yi yenmesi ABD'nin dikkatlerini bir kez daha bu ülke üzerine çekmiştir) Petrol ithalatı 2000 yılında da 50 bin ton olan Çin, 2003

yılında Japonya'yı geride bırakarak ikinci büyük petrol tüketicisi ülke konumuna yükseldi. Ve bu ihtiyacının % 80'ini "Büyük Ortadoğu"dan karşılamakta. Bunun yanında bölgesel olarak büyük bir güç olan **Hindistan**'ın da petrol ihtiyacı hızla artmakta ve bölgeye yakınlığı ona da önemli avantajlar sağlamaktadır. Kendi topraklarında petrol bulunmayan, ihtiyacı ise sürekli artan **Avrupa** ise büyük oranda yine büyük oranda bu bölgenin ithalatçısı konumunda. **Rusya** da petrol ihraç eden bir ülke olarak bu enerji kaynakları üzerindeki çekişmenin içinde direkt yer almaktadır.

Tüm bu verileri yan yana getirdiğimizde karşımıza çıkan gerçeklik şudur ki; **Büyük Ortadoğu Projesi, ABD emperyalizminin Avrasya kapışmasında Çin, Rusya, Japonya, Hindistan'a karşı dünya hegemonyasını ele geçirme ve bu hegemonyayı korumada enerji kaynaklarının ele geçirilmesi projesinden başka bir şey değildir.**

Yerel seçimlerin huzur içinde geçtiği yalanının arkasında yatan gerçek **KİTLELERİN DEMOKRASİ OYUNUNU BİR KEZ DAHA OYNAMADIĞIDIR!**

Türkiye genelinde seçimlere katılım oranı yüzde 82 oranında kaldı. Örneğin, İstanbul'da seçime katılım oranı yüzde 68.21 oranında, yani seçmenlerin 3'te 1'i sandığa gitmemeyi tercih etti. Böylesi büyük bir oranda komünistlerin tavrının, "burjuva faşist partilere oy yok" yaklaşımının birebir etkili olduğunu söylemek doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Ancak burada önemli olan; komünistlerin kitlelerin içinde bulunduğu durumu iyi okumaları, kitlelerin tepkilerini ve bugün burjuva feodal siyaset arenasında oy kapma yarışı içinde bulunan her türden düzen partisine, varolan tepkiyi, kitlelerin yerel seçim de olsa sistemden umutlarının kalmadığını görmesidir.

Yerel seçimlerin ardından, burjuva feodal medya tarafından seçimin huzur içinde geçtiği ve Türkiye halkının bu anlamıyla kendisine sunulan "demokrasi"yi içine sindirdiğinin dillendirildiğine tanık olduk. Ancak gerek seçim öncesinde ve gerek seçim sırasında çeşitli nedenlerle resmi olarak açıklanan ve kayıtlara geçen 26 kişinin ölümü ve binlerce kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan olaylar, sıradan olaylarmış gibi geçiştiriyorlar. Öte yandan günlük basına yansımayan ve kayıtlara geçmeyen birçok olayın olduğunun da gözden kaçırılmaması gerekiyor. Bir de yol kenarlarında, çöplüklerde bulunan kullanılmış oylar ve mükerrer oy kullanımı ve oyların satın alındığı, seçmenlere baskı yapıldığı iddialarının dillendirildiği bir ortamda Türkiye halkı; kendisine sunulan "demokrasi" oyununun bir kez daha başarıyla sahnelendiğine tanık oldu. Tanık oldu di-

yoruz, çünkü esas olarak Türkiye halkının önemli bir çoğunluğunun kendisine sunulan "demokrasi" oyununa çeşitli nedenlerle katılmama-yı, kayıtsız kalmayı ya da tepki göstermeyi seçtiğine tanık olduk. Ve üstüne basarak yenilemek gerekirse, bu tepkinin, seçime katılmayan seçmenin büyük bir çoğunluğunun sol seçmen olarak gruplandırıldığına tanık ol-maktayız: Boğaziçi Üniversitesi öğretim görevlisi ve Siyaset Bilimi Uzmanı Prof. Dr. Zafer Üskül, "sol seçmen mesaj vermek için, sağ seçmen rehavetten sandığa gitmedi" yorumunu yaparak, "özellikle, sol seçmenin bir bölümünün gerekçesinin ise 'kendisine uygun parti ve aday bulamaması olduğunu' vurguladı"(Cumhuriyet Gazetesi, Yerel Seçim 2004, sayfa 4, 1 Nisan 2004)

Bu sandığa gitmemeyi rakamlarla ifade etmek gerekirse; Türkiye halkının büyük bir çoğunluğu kayıtlı

seçmenin yaklaşık olarak 10 milyonu kendisine sunulan bu “demokrasi” oyununa çeşitli nedenlerle katılmamayı tercih etti. Seçime katılım il genel meclisinde yüzde 76.14 olarak gerçekleşirken, belediye başkanlığında yüzde 70’lerde kaldı. 28 Mart’ta 10 milyon 394 bin 929 seçmen sandığa gitmedi. Bir milyonun üzerinde oy ise geçersiz sayıldı. Bu rakamların bize anlattığı ise; geride bıraktığımız yerel seçimlerin, son 20 yılın en düşük katılımı olduğu gerçeğidir. Bu tercihin üzerinde durmak gerekir. Türkiye genelinde seçimlere katılım oranı yüzde 82 oranında kaldı. Örneğin, İstanbul’da seçime ka-

Türkiye halkının büyük bir çoğunluğu kayıtlı seçmenin yaklaşık olarak 10 milyonu kendisine sunulan bu “demokrasi” oyununa çeşitli nedenlerle katılmamayı tercih etti.

tılım oranı yüzde 68.21 oranında, yani seçmenlerin 3’te 1’i sandığa gitmemeyi tercih etti. Böylesi büyük bir oranda komünistlerin tavrının, “burjuva faşist partilere oy yok” yaklaşımının birebir etkili olduğunu söylemek doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Ancak burada önemli olan; komünistlerin kitlelerin içinde bulunduğu durumu iyi okumaları, kitlelerin tepkilerini ve bugün burjuva feodal siyaset arenasında oy kapma yarışı içinde bulunan her türden düzen partisine, varolan tepkiyi, kitlelerin yerel seçim de olsa sistemden umutlarının kalmadığını görmesidir. Bu anlamıyla yerel seçim düzeyindeki katılım da komünistleri haklı çıkaran bir gösterge olarak ele alınmalıdır. Çünkü komünistler, yerel seçime katılmakla birlikte, bu katılmayı bazı şartlara bağlamışlardı. Komünistler yerel seçim politikalarını, “hakim sınıf partilerine, faşizmin eli kanlı temsilcilerine oy yok! Gösterdiğimiz veya onayladığımız devrimci,

demokrat, yurtsever adayları destekleyelim! Kurtuluşumuz; seçimlerde değil, Demokratik Halk Devrimindedir!” şeklinde ele almışlar ve ajitasyon propagandalarına bu yaklaşımları yön vermiştir. Tam da bu nedenle komünistlerin tavrının ne kadar haklı ve doğru bir tavır olduğunu görmekteyiz. Kitlelerin önemli bir bölümünün -ki bu kitlelerin alternatif bulamadığı, sisteme ve düzen partilerine tepki duydukları için- sandık başına gitmediklerini ifade etmek gerekir.

Bu sandığa gitmemeyi, Avrupa ülkeleri ile karşılaştırarak, orada da öyle oluyor deyip bunun normal olduğunu savunmak açıktır ki Avrupa ülkelerinin, sosyo-ekonomik yapısı ile Türkiye’nin sosyo-ekonomik yapısının aynı olduğunu iddia etmektir. Bu da doğru bir yaklaşım değildir. Avrupa ülkelerinde sandığa gitmenin esas olarak nedenleri farklıdır. Ülkemizde kitlelerin sandığa gitmemelerinin belirleyici nedeni, varolan sosyo-ekonomik yapıdan kaynaklı olan çelişkilerin büyüklüğü ve keskinliği nedeniyle kitlelerin kendi sosyal pratiklerinde defalarca görmüş oldukları gibi “bu sistem içinde hiçbir şeyin değişmeyeceği” gerçeğidir. Kitlelerin deyimıyla “sağı da gelse, solu da gelse hepsi yiyor, hiçbir şey değişmiyor, biz yine işsiz, yine açız, o yüzden sandığa gitmenin bir anlamı yok” anlayışının yaşam bulmasıdır. Kitleler kendi sosyal pratik-

lerinde çok iyi görmektedir ki **“gelen gideni aratmaktadır”**. Bu nedenle seçimler ve **“demokrasi”** oyunlarıyla sorunlarına çare bulunmamaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın karşısına çıkartılan partiler değişse de, bu sağ ya da sol referanslı olsa da uygulanan programlar yine IMF programları, yine özelleştirmeler, yine emperyalizme bağımlılık vs. politikalarıdır. Kitleler bunu kendi pratiklerinde görmektedir ve gördükleri için de kendi karşısına yine hakim sınıflar tarafından çıkartılan yeni partilerle, yeni yüzlerle aldatılmakta, kitleler, faşizmin **“demokrasi”** oyunu içerisinde, yine faşist devletin devamı ve tahkimi için ustaca kullanılmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek kurtuluşunun, burjuva feodal sınıfların sundukları **“çözümlerin”** dışında olduğu, bunun bir niyet sorunu ya da ütöpik bir düşünce olmadığı, tam aksine bunun ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının, sınıflar mevzilenmesinin doğal bir sonucu olduğu, bu anlamıyla da gerçek çözümün ancak ve ancak demokratik bir devrimle olabileceğinin altını çizmek gerekir.

Yerel seçimler sonucunda birçok değerlendirme yapıldı ve halen de yapılıyor. Bu değerlendirmeler içerisinde burjuva feodal medyanın da etkisiyle özellikle bir konu ön plana çıkartıldı. CHP'nin seçimlerde aldığı sonuçtan hareketle, solculuğun bittiği, tükendiği, tıkanıdığı yeniden

keşfedildi! Ve tüm burjuva feodal medya CHP ve solculuğun nasıl kurtulacağı üzerine tartışmaya başladı.

BİTEN YA DA TIKANAN SOLCULUK DEĞİL FAŞİZMİN HAS ÇOCUĞU CHP 'SOL'CULUĞUDUR!

28 Mart'ta gerçekleştirilen yerel seçimlerin ardından gerek hakim sınıflar cephesinde ve gerekse de devrimci demokrat çevrelerde değerlendirmeler, yorumlar yapılıyor. Hiç kuşkusuz ki bu yorum ve değerlendirmeler bütün bu kesimlerin sınıfsal duruşlarından bağımsız değildir. Bu vurguyu yapmak önemli çünkü, hakim sınıflar cephesinde yapılan yorum ve değerlendirmeler genel olarak estirilen havanın bir yansıması olarak, sınıfsal değerlendirmelerden öte daha çok hakim sınıfların yönlendirdiği ve bu anlamıyla istedikleri bir tarzda yapılıyor. Seçim öncesinden başlayan ve anketlerle desteklenen bu **“sınıflar üstü”** ya da daha doğru bir deyimle **“ideolojilerin ölmesi”** ile ilan edilen bir sürecin ürünü olarak, kavramların içinin boşaltıldığı, kimin **“sol”** olduğu, kimin **“statüko”**dan yana olduğu, kimin **“değişim”**den yana olduğu, kimin **“sağ”** olduğunun bir birbirine karıştırıldığı ve hiç kuşkusuz ki bunun bilinçli yapıldığı ve dikkat edilirse bu tabloda kimin **“faşist”** olduğunun özenle dillendirilmediği bir süreç yaşanıyor.

Öyle ya bir yandan emekten, sınıf olgusundan, ezilen-

lerden, yoksullardan uzak bir siyaset daha doğrusu siyaset olarak, **“ideolojilerden arınmış”** bir politik söylem tutturuluyor, ama öte yandan ise bu politik söylem sonucunda, bütün değerlendirmelerinde, yorumlarında solun yenilgisinden, solun bitmişliğinden ve tükenmişliğinden dem vuruluyor. Siyasetin büyük bir çabayla ideolojilerinden **“arındırılarak”** -ki bu anlamıyla yeniden üretilerek burjuva feodal hakim sınıfların hizmetine sunulduğu, böylelikle tam da siyasetin ideolojiden arındırılmayacağı, yapılan yorumların ise esas olarak siyasetten ve politik söylemden ezilenlerin, işçi sınıfının, yoksulların hak ve çıkarlarının arındırılması olarak ifade edildiği gerçeğinin bir kez daha kanıtlandığı bir seçim sürecine tanık olduk.

Tıpkı ekonomiden siyasetin arındırılması gibi bir süreçle, devletin (ki bu olgu da hakim sınıflar tarafından **“sınıflar üstü”** bir olgu olarak dillendirilmektedir) ekonomiden elini çekmesi gerektiği ileriye sürülerek, ekonominin başına **“bağımsız”** kurullar getirilmesi ve böylelikle **“ekonomiden siyasetin elini çekmesi”** anlayışında olduğu gibi siyasette de böyle bir yol izlenmeye çalışılıyor. Nasıl ki ekonomiden siyaset ayrılmazsa, ve bu anlamıyla **“bağımsız kurullar”** olarak adlandırılanların bizzat emperyalistlerin ve hakim sınıfların temsilcileri olduğu göz önüne alınırsa, yapacakları çalışmaların çıkarlarının

temsilcisi oldukları sınıfların çalışmaları ve çıkarları olacağı gerçeğinden hareketle, siyaset olgusu da sadece hakim sınıfların siyaseti olarak ileriye sürülmekte ve böyle algılanmaktadır. **Kısacası bugün yerel seçimler bazında ileriye sürülen görüşler ve tartışmalar, değerlendirmeler, hakim sınıfların siyaset anlayışları üzerinden yapılmaktadır.** Ki bu siyaset anlayışında işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin çıkarları ve amaçları yoktur. Bu da gayet doğaldır. Çünkü burada meseleye nereden ve hangi noktadan baktığınız önem kazanmaktadır. Meseleye burjuva feodal sınıfların cephesinden bakarsanız ve değerlendirmelerinizi bu anlayış üzerinden yaparsanız, pek çok noktayı açıklayamazsınız. Ya da açıklasanız bile bu yeterli ve doğru bir açıklama olmaz. Ancak meseleye bilimsel yaklaşır ve sınıfsal pencereden bakarsanız pek çok sorunun yanıtını doğru verirsiniz.

Bu bakış açısıyla meseleye yaklaştığınızda burjuva feodal sınıfların yerel seçim sonuçlarından hareketle “solun” yenilgisini ilan etmelerini anlayabilirsiniz. CHP’de somutlanan ve hakim sınıfların sol olarak adlandırdığı, diğer burjuva partilerin oy oranları ile desteklenen bu olgu kendi içerisinde bir tutarlılık taşımaktadır. **Doğrudur “sol” bitmiştir. Ancak biten bu sol “burjuvazinin solu”dur.** Burjuva feodal siyasetin kendi normları ya da daha doğru bir deyimle kendi

ideolojik çerçevesi içerisinde değerlendirdiği bir solun tıkanıdığı, kitlelerin taleplerine ve istemlerine yanıt olmadığı rahatlıkla söylenebilir.

Ancak burada üzerinde durmamız gereken nokta şudur; bugün hakim sınıf temsilcilerince “sol” olarak adlandırılan partilerin büyük bir çoğunluğu faşist partilerdir. Örneğin bugün hakim sınıf partilerince “sosyal demokrat” olarak adlandırılan CHP, katıksız bir faşist partidir. **Bugün ülkemizde hakim sınıflar tarafından devrimcilik, ilerencilik olarak adlandırılan ve hareket noktası Kemalizm olan, Kemalizmin bayraktarlığını yapan bütün anlayışlar ve partiler faşisttirler. Çünkü Kemalizm faşizmdir. Bu anlamıyla bugün CHP, DSP gibi partiler faşist partilerdir. Bu partileri sosyal demokrat olarak adlandırmak, hele hele solcu, devrimci olarak adlandırmak olsa olsa bilinçli bir politikanın ürünüdür.** Nitekim bugün yapılan da budur. Ancak böyle bir tanımlandırma yani bu partilerin sol olarak

adlandırılması doğal olarak ortaya şöyle bir sonuç çıkarılmaktadır. Madem bu partiler ‘sol’ partiler, öyleyse bu partilerin destekleyenlerinin, bu partilerin tabanının işçiler, emekçiler, yoksullar olması gerekmez mi? Oysa ki bu kadar yoksulluk, özelleştirmeler, işsizlik, sağlık sorunu, eğitim sorunu kısacası solun üzerinde yükseleceği ve solun geniş kitlelerle buluşacağı, onları harekete geçireceği bunca sorun varken, neden bu “sol” partiler oylarını arttıramamaktadır? Evet bu bir çelişkidir. Bu çelişkiyi burjuva feodal kalemler yanıtlamamakta, ya da meseleyi kişilere-liderlere indirgemektedirler. Oysa bu partilerin faşist olması ve esas olarak dertlerinin, çizgilerinin, programlarının, kitlelerin özlem ve taleplerini ileriye taşımak, çözmekten ziyade sistemi, sistemin bekasını devam ettirmek olarak, ortaya koymaları ile açıklanabilir ancak. Yani bu partiler, dillerinden ve programlarından devrimciliği, halkçılığı, ilerenciligi düşürmemelerine rağmen esas olarak onlara yön veren

Türkiye solu olarak ilan edilen CHP; gerçekte işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarımı savunmaktan ziyade, başta temsil ettiği burjuva feodal sınıflar olmak üzere, emperyalistlerin sözcüsü olmuştur her daim.

bu sistemin devamını sağlamaktır. “Ülkenin ve milletin bölünmez bütünlüğü” önünde secde etmektir. Bu anlamıyla mesele esas olarak bu partiler değildir. Esas olarak mesele Kemalizm’dir. Kemalizmin ilerici, devrimci, olarak dillendirilmesidir. Oysaki Kemalizm bırakalım devrimciliği, halkçılığı, koyu bir halk düşmanlığıdır. Faşizmin ta kendisidir. Bu nedenle Kemalizm’den hareket eden partileri, kendilerine Kemalizmi referans alan partileri sol olarak adlandırmak, gerçek sola yapılacak en büyük saldırıdır. Nitekim bugün yapılan da budur.

Bu olguyu böyle ifade ettikten sonra, bugün bazı burjuva feodal kalemlerce de dile getirilen, kimin solda, kimin sağda olduğunun birbirine karıştırıldığı, kimin daha ilerici kimin statükodan yana olduğunun neden bu kadar kafa karıştırdığı, aslında daha net anlaşılır. Öyle ya aslında kendisi de faşist bir parti olan AKP’nin CHP’den daha “solcu” bir görüntü çizdiği CHP’nin devletçi, statükodan yana bir parti olarak

algılandığını daha iyi anlayabiliriz. Tam da bu nedenle CHP’nin neden gelir seviyesi iyi olan, bu anlamıyla da sınıfsal olarak orta ve büyük burjuva kesimlerden oy aldığı, neden işçi sınıfının, ezilenlerin, emekçilerin partisi olmadığını iyi açıklar.

Aslında tam da bu nedenlerle özellikle seçim öncesinde bazı köşe yazarları bunu dile getirmekteydi. Örneğin Radikal gazetesinde yazan **H. Bülent Kahraman** “CHP cephesinde yaşanan sorunların bir nedenini de 1920’lerdeki anti-emperyalist politikanın, ‘zamanla dönüşerek, sonunda anti batıcı, nasyonalist, faşizan yani faşizme yatkın bir politika haline gelmesi’ olarak” ifade etmekteydi. Bu yaklaşım CHP’nin hangi sınıfların partisi olduğunu gözden kaçırır ancak sosyal pratiğin dayatmasıyla bazı gerçeklerin ifade edilmesinden ibaret bir yaklaşımdır. **CHP’nin kurulduğu günden itibaren burjuva feodal sınıfların faşist bir partisi olduğu gerçeği, bugün sosyal pratikte bir kez daha ortaya çıkmaktadır.** Ancak bu değerlendirmede bile yapılan bariz yanlışlık hemen göze çarpmaktadır. CHP’nin başından, yani kurulduğu günden itibaren faşist bir parti olduğu gözden kaçırılmaktadır. 1920’lerde olduğu dile getirilen başta Türk devletinin çizgisi ve ardından da CHP’nin politikası olduğu ileriye sürülen anti-emperyalist politika, yanılıcı, özünde emperyalizmle işbirliği için-

de olan bir politikadır. Bu yüzden güdük bir anti-emperyalistlik söz konusudur. Türk burjuva feodal sınıfları emperyalistlerle girdikleri pazarlıkta ellerini güçlendirmek ve halk kitlelerini kendi arkalarına alma çabalarının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu nedenle Türkiye solu olarak ilan edilen **CHP; gerçekte işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarımı savunmaktan ziyade, başta temsil ettiği burjuva feodal sınıflar olmak üzere, emperyalistlerin sözcüsü olmuştur her daim.** Bu nedenle CHP her zaman hakim sınıfların çıkarlarını savunmuş, işçi sınıfı ve halkın çıkarlarını dönemsel olarak savunduğunda ise yine bu savunuyu ustaca hakim sınıfların çıkarlarını savunmak, korumak ve sağlamlaştırmak için yapmıştır. (Ki bu durum koşulların, daha doğrusu kitlelerin kendiliğinden hareketinin gelişmesi ve bu hareketlenmenin hakim sınıflarca yine devletin devamı ve bekası için ustaca kullanılmasından başka bir anlam ifade etmez. Özellikle CHP’nin lideri ko numundayken Ecevit’in Karaoğlan olarak adlandırıldığı yıllar buna iyi örnektir. Ki Türkiye’de bu tür siyasi partilerin tarihi iyi incelendiğinde, devlet partilerinden muhalefette kalanların genel tavrı, düzen karşıtı kimi politikalarla kitleleri kendi saflarına çekmek ve iktidar mücadelesinde kendilerini destekleyen ve hatta var eden ege men sınıf kliklerini güçlendirmek olagelmıştır her da-

im. O yüzden işçi sınıfı ve emekçi halkın gözünde de CHP esas olarak devletin partisidir. Bu durum bugün CHP'nin başında bulunanlarca da ifade edilmektedir. Örneğin emperyalizmin memuru ve sol bir ideolojiye sahip olduğunun hiçbir kanıtı olmayan **Kemal Derviş bile “CHP eşittir; devlet, yasa- saklar, güdüm’ hissi yurt- taşların bir kısmında de- vam etmektedir”** (K. Derviş. Yeni Şafak Gazetesi, syf.12, 1 Nisan 2004) diyebilmektedir. Faşizmin has evladı CHP'nin böyle bir görüntü çizmesinden daha doğal ne olabilir ki; içerik biçime yansımaktadır! Son seçimden sonra yoğun olarak sol adına/sol lehine CHP’de önemli değişimlerin gerekliliği tartışılmaktadır. Kemal Derviş de bunun sözcülüğünü yapanlardan biridir ve yukarıdaki ifadesi de bu yaklaşımın bir ürünüdür. CHP ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiçbir zaman “sol” bir parti olmaz. Çünkü CHP’nin bütün hücrelerinde faşizm, azıllı bir işçi sınıfı ve halk düşmanlığı vardır. Yapılacak olanlar makyajdan, görünümü kurtarmaktan öteye gidemeyecektir. Ve bu da tabii ki esas olarak kitlelerin kendiliğinden hareketinin yükseldiği ve hakim sınıfların kitlelerin bu kendiliğinden hareketinin taleplerini yine kendi iktidarlarının devamı için kullanma çabaları içinde değerlendirilebilir. CHP açısından bunun da mümkün olamayacağını iddia etmek bir kehanet olmayacaktır. Sol adına yapıla-

cak makyajı CHP taşıyamaz. Bu anlamıyla CHP gibi düzen partilerinin dillerinden ve programlarından düşürmedikleri, “devrimcilik”, “halkçılık”, “özgürlükçülük” gibi kavramlar daima işçi sınıfı ve emekçi halkı aldatmanın, bilincini manipüle etmenin bir aracı olagelmıştır, ve artık bu durum CHP için geçerliliğini kaybetmiştir.

**TÜRKİYE’DE
SİYASİ PARTİLERİN
ÜZERİNDE
YÜKSELDİKLERİ
ZEMİN VE
OYNADIKLARI
ROLLER DOĞRU
TAHLİL EDİLMEYEN,
BİLİMSEL SONUÇLARA
ULAŞILAMAZ!**

Ülkemizde ‘sosyal demokrasi’nin oluşumu ve gelişimi başka bir çalışmanın konusu olmakla birlikte, şuna değinmekte yarar vardır. Bugünkü sosyal demokrasi- nin özellikle Marksizmin revize edilmesinin, sözde Marksizmin kapitalist-emperyalist sistem içerisine hapsedilmesinin, hakim sınıflar açısından kabul edilebilir bir biçime getirilmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığı ifade edilebilir. Yani sosyal demokrasi, Marksizm biliminin başta ve esas olarak işçi sınıfının ve diğer ezilenlerin kendiliğinden hareketi ile kaynaşmasının, birleşmesinin engellenmesi çabası/hedefi/anlayışıdır. Farklı ülkelerde ve farklı dönemlerde farklı biçimler alması da bu burjuva anlayışın bu karakterinin tipik bir yansı-

masıdır; bu özellik onun oportünist karakterinden gelmektedir. CHP gibi faşist bir partinin sosyal demokratiği de ülkemizdeki aynı burjuva politikanın içler acısı görüntüsünden başka bir şey değildir. Hiç kuşkusuz ki bu, bilinçli yapılmaktadır. Çünkü ülkemizde halihazırda varolan çelişkilerin boyutu ve keskinliği, ülkemiz hakim sınıflarının “bu ülkeye komünizm lazımsa onu da biz getiririz” anlayışında olduğu gibi, onları; bu ülkeye solculuk lazımsa onu da biz yaparız pratiği içerisinde olmaya itmektedir. Ülkemiz hakim sınıfları, gerçek anlamda işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarını savunan, bu çıkarlar doğrultusunda mücadele yürüten solu istemezler. Bu istemezlik sözde kalmaz. Biz- zat pratik içerisinde gerçek sol üzerinde ve kaçınılmaz olarak işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde her türlü terörü estirirler. Çünkü ülkemizde varolan çelişkilerin boyutu ve keskinliği yanında, hakim sınıfların güçsüzlüğü ve emperyalizme bağımlılığı, onları sürekli bir biçimde işçi sı-

CHP ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hiçbir zaman “sol” bir parti olamaz. Çünkü CHP’nin bütün hücrelerinde faşizm, azıllı bir işçi sınıfı ve halk düşmanlığı vardır. Yapılacak olanlar makyajdan, görünümü kurtarmaktan öteye gidemeyecektir.

nıfı ve emekçi halkın kendilerine karşı geliştirebileceği bir hareketten gelişmiş ülkelerdeki sınıfsal akrabalarına nazaran daha fazla korkmalarına vesile olur. Bu anlamıyla işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde baskı uygulamalar. Öte yandan yine bu korkudan kaynaklı ve yine yönetime ihtiyaçlarından dolayı, işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarını gözettiğini, savduğunu iddia ettikleri partileri kendi elleriyle kurarlar. Bu durum bazen hakim sınıflar açısından riskli olabilmektedir. O halde ya açıktan ya da perde arkasından müdahale etmektedirler. Ya da bu burjuva feodal partiler kendilerine bir çeki-düzen verirler. Çünkü, yapmazlarsa yapılacağını çok iyi bilirler. Çünkü **ülkemizde demokrasi hakim sınıfların demokrasisidir ve bu oyunda işçi sınıfı ve emekçi halka ve onların gerçek partisine, onların politikalarına rol yoktur.** Sadece kurulu düzenin yani burjuva feodal düzenin kurallarını kabul ederseniz küçük bir rol kapabilirsiniz. Bu rol asla başrol olamaz. Çünkü başrol her zaman burjuva feodal sınıfların partilerine aittir. Düzenin sınırları içerisinde dahi başrol oynamaya yeltenirseniz ve bu anlamıyla geniş kitleleri arkanıza alırsanız, mutlaka size bir balans ayarı çekilir. Dikkat edilirse Türkiye’de CHP’de somutlanan, tek parti olgusunun ve bu partinin devletçi, faşist, statükodan yana olan çizgisinin karşısında, oynanan demokrasi oyu-

nunun bir parçası olarak ortaya çıkan bütün partiler, kitleleri peşinden sürükleyebilmiştir. Yani sol olarak ilan edilen ama özünde faşist olan partilerin karşısında kurulan ve sağ olduğu ilan edilen ve hiç kuşkusuz ki faşist olan partiler. Sadece bu konularından dolayı, yani devlete, sisteme, kurulu düzene, esasta hiçbir itirazları olmamalarına rağmen geniş kitleleri peşlerinden sürükleyebilmişlerdir. Yani ülkemizde sağ, muhafazakar olarak kurulan partiler de özünde faşist olmalarına rağmen **sırf görünürde bu muhalif kimliklerinden dolayı** kitlelerin ilgisini çekebilmişlerdir. Ki bu partilerin kitlelerin geri yanlarını, dini duygularını vb. kullanmaları gerçeği hiç kuşkusuz ki vardır ve bu olguda da hakim sınıfların kitleleri kendi politikaları doğrultusunda kullanmaları gerçeği orta yerdedir. Ancak ülkemizde özellikle sağ olarak adlandırılan faşist partilerin devletle “kavgalı görüntüsü” onlara her zaman artı bir puan kazandırmıştır.

Halk kitlelerinin tek partili sistemden çok partili sisteme geçişte, tek parti faşizminin uyguladığı baskı, terör, işkence vb. yerine, yine Türk hakim sınıflarınca kurdu-ulan başka bir faşist partiye/partilere yönelmesinden daha doğal ne olabilir ki. Bu yüzden, **Türk hakim sınıflarının esas partisi “sol” olunca, ona “muhalif” kurulan partiler sağ olmuştur.** Ve genel olarak kitlelerin faşizme olan tepkilerini, yine

faşist olan ama “muhalif” olan partilere kanalize edilmiştir. Böylelikle Türk hakim sınıflarınca ezilen kitlelerin talepleri, özlemleri, kontrol altında tutulabilmiştir. Bu durum bazı yazarlarca kitlelerin “sağa çektiği” olarak yorumlanmıştır. **“Ama Türkiye’nin sağa çekmediği kaç durum, kaç seçim, kaç konjonktür sayabiliriz? 1973’ten başkasını düşünemiyorum. Ama o zaman toplum ‘sola çekerken’, o sol kendisi de sağa çekmekten geri durmamıştı. Baş sorun bu. Ülkenin tarihinde sol bir alternatif oldu mu ki, seçmenin sağa çektiğini söyleyelim?”** (Murat Belge, Radikal Gazetesi sayfa 11, 30 Mart 2004)

İlericiliğin büründürüldüğü baskıcı, yasakçı, şoven devlet politikaları, kitlelerin **devlet karşıtı** olarak kimi “halkçı” argümanlar arkasından giderek “sağcı” partilere yaslanmasına neden olabilmektedir. “Sağ” partilerin, kitlelerin geri yönlerini, dini ve milliyetçi yönlerini kullanmaları bir yana, ülkemize özgü bir durum olarak, “sol” olarak ilan edilen partinin gerçek anlamda devlet partisi olması ve devletin faşist niteliğinden kaynaklı olarak uygulanan terörizm, baskıcı ve şoven politikalar karşısında, başka (“sağ”) faşist partiler alternatif olabilmıştır. Bu alternatif olmada hiç kuşkusuz ki kitlelerin sisteme olan tepkilerinin rolünü de görmek gerekir. Ki bu durum özellikle faşist Kemalist ideologlar tarafından her zaman karşı-

Kitlelerin geri yanları, dini duygularının değişim ve dönüşümü demokratik bir devrimle ve ancak kitlelerin kendi hareketlerinin bir sonucu olarak ve elbette devrimci bir önderlikle gerçekleştirilebilir.

devrim olarak adlandırılmıştır. Kemalist hareketi ve Kemalist zulmü devrim olarak adlandıran bu kadroların, **Türkiye halkının istem ve arzularını yine Kemalist ama “sağcı” olan partilerce sistem içerisinde değerlendirmeye çabalarını karşı devrim olarak adlandırmaları, sistemin kendi içerisindeki çıkar dalaşlarının, burjuva feodal sınıfların klik çatışmalarının bir ürünüdür.** Yani bir kısım egemen sınıf kliği diğer egemen sınıf kliğini kimi zaman “halk karşıtı”, kimi zaman “millet düşmanı”, kimi zaman da “devlet düşmanı” olarak suçlamaktadır, o kadar. Olan yine Türkiye halkına olmaktadır. Kitlelerin geri istem ve talepleri, dini duyguları kullanılarak, sistem her defasında kendi devamını sağlayabilmiştir. Kemalist kadroların devrim olarak yansıttıkları, Kemalist “devrimler” ise üst yapının uç kısımlarında atılan adımlardan ibaret kalmıştır. Altyapıda yani bir devrimin devrim olabilmesi için olmazsa olmaz olan üretim biçiminde ise herhangi bir değişiklik yapılmamış, tam aksine bu alanda emperyalizmle ilişkiler geliştirilerek, ülkenin altyapısının emper-

yalizme bağımlı komprador feodal bir biçimde sürdürülmüştür. Bu durum böyle olunca üst yapıda yapılan “devrimler” bir devrim olmaktan ziyade, kitlelerin üzerinde Kemalist diktatörlüğün faşist zulmü olarak sürdürülmüştür.

Hiç kuşkusuz, kitlelerin geri yanları, dini duygularının değişim ve dönüşümü demokratik bir devrimle ve ancak kitlelerin kendi hareketlerinin bir sonucu olarak ve elbette devrimci bir önderlikle gerçekleştirilebilir. Ancak bunun için burjuva feodal sınıfların önderliğinde bir hareketten ziyade bizzat işçi sınıfının önderliğinde bir hareket, gerekmektedir. Çünkü günümüzde bunu gerçekleştirebilecek biricik sınıf işçi sınıfıdır. Emperyalizme bağımlı burjuva feodal sınıflar bunu gerçekleştiremez, bilakis bu gerici sınıf ve tabakalar, kitlelerin gerici duygularını kullanarak, kendi iktidarlarını devam ettirmek isterler. Nitekim Kemalist “devrim” olarak adlandırılan ancak bir devrimden ziyade

emperyalist-kapitalizme bağımlılığın adı olan Kemalist hareket de bunu gerçekleştirmiş, emperyalist burjuvaziyle işbirliğine girmiş, ülke içerisinde gerici sınıf ve tabakalarla bu işbirliğini sürdürmenin bir aracı olarak birlikte davranmaktan geri durmamıştır. Kısacası bugün sol olarak adlandırılan Kemalizm ve bu ideolojinin yön verdiği TC devleti başından itibaren bu tür gerici güçlerle işbirliği içerisinde olmuştur. TC, kuruluşundan itibaren Kemalist ideoloji doğrultusunda Komprador Büyük Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları'nın faşist diktatörlüğüdür. Ve **bu faşist diktatörlük içerisinde, hükümete gelen partiler sağda ya da solda olsun hepsi bu sınıfların temsilcisi olan faşist partilerdir.** Bu yüzden bu partilerin dönem dönem birbirleriyle girdikleri dalaşma, klik çatışması asla ve asla sistemin temellerine yönelik, faşist diktatörlüğün temellerine yönelik bir mücadele olarak adlandırılmaz. Kitlelerin bu partilerin çatısı altında sisteme yönelik, faşist

diktatörlüğe yönelik tepkilerinin eritilmesi, kitlelerin kendiliğindenci hareketini yine sistemin içerisine kanallandırmak için bir aracı olarak kullanılmıştır. Eğer ki kitlelerin bu kendiliğindenci hareketi kontrolden çıkma belirtmeleri gösterirse, önce bu partilerce bu durum giderilmeye çalışılmış, bu yapılmıyorsa da müdahalelerle bu yapılmıştır.

Devlete rağmen kurulan partilerin hiçbiri mevcut düzenin kuralları içerisinde bir alternatif olamamıştır. Olması da beklenemez zaten. Çünkü sistem buna izin vermez. O yüzden **bugün gerçek sol, ilericilik, devrimcilik parlamento dışındadır, dışında olmak zorundadır.** Nitekim sol bir alternatif olarak özellikle silahlı mücadeleyi, tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi savunduğu İbrahim Kaypakka'lar, Mahir Çayan'lar, Deniz Gezmiş'ler döneminde kitlesel bir biçime bürünmüş ancak bilindiği gibi, faşizm bu hareketi ezmek için parlamentosunu bir palto gibi cebinden istediklerini çıkartarak (idam kararları, sıkıyönetim kanunları vs.), çıkarıp giyerek, elinden geleni yapmıştır. Türkiye devrimci hareketi için, sol hareket için önemli ve simgesel isimler olan bu önderlerin katledilmesi, kitlelerin mücadelesini bir dönem duraksatmaya uğratsa bile ardından gelen kitlesel hareket bu mücadelenin bir kez daha yükseldiğini, bu sol hareketin de 80 Askeri Faşist Cunta ile kesildiğini

ifade etmek gerekir. Kısacası ülkemiz hakim sınıfları, ülkemiz gerçek solu üzerinde faşist baskı ve terörünü kullanmaktan bir an olsun geri durmamıştır. Bu durum büyük devrimci ilan edilen, solcu ilan edilen ancak katıksız bir faşist olan M. Kemal'in, M. Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz'de alçakça katletmesi, bununla da yetinmeyip, sahte komünist parti kurması ile başlayıp bugüne kadar uzanan bir inkar, yok etme, katletme politikası olarak gözler önündedir. Bugün halen ülkemizin gerçek devrimcileri ve komünistleri faşizmin yoğun bir katletme, baskı altında tutma, her türlü şiddeti uygulama politikası altındadırlar. Bugün ülkemizin gerçek devrimcileri ve komünistleri, kitlelere gitmede, kitleleri harekete geçirmede ve sol bir alternatif oluşturmada her türlü faşist uygulama ve politikayla engellenmekte, katledilerek yok edilmek istenmekte, zindanlara tıkmaktadırlar. Kitlelere ise faşist oldukları her hallerinden belli CHP gibi DSP gibi partiler "sol" olarak gösterilmektedir. Kitleler bu faşist partilere yönelmeyince "solun bittiği", "solun tükendiği" ilan edilmektedir. Bu burjuva feodal sınıfların, alçakça ve ikiyüzlü politikalarının ürünü olarak görülmeli ve öyle değerlendirilmelidir.

Bu anlamıyla bugün yansıtıldığı gibi, **tükünen, kitleler nezdinde itibar kaybeden sol değil, devletçi, statükodan yana olan faşizmdir.** Ancak bu gerçek, hakim

sınıflarca ustaca gizlenmekte, bununla da kalmayıp bir de bu gerçeklik solun, ilericiğin, devrimciliğin bittiği, tükendiği ilan edilerek kullanılmaktadır. Tıpkı özellikle dünya üzerinde, sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanması ve bunun sonucunda bürokratik burjuva diktatörlüklerinin birer birer yıkılmasıyla, sosyalizmin, sınıfsız, sömürsüz bir toplum düşüncesinin öldüğünün ilan edilmesi gibi. Yıkılan sosyalizm maskeli burjuva diktatörlüklerinin sonucunda, sosyalizmin bir ütopya, gerçekleşmesi imkansız bir düşünce olduğunun tüm dünyada birtırarcasına yenilenmesi gibi. Oysaki sosyalizmde geriye dönüşlerin yaşanabileceğini, kapitalizmin kendisini restore edebileceğini, komünizme ulaşmak için daha yüzlerce, binlerce devrim gerçekleştirilmesi gerektiğinin ve bunun bizzat pratiğinin komünistler tarafından Büyük Proleter Kültür Devrimi adı altında hayata geçirildiğinin bilinmesine, bu konuda bir bilinç açıklığının olmasına rağmen bu yapıldı.

Bugün de dünya üzerinde oynanan bu oyunun bir benzerini yaşamaktayız. Yerel seçimler nedeniyle ortaya çıkan tablodan hareketle bu yapılmaktadır. CHP nezdinde faşistliği yüzlerce kez kanıtlanan bir partinin aldığı oylar solun, ilericiğin, devrimciliğin bitmişliği, tükemişliği olarak propaganda ediliyor. Böylelikle işçilerin, emekçilerin demokratların bilincinde gerçek sol yani iş-

çi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarını ve haklarını savunan sol mahkum edilmek, gözden düşürülmek isteniyor. Oysa ki CHP'nin ve özellikle Kemalizmin gerçek yüzünün; solcu bir anlayış değil, faşist bir anlayış olduğu, devrimcilik değil bilakis karşı devrimcilik olduğu bundan 30 yıl önce komünistler tarafından net ve berak bir şekilde çözümlenmiş ve açıkça ilan edilmiştir. Buna rağmen halen bugün CHP, DSP ve SHP gibi partilerin, kaynağını, özlerini, her şeylerini Kemalizm'den alan partilerin sol olarak ilan edilerek bunun üzerinden solun bittiğini, tükendiğini ilan etmek açıktır ki burjuva feodal sınıfların siyaset yapılarıyla, ikiye bölünmüşlüğüyle, kitleleri manipüle etme siyasetlerinin doğal bir sonucudur. Bu yalan ve sahtekarlık onların ideolojik duruşlarıyla direkt ilgili ve alakalıdır. Söylemlerinde yer alan emekçilerin, işçilerin, yoksulların partisi olma söylemi kendilerinin burjuva feodal sınıfların partileri olduğu gerçeğinin üstünü örtemez. Bu anlamıyla bugün tükendiği ya da bittiği ilan edilen burjuva feodal sınıfların soludur. Gerçek sol bütün engellemelere, faşizmin baskı ve katliamlarına rağmen bugün işçi sınıfı ve emekçilerin içerisinde, zindanlarda, dağlarda, okullarda kısacası işçi sınıfı ve emekçi halkın içerisinde mücadelesini sürdürmektedir. Ve **bu solun yani gerçek solun derdinin ve amacının parlamento içerisinde ya da sis-**

temin çarkları içerisinde yer almak olmaması, onun hedefinin bizzat politik iktidar olması, bu anlamıyla burjuva feodal sistemi karşısına alması ve onunla mücadele etmesi onun olmadığı anlamına gelmez. Tam aksine ideolojik planda güçlü bir alternatif olarak, burjuva feodal düzenin karşısında yer alması onun bu sınıflar tarafından her fırsatta yok edilmeye çalışılması, imha edilmek istenmesi bu da yapıla-

Bugün esasında faşist bir parti olan ve kendisini de sağ muhafazakar ilan eden AKP'nin sol görülmesi, sol olduğu iddia edilen CHP'nin ise sağ bir izlenim vermesinin altında yatan gerçek neden, yukarıda ifade etmeye çalıştığımız gibi ülkemizde devlet güdümlü siyasi partilerin üzerinde yükseldikleri zemin, oynadıkları rollerle birebir ilintilidir.

miyorsa gözden düşürülmeye çalışılmasına yol açmaktadır. Tıpkı yerel seçimler sonrasında yapılmaya çalışılan yorum ve değerlendirmeler gibi. Oysa ki komünistler, burjuva faşist partilere oy yok anlayışıyla hareket etmişti. Bu burjuva faşist partilerin içerisinde "sol" olan CHP, DSP, SHP de yer almaktaydı.

SOLCULUĞUN DAYANILMAZ CAZİBESİ VE HALKIN HAKLI TEPKİLERİNİN FAŞİZM TARAFINDAN GİDERİLMESİNİN YENİ AKTÖRLERİ!

Bugün esasında faşist bir parti olan ve kendisini de sağ muhafazakar ilan eden AKP'nin sol görülmesi, sol olduğu iddia edilen CHP'nin ise sağ bir izlenim vermesinin altında yatan gerçek neden, yukarıda ifade etmeye çalıştığımız gibi ülkemizde devlet güdümlü siyasi partilerin üzerinde yükseldikleri zemin, oynadıkları rollerle birebir ilintilidir. Bugün mecliste temsil edilen AKP ve CHP, birbirlerinden politik söylem olarak ayrılışlar bile özde aynı partilerdir. Her iki parti de burjuva feodal sınıfların partileridir. Ve her iki parti de faşist partilerdir. Ancak, AKP'nin kuruluşuna kadar varolan bütün siyasi partilerin halk kitleleri nezdinde yıpranmışlığı ve teşhir olmuşluğu, denenmişliği, "onun da aynı soydan olduğu"nun henüz görülmediği gerçeği orta yerdedir. Hakim sınıfların kitleler nezdinde bu "yenilikleri" olan AKP'yi büyük bir medya desteğiyle desteklemeleri bu nedenle anlaşılırdır. Bir de ülkemizin gerçekliğinden hareketle, siyasi partilerin oynadıkları rol ve misyonlarının bir gereği olarak AKP'nin başta T. Erdoğan şahsında olmak üzere laik-anti laik çatışması, ordu ile soğuk ve mesafeli-kavgalı bir görüntü vermesi, kısaca-

cası AKP'nin "düzen karşıtı", "sistem karşıtı" bir makyajla allanıp pullanması, kitleler nezdinde bu partinin daha özgürlükçü, daha demokrat, daha "sol" olduğu izlenimi vermektedir. Bu durum hiç kuşkusuz ki bir devlet politikası olan AB üyeliği meselesi ile gündeme gelen "demokrasi paketleri" ile değerlendirildiğinde daha bir pekişmektedir. AKP'de kendilerini ifade eden burjuva feodal sınıfların, devlet gücü içerisinde de daha iyi konumlanma çabasının bir ürünü olarak, AB üyeliği meselesini kendi çıkarları açısından kullanmaları, örneğin ordunun siyasette ağırlığının azaltılması gibi nedenlerle harekete savunmaları, AKP'yi daha solcu ya da demokrasi aşığı yapmaz. Olsa olsa kitleler nezdinde daha "solcu", "özgürlükçü", "demokrasi aşığı", gibi; aslında bu kelimelerin anlam ve içeriği bakımından yanından bile geçmeyen bir parti olan AKP'nin, daha iyi makyajlanıp, halk kitlelerine pazarlanmasının koşullarının daha iyi olmasını sağlar. Nitekim bugün AKP şahsında yapılan da budur. Öyle ya AB ile geleceği iddia edilen "demokrasi"nin, faşizmin zulmü altında bulunan işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından cazip bulunması ve desteklenmesinden daha doğal ne olabilir ki.

Ve hiç kuşkusuz ki bir devlet politikası olan AB üyeliği meselesinin, AKP şahsında böyle somutlanması ve burjuva feodal sınıfların

bu durumdan gayet hoşnut olması, seçimler öncesinde bir AKP rüzgarı estirilmesine vesile olmuştur. Burjuva feodal sınıfların AB üyeliği bayraktarlığını elinde tutan ama gerçekte bir devlet politikasını uygulayan AKP'yi bu açıdan kullanmasının kendileri açısından birçok nedeni vardır. AB üyeliği meselesinde, AB emperyalistleriyle girdikleri ilişkilerde verilecek tavizlerin, AB emperyalistlerinin her dediklerinin yapılmasının, bugün açısından çok fazla görülmeyen ama önümüzdeki süreçte daha da belirginleşecek olan olumsuzlukların AKP'ye mal edilmesi gibi nedenlerle, kendilerinin yıpranmamasının amaçlanması açısından yararlı olmaktadır. Nitekim kimi hakim sınıf temsilcileri bugün açısından yaptıkları yerel seçim değerlendirmelerinde DYP, MHP gibi faşist partilerin oy oranını arttırmalarını, bu olumsuzlukların üzerinden yaptıkları propagandalara bağlamaktadır.

Ancak bizim bahsettiğimiz daha uzun vadeli bir yaklaşımın, planın parçasıdır. Bugün açısından halk kitlelerinin bilincinde AB üyeliği meselesi, bir kurtuluş yolu olarak sunulmaktadır. Ancak AB üyeliğinin gerçekleşmesi yolunda atılan adımlarda verilen ve verilecek olan tavizlerin ya da daha doğru bir ifade ile Türk burjuva feodal sınıflarının AB emperyalistlerine bağımlılığının, uşaklığının birer birer gözler önüne serilecek olması, ve yine halk kitlelerinin

AB üyeliği propagandaları ile hiçbir sorunlarının çözülmediğini görececek olmalarının faturası önümüzdeki yıllarda AKP'ye kesilecektir. Bu fatura Türkiye'nin AB üyesi yapılıp yapılmaması ile ilgili değildir. Her şart altında bu fatura kesilecektir. Böylelikle her şart altında "günah keçisi" ilan edilecek olan AKP olacaktır, Türk hakim sınıfları değil.

Şunun altının bir kez daha çizilmesi gerekir. AB üyeliği meselesi Türk hakim sınıflarının bir politikasıdır. Herhangi bir partinin, kesimin politikası değildir. Kısaca bir devlet politikasıdır. Bugün açısından bu devlet politikasının AKP'ye uygulattırılmasının ardında yatan neden yukarıda ifade ettiğimiz nedenlerdir. Ancak AKP de bu hizmetin karşılığını "merkez partisi" olmakla almaktadır.

Bugün AKP nezdinde gündemleştirilen AB üyeliği meselesi uzun yıllardır tartışılıyor. Ancak bu meselede işçi sınıfı ve emekçi halkın bilincinin en çok bulandırıldığı ve kitlelerin haklı olarak en çok ihtiyaç duyduğu, insan hakları, demokrasi vb. gibi özgürlüklerin AB üyeliği ile sağlanacağı yalanıdır. Faşizmin ve onun kalemlerinin bu konuda sayfalarca yazı döktürmesinin, bu kadar üzerinde durmasının hiç kuşkusuz ki nedeni, ülkemizdeki işçi sınıfı ve halk kitlelerinin üzerinde uygulanan zulmün ve politikaların artık hiçbir gerekçeyle üstünün örtülememesidir. Ve tam da bu ne-

denle AKP gibi “sistem karşıtı” görünen, üstelikte bu ülkenin hapisanelerinde aylarca yatmış(!) bir kişinin liderliğindeki partinin AB üyeliği yalanıyla, Türk hakim sınıflarının politikasının savunusunun yaptırılmasından daha doğal ne olabilir ki! Ancak açıktır ki bu AKP gibi bir aktörle, kitlelerin üzerinde yaratılan ve demokrasi paketleri ile uyum yasalarıyla geleceği iddia edilen demokrasinin, insan haklarının ve özellikle de işçi sınıfı ve emekçi halk açısından yaşamsal önemde olan sosyal hakların hiçbir zaman “bizim memlekete” uğramayacağıdır. Hakim sınıflar bir kez daha örneğin 12 Eylül Askeri Faşist Cuntacılarına karşı ANAP ve Özal balonunu şişirmeleri gibi, bugün de AKP ve Tayyip balonunu şişirmekte dirler. Nasıl ki ANAP ve Özal bu ülkeye demokrasi getirmediyse, insan hakları, sosyal haklar getirmediyse, AKP’de getiremeyecektir. Ve zamanla, AKP de diğer soydaş partileri gibi yıpranmaktan kurtulamayacaktır. Bu anlamıyla bugün AKP nezdinde şişirilen balon, yarın mutlaka indirilecek, şişirilecek başka balonlar bulacaktır.

AB üyeliği ve bu politika ile ilgili olarak, Türk hakim sınıflarının dış politikada izlediği çizginin sonucunda yerel seçimlerin ortaya çıkarttığı bir gerçek de DYP ve MHP gibi daha sağda görülen faşist partilerin oy oranlarını arttırmaları oldu. Yapılan genel değerlendirmeler,

AKP hükümetinin uyguladığı dış politikada verdiği tavizlerin bu partiler tarafından ustaca kullanıldığı yönündedir. Ancak genel kamuoyuna hakim olan bu düşüncenin eksik yanları bulunmaktadır. Bunlardan **birincisi**, AKP hükümeti uyguladığı dış politikada kendi başına bir politika izlememektedir. İzlediği politikalar esas olarak Türk hakim sınıflarının politikalarıdır. Ve bu anlamıyla verilen tavizler, atılan geri adımlar, emperyalizme daha fazla bağlılık vesaire sadece AKP’nin değil, Türk hakim sınıflarının politikalarıdır. **İkincisi**; DYP, MHP gibi partilerin, bunu bildikleri

Hakim sınıflar bir kez daha örneğin 12 Eylül Askeri Faşist Cuntacılarına karşı ANAP ve Özal balonunu şişirmeleri gibi, bugün de AKP ve Tayyip balonunu şişirmekte dirler. Nasıl ki ANAP ve Özal bu ülkeye demokrasi getirmediyse, insan hakları, sosyal haklar getirmediyse, AKP’de getiremeyecektir.

halde, Türk hakim sınıflarına değil de AKP’ye yüklenmeleri anlaşılırdır. Çünkü ülkemizde yukarıda partilerin misyonu ve rollerinde değiştiğimiz gibi “demokrasi” oyunu böyle oynanmaktadır. Öte yandan bu “oyun”dan en fazla kârlı çıkan yine Türk hakim sınıfları olmaktadır.

Bir taraftan şu an için esasta AKP’yi kullanarak politikalarını hayata geçirmekte ler, öte yandan oluşacak ve oluşabilecek tepkilere karşı DYP, MHP gibi alternatifleri ellerinin altında tutmaktadırlar. Emperyalizmle varolan ilişkilerin daha da derinleştirilmesi sürecinde kitlelerin tepkilerini akıtabilecekleri, anti ABD’ci ya da anti AB’ci söylem üzerinden ama anti emperyalizme kaymadan ve düzeni yani devleti hedef almadan, bu tepkilerin yeniden burjuva feodal siyaseti üretmenin ve bu anlamıyla devletin kendisini devam ettirmesinin bir aracı olarak kullanacaklardır. Bu anlamıyla burjuva feodal sınıflarca bu kanalların da açık tutulduğunu, halk kitlelerinin bu sağcı ve faşist söylem üzerinden yine hakim sınıfların politikalarının arkasında saf tutulabileceğini de görmek gerekir. Türk hakim sınıflarınca bu partilerin AKP’ye karşı, hem halk kitlelerinin yönlendirilmesi ve hem de AKP’nin yönlendirilmesi bağlamında elde ettikleri bir alternatif olduğunu akıldan çıkarmamak gerekir.

Bir de İşçi Partisi gibi, bu durum üzerinden yani halk kitlelerinin anti emperyalist tepkilerinin üzerinden politika geliştiren, “sol” söylem üzerinden düpedüz faşist politika yapan çevreler bulunmaktadır. Yerel seçimlerde bu partilerin çalışmalarına ve pratiklerine de tanık olduk. İşçi partisi olarak adlandırdığımız ancak sol söylem adı altında direkt Türk hakim sını-

nıflarının politikalarını savunmaları nedeniyle, Atatürkçü, İslamcı, Türkçü vb. gibi geniş çevrelerle aynı saflarda yer alan bu anlamıyla değerlendirilmesi gereken bu partiler ve örgütlenmeler seçimlerde ciddi bir varlık gösteremediler. Bu partilere şu an için Türk hakim sınıflarca bir rol verilmeyeceğine, en azından DYP, MHP gibi kısa/orta vadede bu partilerin kullanılmayacağına işaret etmek gerekir.

Ancak değinmeden geçemeyeceğimiz bir nokta var ki, oldukça ilginç bir durum. Yıllarca halk kitlelerine solculuk, ilerici yaparı İŒçi Partisi çevresi, bugün bu aynı trajikomik söylemlerini kullanıyor. Kıbrıs, AB gibi gündemlerde sert muhalefet yürütüyor! Öte yandan ise bu politikaların uygulanmasının birebir bekçisi, Türk hakim sınıflarının en has aracı olan orduyu yere göğe sığdıramıyorlar! Halkımızın güzel deyimiyile “bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu”!

DEMOKRATİK GÜÇ BİRLİĞİ’NİN YEREL SEÇİM HÜSRANI!

28 Mart yerel seçimleri sonucunda en çok tartışılan ve burjuva feodal sınıfların temsilcilerinin bayram ettiği noktalardan birisi de Demokratik Güç Birliğı’nin aldığı seçim sonucuydu. Özellikle Demokratik Güç Birliğı’nin en önemli bileşeni DEHAP’ın T. Kürdistanı’nda aldığı oy ve kaybettiğı belediyeler, bu kesimlerin adeta

bayram yapmalarına vesile oldu. Burjuva feodal sınıf temsilcilerinin hemfikir olduğu konu; “etnik tabana” dayalı siyasetin artık prim yapmadığıydı. Bununla birlikte T. Kürdistanı’nda önemli sayılabilecek belediyelerin AKP’ye kaptırılması, bu kalemlerin, “bakın demek ki Kürtler başka partiye de oy verebiliyormuş” söylemleri içerisinde, zafer naralarıyla değerlendirmeler yapmalarını da beraberinde getirdi. Hiç kuşkusuz ki Demokratik Güç Birliğı’nin **3 Kasım** seçimlerine nazaran daha az oy almasının nedenleri bulunmaktadır. Ancak bunu bir bütün olarak AKP’nin başarısına ya da rüzgarına bağlamak yanlış olacaktır.

DEHAP, **Demokratik Güç Birliğı ve SHP** çatısı altında girdiğı 28 Mart yerel seçimlerinde, 3 Kasım’daki yüzde **6.23**’deki oy oranını, Türkiye genelinde yüzde **4.9**’a kadar düşürdü. **Ağrı, Bingöl, Van, Siirt** Belediye Başkanlıklarını Adalet ve Kalkınma Parti’li Belediye Başkanlarına kaptırdı.

Bu önemli sayılabilecek farkın hiç kuşkusuz ki nedenleri bulunmaktadır. Buna değineceğiz. Ancak bu değerlendirmeyi yapmadan önce şunu vurgulamalıyız. Özellikle bu yerel seçimlerde, T. Kürdistanı’nda bazı illerde seçimlere katılmama oranının fazla olması dikkat çekicidir. Rakamların diliyle konuşursak: Örneğın il genel meclisi seçimlerinde **Malatya** yüzde **65.47**, yüzde **66.30**

katılımla **Batman**, yüzde **67.48**’le **Erzurum**, yüzde **67.87**’yle **Bayburt**, yüzde **68.1**’le **Rize**, yüzde **69.14**’le **Van**, yüzde **69.24**’le **Ağrı**, yüzde **69.53**’le **Elazığ**, yüzde **69.62**’yle **Kars** izliyor.

Belediye başkanlığı seçiminde katılma oranı ise yine **Malatya** yüzde **44.4**’le ki bu oran, seçmenlerin yarısından fazlası demek; **Malatya**’yı yüzde **46.24** ile **Adıyaman**, yüzde **55.36**’yla **Ağrı**, yüzde **57.82**’yle **Diyarbakır**, yüzde **57.85** ile **Mardin** izliyor.

Yukarıda verdiğimiz seçime katılmama rakamlarında T. Kürdistanı’ndaki illerin bulunması dikkat çekicidir. Bunun nedenlerinin arasında, bölge halkının eğitim seviyesi, zorla göç ettirmelerle oluşan istatistiki oynamalar, faşizmin bölge halkı üzerindeki baskıları vb. etken olmuşsa da, esas belirleyici neden olarak, T. Kürdistanı’nda bulunan DEHAP’lı belediyelerin icraatlarının onaylanması, yani DEHAP çizgisinin ve temsil ettiği ulusal hareketin belediyelerde Kürt halkının istem ve taleplerini karşılayamaması ve en belirleyici nokta olarak da DEHAP’ta somutlanan; **Kürt Ulusal Hareketi’nin reformist tasfiyeci bir hatta girmesiyle, Kürt halkının özgürlük talebini, ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmaktan vazgeçip, burjuva feodal sisteme, “demokratik cumhuriyet” söylemi altında yedekleme politikasıdır.** Kürt halkı uygulanan sistemli tasfiyeci, teslimiyetçi politikalarla sis-

teme yedeklenmektedir. Önemli sayılabilecek derecede belediyelerin özellikle AKP'ye kaptırılması, Kürt halkının yavaş yavaş yüzünü sistem içine, sistemin partilerine çevirdiğine tanık olmaktadır. Bunda özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nin AB üyeliği ile sorunların çözüleceği anlayışını yerleştirmesi ve AB üyeliğinin bayraktarlığını yapan AKP'ye yönelmesi bu anlamıyla anlaşılırdır. Burada önemli olan Kürt halkının silahlı mücadele ile elde ettiği hakların, adım adım tasfiye edilmesi, Kürt devrimci dinamiğinin elbirliği ile sistem içine kanalize edilmesidir.

SHP gibi faşist bir partiyle üstelik Kürt Halkının katledilmesinde rol oynayan, T. Kürdistanı'nda sürdürülen operasyonlarda imzası olan bir partiyle ittifaka girmekte mazur görmeyen DEHAP ve asıl olarak da İmralı çizgisi; belirleyici kitlesini oluşturduğu Kürt halkından oy alması, hele hele silahlı mücadelenin ortaya çıkarttığı ulusal bilinçten kaynaklı oy alabilmesi zor görünüyordu. Nitekim izlenen politikalar ve özellikle "demokratik cumhuriyet" safsatasıyla dillendirilen strateji sonucunda, Kürt halkı "**madem diğer partilerden bir farkınız yok, ya da fark olarak ileriye sürdüğünüz, ulusal kimlik, dil vb. gibi haklar, bunlar da AB üyeliği ile zaten yaşama geçirilen haklar, o yüzden AB üyeliğini hararetle savunan ve üstelik de hükümet olan AKP'ye veri-**

rim. AKP'nin hükümette olması nedeniyle de, ulusal kimliğimin yanında aynı zamanda bana hizmet gelir, iş bulurum," şeklinde özetleyebileceğimiz bir anlayış ile hareket etmiştir. Böylelikle Kürt halkının silahlı mücadeleyle kazandığı haklar, özellikle AB üyeliği masalıyla, sadece kimlik, dil gibi alt düzeyde haklar olarak verilerek aslında Kürt halkının devrimci dinamiği, hakim sınıflar açısından bir tehlike olmaktan çıkarılıyor.

Biz Demokratik Güç Birliği olarak ileriye sürülen bu alicengiz oyununu "**bu tip kof 'birlik'ler, 'güç' değil, 'güçsüzlük' yaratır. Nitekim, her halleriyle verdikleri görüntü budur. Seçim platformundan, parlamento zemininden, faşizmin icazet kucağından, bu devletin kılıcı sallayanların eteği altında, 'yerelden genele halk iktidarı yürüyüşü'ne çıkanlar, değil halkı kendilerini bile kandırmazlar**" diyerek oluşturulan bu platformun Kürt halkı açı-

sından bir anlam ifade etmeyeceğini söylemiştik. Biz haklı çıktık demenin bir anlamı yok. Bizim açımızdan bu kötü bir durum. Çünkü adım adım, yavaş yavaş bu politikalar ve girilen ittifaklarla sistemin içine çekildiğini, giderek devrimci dinamiğimizin törpülendiğini gözlemlemekteyiz. Bu durum üzücü bir durumdur. Üzücü olduğu kadar da komünistlere özellikle Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız savunulmasını ve Kürt halkının kendi kurtuluşunun ya da demokratik bir cumhuriyetin ancak ve ancak savaşarak kazanılacağını, bunun da Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın önderliği altında sürdürülecek silahlı demokratik devrimle gerçekleştirilebileceğinin ısrarlı bir biçimde ifade edilmesi ve ifade etmekle kalmayıp bunun pratiği içerisine girilmesi görevini koşullamaktadır.

Evet bugün DEHAP somutunda uygulanan 'İmralı çizgisi'yle Kürt halkının ta-

lepleri ve istemleri basit birer 'hakka' indirgenmekte, (ki bu haklar bırakalım Kürt dilini Kürt kelimesini bile kabul etmeyen faşizm açısından küçümsenecek haklar değildir, çünkü bu hakların elde edilmesi için binlerce Kürt genci kanlarını ve canlarını vermiştir) ulusların kendi kaderini tayin hakkı red edilmekte, Kürt halkına 'Demokratik Cumhuriyet' adı altında 'kendi katili ile bir arada yaşama' dayatılmaktadır.

Evet Kürt illerinde önemsenerek sayıda bir kitlenin sandığa gitmediği düşünülürse ve giden kitlenin de bugün Kürt yurtseveri olduğunu düşünerek oy verdiklerinin de adım adım, zamanla diğer partilerin özellikle de AKP gibi yeni partilerin söylemde savunduklarıyla bir farkı olmadığını görmelerini ve o partilere yönelmelerini beraberinde getirecektir. Kürt halkı özellikle İmralı çizgisinin tasfiyeci, teslimiyetçi politikasını zamanla görecektir. Bu süreç ustaca işlenmektedir.

Dikkat edilirse AKP açısından ve Erdoğan tarafından dillendirilen, kırmızı çizgiler ve söylemde ifade ettiği "barış, kardeşlik, bir arada olma ve İslami kimlik vb." gibi tanımlamaların içerisinde Kürt yoktur. Zaten olması da beklenemez. Çünkü onu ve esas olarak temsil ettiği devleti zorlayan bir mücadele yerine, ona tabi olan, onunla birlikte yaşamaya zorlayan bir çizgi izlenmektedir. Bu politika da zamanla Kürt halkından beklediği ilgiyi göreme-

yecektir. Ve bu boşluk hiç kuşkusuz ki devrimci dinamiklerle doldurulmadığı müddetçe, hakim sınıflar bu boşluğu ustaca dolduracaktır. Nitekim bu yönlü görev çağrılarını gazete sayfalarında, köşe yazılarında baş göstermeye başlamıştır. "**Ak Parti olan biteni doğru okur, canla başla işe koyulursa, Doğu-Güneydoğu insanı aslında var olduğu doğru mecrada yerini alacaktır**" ("İki Soru", Ahmet Taşgetiren, Yeni Şafak, syf. 13, 1 Nisan 2004) gibi ifadelerle burjuva feodal sınıfların temsilcisi kalemler, AKP şahsında, T. Kürdistanı'nın da varolan sorunların "çözümünü" dillendirmeye başlamışlardır. Hiç kuşkusuz ki bu "çözümü", Kürt halkının sistem içerisine çekilmesi olarak algılamak gerekir. Üstelik yazarın dillendirilmesiyle İslami bir çerçevede, Kürt halkının bu yönünün kullanılarak bunun yapılması önerilmektedir.

Yerel seçimler nedeniyle bu başlık altında değinmek istediğimiz diğer bir konu ise

güç birliğiyle seçimlere giren diğer partilerin durumlarıdır. Bu partilerden EMEP çevresinin AB karşıtı keskin söylemine rağmen, gerek SHP ve gerekse de AB'liğinin keskin savunuculuğunu yapan DEHAP'la bu işbirliğini nasıl içine sindirdiğidir! Saniyoruz "Ecevit'vari bir içine sindirme" sözkonusu oldu! Ancak buna rağmen yerel seçim sonrası güç birliği içerisinde, birlik yapılmadan önce de yaşanacağı bilinen "sorunların" dile getirilmesi, (bknz. Evrensel Gazetesi "KONUM" köşesi. Çetin Diyar, 2 Nisan 2004) tam da bizleri haklı çıkaran konuların ifade edilmesi bir anlam ifade etmiyor. Bir anlam ifade edecekse şunu söylemek gerekiyor. "İlkesel gördüğünüz" bazı konularda taviz verirsiniz nerede duracağımız belli olmaz! Ya da taviz verdiğiniz konular sizin için ilkesel değildir! O zaman işçi sınıfı ve halka doğru söyleyin. Bu her onurlu ve namuslu insanın yapması gereken bir tavidir! Bizden söylemesi...

KİTLELERİN ÖNEMİ VE ÖRGÜTLEME YÖNTEMLERİ ÜZERİNE

“Devrim kitlelerin eseri olacak” anlayışını hepimizin kavraması gerekmektedir. Bu ifadeden çok açık olarak devrimi kitlelerin yapacağını anlamaktayız. Fakat sürekli kullandığımız bu ifadeyi ne kadar kavradığımız pratiklerimizde kendisini göstermektedir. Bugün kitleler bir dizi geriliklerine ve sessizliklerine rağmen içlerinde önemli bir potansiyeli taşıyor ve gün geçtikçe daha çok sömürülerek kölece yaşamaya mahkum ediliyor olmalarına rağmen, bizlerin onlardan kopuk oluşumuz bunu yeteri kadar kavramadığımızı gösterir. Bunları harekete geçirmeyişimiz, örgütlemeyişimiz devrim-kitle ilişkisinde yanlış/eksik anlayışlara sahip olduğumuzu gösterir.

İnsanlığın ilk ortaya çıkışından günümüze gelinceye kadarki süreçlerde yaşanan alt-üst oluşlara, savaşlara ve sistemlerin değişimlerine baktığımız zaman belirleyici olanın kitleler olduğunu görürüz. Her zaman için onları gerek harekete geçirecek, gerekse de harekete geçmiş olan kitleleri bir yerlere yönlendirecek önderlikler olsa bile asıl olarak değiştiren-yıkan ve yerle bir eden kitlelerdir. Yani **tarihi yazan kitlelerdir**. İnsanın insan tarafından ilk olarak esaret altına alınmaya başladığı günden bugüne kadar baktığımızda kitlelerin neler başardıklarını ve kendilerinde olan o gücün açığa çıkarılıp doğru bir şekilde yönlendirildiği zaman önüne set çekilemeyen bir hale nasıl dönüştüğünü görebiliriz. Tabi ki gerek ulusal, gerekse de sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde her zaman için bir önder ya da önderlikler mevcuttu. Aynı şekilde

kitlelerin zulme ve sömürüye karşı gelişecek olan kendiliğinden hareketlerini de yönlendirecek ve doğru yerlere kanalize ederek sonuç aldırtacak bir önderliğin olması gerekmektedir. Ama burada şunu unutmamak gerekir ki önderliğin önemli olan rolü, kitleler olmadan hiçbir anlam ifade etmez. O rol kitlelerle bulunduğu ve bu muazzam gücün üstünden yükseldiği oranda anlamlı olur. Onun için kitlelerin ne kadar önemli olduğunun bir kez daha bilinçlere çıkarılması gerekmektedir. Tarihten gelen bu önemli özelliklerinden dolayı kitlelere giderken ve geleceğe dair planlar yaparken kitlelerin şimdiki durumlarına göre değil, tarihi yazanın onlar olduğu gerçeğine uygun olarak davranmak gerekmektedir.

Gerek dün gerekse de bugün haklının da haksızın da dayandığı güç kitleler olmuştur. Onlar sadece bi-

Devrimin kitlelerin çıkarına olduğunu ve kurtuluşlarını sağlayacak tek yol olduğunu düşünecek olursak o zaman kitlelerin bizler için ne kadar önemli olduğunu görürüz. Kendi kurtuluşlarını sağlamak için ne kadar yaratıcı ve ısrarcı olduklarını dünden bugüne baktığımızda görebiliriz.

zim için değil egemen sınıflar için, sömüren azınlık için de önemlidir. Egemen sınıfların malları-mülkleri şiddet araçları ve açık ya da gizli değişik güçleri olabilir. Çeşitli baskı yöntemleri uygulayarak insanları sindirebilirler ve güçlerine güç, zenginliklerine zenginlik katabilirler.

Fakat sömüren sınıflar da kitlelerin gücünü tarihi yazanın onlar olduğunu ve kendi egemenliklerini devam ettirecek olanın da, yıkacak olanın da onlar olduğunu bildikleri için her zaman kitlelere yönelik politikalar üretmektedirler. Gerek zorla, gerekse de “şirin” gözükererek onları kazanmaya ve kendi saflarında tutmaya çalışmaktadırlar. Bunu baskı ve zor ile ancak bir yere kadar yapabileceklerini biliyorlar. Baskının ve zulmün olduğu yerde isyan edenlerin de olacağını biliyorlar. Onun için zor yöntemlerinin yanında daha çok da sözde onların yararına çalışıyormuş gibi gözükererek tepkilerini çekmeden kazanmaya çalışıyorlar. Yani havuç ve sopa politikasını her zaman için ve her yerde uyguluyorlar.

Gerek başka ülkelerin de-

neyimlerine gerekse de yaşadığımız ülkeye baktığımız zaman egemenler kitleleri yanlarında tutabilmek, egemenliklerini devam ettirebilmek, gelişecek ve gelişen mücadelelerin önünü keserek gelişmesini engellemek için bazen sopayı bazen de havucu göstermekte olduklarını görürüz. **Fakat sopanın sarkıncalarını ve isyana-başkaldırıya yol açacağını biliyorlar. Sopa ile bu mücadelelerin ortadan kaldırmayacaklarını bildikleri için daha çok kitleleri değişik politikalarla kazanmaya çalışmaktadırlar.** Onları uyutup başka şeylerle meşgul ederek bilinçlenmelerini ve sömürüye karşı mücadelelerini engellemeye çalışmaktadırlar. Zulmedenler kendilerini ayakta tutacak olanın da yıkıp yerle bir edecek olanın da kitleler olduğunu yani

tarihi yazacak olanın onlar olduğunu bildikleri için kit-
leleri önemserler.

Devrimin kitlelerin çıkara-
rına olduğunu ve kurtuluşla-
rını sağlayacak tek yol oldu-
ğunu düşünecek olursak o
zaman kitlelerin bizler için
ne kadar önemli olduğunu
görürüz. Kendi kurtuluşlarını
sağlamak için ne kadar yaratıcı
ve ısrarcı olduklarını
düünden bugüne baktığımızda
görebiliriz. Bu durum kitlele-
rin öneminin kavranmasını
ve onlara güvenmenin gerek-
liliğini bir kez daha ortaya
koyuyor.

O zaman atacağımız
adımlar ve yönelimimiz bu
gerçekliğe paralel olmalıdır.
Her şeyden önce bu gerçekliğe
inanmak gerekir. O zaman
onlara yönelik oluşturacağımız
politikalar da, müdahale-
lerimiz de ve onlara gidişim-
imizdeki ele alışlarımız da
düünden daha farklı olacaktır.

Kitlelerin bugün içinde
buldukları durum bizlerde
onlara karşı bir güvensizlik
yaratmamalıdır. Onların şim-
diki durumlarının ne olduğu
ve nelerden kaynaklı olduğuna
daha sonra kısaca değineceğiz.
Fakat burada şunun belirtilmesi
ve dikkate alınması gerekiyor.
Kitlelerin bugün içinde buldukları
durumları onların bir şey
yapmayacağı, onlar için bir
şey yapmaya değmeyeceği
ve güçlerine karşı bir inanç-
sızlık-güvensizlik yaratma-
malıdır. **Doğru bir önderlik
ile neler yapabildiklerini ve
nasıl görkemli alt-üst oluş-
lara yol açtıklarını unut-
mamak gerekiyor.** Birçok

ülkenin değişik deneyimleri-
ne bakmak ve yeniden yeni-
den onlardan öğrenmek gere-
kiyor. Burada asıl sorunu
kendimizde aramalı ve ken-
dimize yönelmeliyiz. Şu so-
ruları sormalı ve objektif ce-
vaplar vermeliyiz. **Biz nere-
de yanlış yapıyoruz? Yap-
tıklarımızın doğru ve yan-
lışları nelerdir? Kitlelerin
gerçekliğine ve somut şart-
lara göre mi yoksa kendi
özel beklentilerimiz doğ-
rultusunda mı hareket edi-
yoruz?** Bu sorulara vereceğ-
imiz yanıtlar ne kadar doğ-
ru ve objektif olursa o oranda
da hem kitlelere olan inancı-
mızı kaybetmez, hem de zor
olanı başarmak için adımları-
mızı daha güçlü atarız.

Kitlelerin önemini kısaca
belirttikten sonra, şimdi sıra
ile onların içinde bulundukları
duruma ve örgütlenebil-
meleri için yapmamız gere-
kenlere ve bizlerin bu nokta-
daki eksikliklerimize değine-
lim.

Bugün içinde bulundukları
duruma baktığımız zaman
kitlelerin bir yandan ekono-
mik olarak sorunlarının arttı-
ğını ama öte yandan ise ses-
sizliklerini korumaya devam
ettiklerini görüyoruz. Tarı-
ma, hayvancılığa ve birçok
alana uygulanan yok etme
politikalarına, çalışanlara ve-
rilen asgari ücret ile açıklan-
an açlık sınırlarına, emekle-
rinin karşılığı olarak ödenen
ücretler ile piyasadaki fiyat-
lara, yeni yeni çıkarılan yasa-
lar ile işçinin-memurun iş
güvencesinin kalmamasına
ve sosyal güvencelerinin el-
lerinden alınmasına ve işten

çıkarılan çalışanların sayısı
ile birlikte birçok şeye baktı-
ğımız zaman bu ülkedeki
halkın ne durumda olduğunu
görebiliriz. Gerçeklerin hiç
de egemen sınıfların açıkladıkları
gibi halkın durumunun hiç de
iyi olmadığını görebiliriz.
Önceleri bir evde
bir-iki kişi çalışırken, şimdi
ise bu durum değişmiş ve
hemen hemen durumu müsait
olan bütün bireyler çalış-
maya başlamıştır. Eğer bir ai-
lede yetişkin beş kişi var ise
beşi de çalışmaya başlamıştır.
Böylece bir yandan emeğin
sömürülmesi artmış bir
yandan da çalışan sayısı ar-
tınca eve daha çok para girdiği
için sanki geçim düzeyleri de
artmış gibi gözükmektedir.
Geçinmenin zor olduğu
bu koşullarda bu durumdan
kaynaklı olarak açlığı ve
yoksulluğu çok yakıcı olarak
yaşamaktadırlar. Açlık sınırı-
nın giderek artması ve çalışanların
aldıkları ücretlerin yiyip içmek için
gerekli olan ihtiyaçlarını bile zor
karşılıyor olmasına rağmen, yukarıda
da belirttiğimiz gibi bir evdeki
birçok kişinin çalışıyor olması ve
yapılan başka ek işlerle vb. şeylerle
geri düzeyde de olsa temel ihtiyaçlar
karşılanabilmekte. Kitlelerin durumu
iyi olmasına, yoğun bir sömürüye
maruz kalmalarına rağmen yine de
neredeyse hemen hemen hiç ses
çıkılmamaktadır. Uygulanan politikalar
ile birçok kesimden toplumsal patlamalar
beklendiği halde, kitlelerden ses
çıkmasına burjuvazi bile şaşırılmaktadır!
Hazırladıkları değişik prog-

ramlarla kendi ideologlarına bu durumu tartıştırmakta ve nedenlerini bulmaya çalışmaktadırlar. Birçok kesimden toplumsal patlamalar, kendiliğindenci toplumsal patlamalar beklendiği halde kendiliğindenci hareketler bile ya hiç gelişmemekte ya da çok cılız olarak gelişmektedir. Durumun böyle olmasında birçok faktörün etkili olduğunu düşünmek gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi kitlelerin geçici de olsa kısmi bir refah düzeyi içinde olmaları, bilinç düzeylerinin geriliği, kendi haklarını arama bilincinde bile olmamaları, kısıntı bile olsa kaybedecek bir şeylerin varlığı, ekonomik olarak zar-zor geçiniyor olsalar ve emekleri daha çok sömürülüyor olsa bile açlığı ve zorbalığı yakıcı olarak hissetmemeleri, dinin etkisi ile birlikte kadercilik ve şükürcülük anlayışı, devletin güçlülüğüne ve değişmezliğine olan inanç, önceden yaşadıkları deneyimlerinden elde ettikleri güvensizlikler, korkuları ile birlikte devrimcilerin de komünistlerin de onlara ulaşmamış olmaları gibi birçok neden bu durum-

da olmalarında etkilidir. Kitlelerin durumunu sadece bunlarla da açıklamak yeterli olmayacaktır.

Emperyalist saldırılar ve egemen sınıfların uyguladıkları değişik politikalar onlarda birbirlerine karşı güvensizliği ve bireyciliği de had safhaya vardırırmıştır. Ezilen, sömürülen, aynı kaderi paylaşan ve kurtuluşları da ortak olan emekçi kitleler, mahalledeki komşular, ailedeki bireyler birbirlerine güvenmemekte ve bireycilik alıp başını gitmektedir. Burjuvazi değişik kurum ve kuruluşları ile böyle şekillendirerek onların bir araya gelmelerini ve beraber hareket etmelerini engellemeye çalışmaktadır. Tabi ki dünyadaki genel durumun da kitleler üzerinde etkisi vardır. Bir tane bile sosyalist ülkenin kalmamış olması ve emperyalistlerin yoğun saldırıları en duyarlı olan ve devrime sempati duyan kesimlerde bile bir inançsızlık yaratmaktadır. Bunlarla birlikte bizlerin yani devrimcilerin yetersizlikleri ve yanlış ele alışıları da

kitleler üzerinde etkili olmaktadır.

Bu noktanın üzerinde önemle durmak gerekiyor. Eğer ileri olan bu kitleleri örgütleyemiyor ve onları kendi sorunları etrafında harekete geçirmiyorsak bu konuda geçmişten bugüne kadar yapmış olduğumuz pratiklerimizin muhasebesini yapmak zorundayız. Sessizliğin, harekete geçmemenin ve örgütsüzlüğün nedenlerini sadece dünyada yaşananlara ve kitlelere bağlarsak, o zaman atacağımız adımlar yine yetersiz ve sorunu çözecek tarzda olmayacaktır. Kitleleri örgütleyerek onları harekete geçiremeyişimizde ve onlarda oluşan güvensizliğin boyutlanmasında kendi misyonumuzu görmeliyiz. Bununla birlikte kitlelere karşı yanlış ele alışılarımızda devrimi kitlelerin yapacağı ve tarihi onların yazacağına bizler tarafından yeteri kadar kavranmamış olduğunu görmek gerekiyor. Tabi ki diğer eksiklikleri ve faktörleri de gözardı etmeksizin.

Şunu unutmayalım ki, da-

Sessizliğin, harekete geçmemenin ve örgütsüzlüğün nedenlerini sadece dünyada yaşananlara ve kitlelere bağlarsak, o zaman atacağımız adımlar yine yetersiz ve sorunu çözecek tarzda olmayacaktır.

ha dün Sovyetler Birliği'nde, Çin'de sömürücülere karşı savaşılan ve onları yerlebir eden bu halktı. Vietnam'da dünyanın "en güçlü" emperyalist ülkesine karşı savaşılan ve kazanan bu halktı. Daha birçok ülkede esaret altında yaşamak istemeyip, özgürlük mücadelesi veren bu halktı. Ve bugün dünyanın birçok ülkesinde Filistin'de, Nepal'de, Peru'da, Hindistan'da bağımsızlığı için savaşılan yine bu halktır. Yani dün de tarihi yazan ve bugün de gelecekte de yazacak olan yine kitlelerdir. Ama onlara doğru bir önderlik yapıldığı oranda kitleler bu misyonlarını gerekli şekilde yerine getireceklerdir. Doğru bir önderlik yapıldığı oranda bu tarih ezilen ve sömürülen emekçilerin lehine yazılacaktır. Yani kitleleri harekete geçirmek için onların gücünü açığa çıkarmak için Çin'de, Sovyetlerde, Nepal'de, Peru'da olduğu gibi doğru ve güçlü bir önderliğe ihtiyaç vardır. Ne kitlelerin şimdi içlerinde buldukları durum bizlerde güvensizlik ve umutsuzluk yaratmalı, ne de önderlik yapmak adına kitlelerin misyonlarını kendimiz yerine getirme hatasına düşmeliyiz. Devrimi yapacak ve alt-üst oluşları sağlayacak olan onlardır. Onların içlerindeki gücü açığa çıkaracak, yönlendirecek ve devrime seferber edecek olan ise bizler olduğumuzu unutmamalıyız. Bundan dolayı **kendi misyonumuza ve gerçekliğimize uygun olarak davranmalıyız.**

İlk önce sürekli olarak ifade ettiğimiz "Devrim kitlelerin eseri olacak" anlayışını hepimizin kavraması gerekmektedir. Bu ifadede çok açık olarak devrimi kitlelerin yapacağını anlamaktayız. Fakat sürekli kullandığımız bu ifadeyi ne kadar kavradığımız pratiklerimizde kendisini göstermektedir. Bugün kitleler bir dizi geriliklerine ve sessizliklerine rağmen içlerinde önemli bir potansiyeli taşıyor ve gün geçtikçe daha çok sömürülerek kölece yaşamaya mahkum ediliyor olmalarına rağmen,

**Kitleleri örgütlemek.
Bunu nasıl yapacağımız noktasında kafa açıklığına sahip olmak ve neyi nasıl yapacağımızın bilincinde olmamız gerekmektedir. Bu konudaki yanlış/eksik kavrayışımız ve bundan hareketle belirlediğimiz yanlış politikalar bizleri onları örgütlemek yerine onlardan uzaklaştırmaktadır.**

men, bizlerin onlardan kopuk oluşumuz bunu yeteri kadar kavramadığımızı gösterir. Bunları harekete geçirmeyişimiz, örgütleyemeyişimiz devrim-kitle ilişkisinde yanlış/eksik anlayışlara sahip olduğumuzu gösterir. **Devrim kitlelerin eseri olacak ise geniş kitleleri devrimci sa-**

vaşa katmalı ve onları seferber etmeliyiz. Peki bunu nasıl gerçekleştireceğiz: Bu soruları hepimizin sürekli düşünerek cevaplaması gerekmektedir.

Kitleleri devrimci savaşa seferber edebilmek ve onların devrimi yapabilmeleri için örgütlenmeleri gerekmektedir. En önemli sorunlarımızdan birisi budur. **Kitleleri örgütlemek.** Bunu nasıl yapacağımız noktasında kafa açıklığına sahip olmak ve neyi nasıl yapacağımızın bilincinde olmamız gerekmektedir. Bu konudaki yanlış/eksik kavrayışımız ve bundan hareketle belirlediğimiz yanlış politikalar bizleri onları örgütlemek yerine onlardan uzaklaştırmaktadır. Kitlelerin durumları kısaca da olsa daha önceden belirtilmişti. Bu durumda kitlelerin kendiliğinden bir araya gelmelerini ve örgütlenmelerini beklememeliyiz. Onların bilinçlenmeleri, haklarını aramak için seferber olmaları ve örgütlenebilmeleri için her şeyden önce **bizlerin kitleler içerisinde olmamız ve onlara ulaşmamız** gerekmektedir. Kitleler ile aramızda mümkün olan en sıkı ilişkilerin kurulması gerekmektedir. Yapacağımız bütün çalışmalarımızda kitlelerin içerisinde olmalı, onları tanımalı ve kendi niyetlerimize göre değil, kitlelerin ihtiyaçlarına göre isteklerine göre somut politikalar belirlemeliyiz. Kitlelerle güçlü politik bağlar kurmalı ve gerçekliklerine denk düşecek örgütlülüklerde örgütlemeliyiz. Ancak

o zaman onları mücadeleye çekebilir ve seferber edebiliriz. Yoksa onlardan kopuk ve uzak olarak yapacağımız çağrılarla ve onlar adına yapacağımız bir dizi şey ile kitleleri ne kavgaya çekebilir, ne de seferber edebiliriz. Bu şekilde bizlerin yanında olmalarını da sağlayamayız. Şimdi akıllara şunlar gelebilir; biz bunları zaten biliyoruz. Evet bunları bilmiyor değiliz. Sık olarak da ifade ediyoruz. Fakat pratiğe gelince bu çerçevede hareket ediyor muyuz? Gerçekten devrimi kitlelerin yapacağı anlayışı doğrultusunda ne kadar politika belirleyip bunları hayata geçiriyoruz? Devrim yapacağımızı söylediğimiz kitleler ile ilişkilerimiz ne düzeyde? Onların içinde ne kadar bulunuyor ve onları ne kadar taşıyoruz? Politikaları belirlerken kendi niyetlerimizden değil, kitlelerin istemlerinden ve ihtiyaçlarından yola çıkıyor muyuz? Sorunlarını çözecekleri ve kendilerini ifade edecekleri örgütlülükler oluşturuyor muyuz? Bunları düşündüğümüzde ya böylesi yönelimlerin uzağında olduğumuzu ya da yer yer yapmaya çalışsak bile yine de bir dizi eksik ve yanlışlarımızın olduğunu, bu doğrultuda hareket etmediğimizi görürüz. Pratiklerimizde bu doğrultuda hareket etmiyor ve adımlarımızı buna uygun olarak atmıyorsak, kavrayışımızda bir sorun var demektir. Bunun için yeniden yeniden okumalı, araştırmalı ve başka ülkelerin deneyimlerinden

öğrenmeliyiz. Çok uzaklara gitmeden önce kendi deneyimlerimizden, kitlelerin deneyimlerinden öğrenerek pratiklerimizi süzgeçten geçirmeliyiz. Nerede yanlış, nerede eksik yaptığımızı ortaya koymalı ve bunları giderme yönelimine girmeliyiz. Kendi deneyimlerimize bile baktığımızda kitlelerle iç içe olduğumuz, onları tanıyarak sorunlarından ve ihtiyaçlarından yola çıktığımız zaman nasıl da sıkı ilişkiler kurduğumuzu ve çeşitli şekillerde seferber ettiğimizi görebiliriz. Kırlarda, şehirlerde, mahallelerde, okullarda, işçi sınıfı içerisinde bu

ha aramaya çalışalım. Harekete geçmek, tanımak ve bilinçlendirebilmek için onların içinde olmak gerekir. Fakat içlerinde olmayı sadece olanaklardan yararlanmaya ve onlarla ahbap-çavuş ilişkisi kurmaya indirgememeliyiz. Sadece başımız sıkıştığında ve gidecek yerimiz olmadığında kitlelere gitme tarzına indirgememeliyiz. Kitlelerin içinde olmayı sadece onlarla ilişki kurma ve desteklerini alma şeklinde geçinmecî bir tarza sokmamalıyız. Onları tanımak, güçlü politik bağlar kurmak ve devrime seferber etmek için kitlelerin içinde olmalı-

1977-Ümraniye
Gecekondu Direnişi

anlayış doğrultusunda hareket ettiğimizde elde ettiklerimiz buna örnektir. Önderlik ederek kitlelerle birlikte gösterdiğimiz gecekondu direnişleri buna örnektir. Bu pratiklerden öğrenmesini bilmiyoruz. Sadece bununla da kalmayıp, kitlelerin deneyimlerinden de öğrenmeliyiz.

Şimdi kitlelerin içinde olmanın gerekliliğini biraz da-

**Harekete geçmek,
tanımak ve
bilinçlendirebilmek için
onların içinde olmak
gerekir. Fakat içlerinde
olmayı sadece
olanaklardan
yararlanmaya ve
onlarla ahbap-çavuş
ilişkisi kurmaya
indirgememeliyiz.**

yız. Devrim her şeyden önce ezilen emekçi kitlelerin çıkarına olduğu ve bunu gerçekleştirecek olan da onlar olduğu için kitlelere gitmeli ve içlerinde olmalıyız. Onları acil sorunlarından yola çıkarak seferber etmeliyiz. Bunu sürekli hale getirerek hep ileriye taşınmalı ve Proletarya Partisi'nin politikaları çerçevesinde harekete geçirmeliyiz. Kavrayışımızdaki bir dizi eksiklikten, devrim-kitle ilişkisindeki eksik kavrayışımızdan ve bireylerin de bir dizi geri ve eksik yönlerinden kaynaklı olarak yer yer yanlış pratiklere düştüğümüz oluyor. Yani kitlelere giderken, onların içinde bulunurken bilinç taşımak, harekete geçirmek ve örgütlemek anlayışı ile değil, daha çok çeşitli imkanlarından yararlanma amacıyla hareket ediyoruz. Onlara sadece kalacak yer ve değişik imkanlarından yararlanacağımız "kaynak" gözü ile baktığımız oluyor. Tabi ki bu tür şeylere de ihtiyacımız olduğu için bunları da yapmamız gerekmektedir. Fakat böylesi ihtiyaçlarımızın giderilmesini asıl yapmamız gerekenlerin önüne geçirmemeliyiz. Ve şunu unutmamalıyız ki kitleleri bilinçlendirip, değişik yol ve yöntemlerle harekete geçirerek örgütlediğimiz oranda böylesi olanaklarımız artacaktır. Bu sorunlarımızı ancak o zaman daha iyi şekilde çözeceğiz. Ancak o zaman suda balık olabiliriz. Aksi takdirde kurumuş gölde sadece küçük birikintilerde yaşamaya çalışan balıklara döneriz.

Bir diğer önemli nokta ise **kitleleri kendi sorunlarından yola çıkarak örgütlemek** anlayışıdır. Bu da bildiğimiz ama pratiklerimizde bu doğrultuda adımlarımızı az attığımız bir doğru. Onları varolan sorunlarından yola çıkarak harekete geçirmek, gerçekliklerine denk düşen örgütlülüklerde örgütlemek ve ileriye taşıyarak ilişkilerimizi siyasi bir şekilde büründürmeli devrim mücadelesine katmalıyız. Burada "**sorunlarından yola çıkarak**" derken onların sorunu olarak neleri gördüğümüz ve bunların hangisini nasıl ele alacağımız noktasında da kafalarımızda çeşitli netsizliklerin olduğu görünüyor. Acaba nedir onların varolan ve bizlerin yola çıkmamız gereken sorunları? Varsayalım ki bir mahallede yaşayan insanların en yakıcı olarak hissettikleri yol, su, temizlik, barınma, çeteleşme, uyuşturucu, fuhuş vb. sorunları olsun. Yine benzer şekilde öğrencilerin okullarda harçlarının yüksek olması, barınma, beslenme, sağlık, düşük eğitim, ulaşım vb. sorunları olsun. Benzer şekilde fabrikalardaki işçilerin, köylülerin ve halkın değişik kesimlerinin yakıcı olarak hissettiği ve ilk olarak çözülmesini istedikleri bir dizi sorunları vardır. İşte bunlar onların çözmek için harekete geçecekleri ve bizlerin de onları ilk olarak harekete geçireceğimiz yakıcı olarak hissettikleri sorunlardır. Bunlar yaşamları boyunca karşı karşıya geldikleri ve sıkıntı yaşadıkları ve gideril-

diğinde daha iyi yaşayacakları acil olan sorunlardır. Bunların çözümüne yönelik somut taleplerle harekete geçebilirler. Bu taleplerinin yerine getirilinceye kadar da mücadelelerini sürdürüp haklarını elde edebilirler. Çünkü sonucunda direkt olarak kendileri fayda sağlayacaklardır. Fakat burada kendi sorumlularını çözmek için bile bir araya gelerek hak arama mücadelesinden yoksun olan bu kitlelere "**birilerinin**" yol göstermesi gerekmektedir. Hak arama bilincini vermesi ve onları harekete geçirmesi gerekmektedir. Bunu yapabilmek için kitlelerin durumlarını ve hangi sorunları olduğunu araştırmalıyız. Bu sorunlardan yola çıkarak onlara **somut politikalarla, somut çözüm yollarıyla** gitmeliyiz. Ancak o zaman onları harekete geçirebilir ve geliştirerek politik mücadeleye çekebiliriz. Unutmamalıyız ki onlar bu sorunları yüzünden devlete ve hükümete tepkilidirler. Buralardan yola çıkarak onlara asıl sorunlarının kaynağını göstermek ve sınıf mücadelesine çekmek bizlere düşüyor. Politikalar üretirken ihtiyaçları olarak gördüğümüz ve harekete geçirebileceğimizi düşündüğümüz şeylerle kitlelerin o dönem yakıcı olarak hissettikleri sorunlarının, ihtiyaçlarının denk düşüp düşmediğine bakmalıyız. Bazen onların yakıcı olarak hissettikleri bir dizi sorunlarına dudak kıvrduğumuz ve zaten devrim yaparak bir dizi sorunlarını çözeceğimizi düşündüğümüz

oluyor. Bundan dolayı da daha çok kendi niyetlerimizden yola çıkarak oluşturduğumuz politikalar ile onlara gittiğimiz oluyor. Böyle olunca da kitleler bizim istemlerimize yanıt olmuyorlar. Onlardan beklediğimiz karşılığı görmüyoruz. “Kendileri için oluşturduğumuz” politikalarımızı sahiplenmiyorlar. Çünkü onların yakıcı olarak

Kitlelerin içerisinde olup onlarla ilişki kurup ve kendi sorunları etrafında harekete geçirirken şunu asla unutmamak gerekir. Yakalanan ilişkilerin, kurulan bağların politik olarak geliştirilmesi, siyasi şekle büründürülmesi ve örgütlenmesi gerekmektedir.

hissettikleri ve çözülmesini istedikleri sorunları başka, ama bizim onlara duyarlılık göstermeleri için götürdüğümüz sorunlar ise başka şeyler. Kaldı ki hak arama bilincinden bile yoksun olan kitlelerden onlar için daha bir üst aşama olan politik sorunları sahiplenmelerini, emperyalist işgale hayır demelerini, ölüm orucu eylemlerini sahiplenmelerini, 6 Mayıs, 18 Mayıs, 30 Martları ve 1 Mayısları sahiplenmelerini ve bunlardan dolayı alanlara çıkmalarını bekleyemeyiz. Şunu unutmamak gerekir ki, kitleler mücadele içinde gelişeceklerdir. Desteklerini kazanmak ve mücadeleye çekmek istiyorsak, acil olan sorunlarını sahiplenmeli, çözüm yolları sunarak birlikte çözmeye çalışmalıyız. Çıkarlarını temsil ettiğimizi göstermeli ve onlarla bütünleşmeliyiz. Çıkarlarının kayna-

ğının ortadan kalkacağını göstermeli ve devrimi ister hale getirmeliyiz. **Kitleleri devrimin destekçisi değil, gerçekleştireni yapmalıyız.** Bunu da ancak basitten karmaşığa doğru giderek yapabiliriz. Onların yakıcı olarak hissettikleri sorunlarını, çeşitli taleplerini sahiplenip çözüm yolları götürerek ve bu çözüm yolları çerçevesinde harekete geçirerek seferber ederek yapabiliriz. Kitlelere sadece eylemden eyleme, etkinlikten etkinliğe gitmek bizlere karşı güvensizlik yaratır. Ayrıca onları kendi sorunları ile başbaşa bırakmış oluruz. Böylece kitleler bir yanda, biz ise bir yanda kalırız. Onlar mücadeleden uzak, bizler ise onlar adına devrim yapma hayali ile başbaşa kalırız. Aramızdaki açığı ise git-tikçe açılır.

Kitlelerin içerisinde olup onlarla ilişki kurup ve kendi

sorunları etrafında harekete geçirirken şunu asla unutmamak gerekir. Yakalanan ilişkilerin, kurulan bağların politik olarak geliştirilmesi, siyasi şekle büründürülmesi ve örgütlenmesi gerekmektedir. Kendi sorunlarına sahip çıkıp harekete geçerek çözer hale gelen kitleleri Proletarya Partisi'nin politikaları ile harekete geçmeye hazır hale getirmeli ve onları daha ileriye taşıyarak politik mücadeleye katmalıyız. İlk önce gerçekliklerine denk düşen örgütlülüklerde zamanla ise onları geliştirerek aşama aşama ilerleterek Proletarya Partisi'nin saflarında örgütlemeliyiz. **Politik olarak geliştirilmeyen kitleler hem bizleri istediğimiz sonuca götürmez, hem de zamanla yok olurlar.** Kendi deneyimlerimizde yine böylesi pratikleri görürüz. Kitlelerle çeşitli yollarla ilişkiler yakaladığımız halde bunları politik şekilde devam ettirmediğimiz ve onları örgütlediğimiz zaman nasıl da onlardan uzaklaştığımızı görürüz. Yakaladığımız ilişkilerin zamanla yok olduğunu, hareketliliğin bittiğini görürüz. Seferber ettiğimiz kitleleri onların gerçekliklerine denk düşen örgütlülüklerde örgütlemeliyiz. Buralarda onları sürekli olarak daha ileriye taşıma hedefi ile hareket etmeliyiz.

Oluşturulacak olan bu örgütlülükler kitlelerden kopuk olmamalıdır. Bu örgütlülükler hem kitlelerin ihtiyaçlarına yanıt olacak, hem de bizim amaçlarımıza yanıt ola-

cak şekilde olmalıdır. Kitleler bu örgütlülüklerde kendilerini ifade edebilmelidirler. Buralarda bir araya gelebilme ve sorunlarını sahiplenerek çözebilmelidirler. **Kitlelerin içinde olup onlarla yaşamı soluduğumuz zaman oluşturacağımız örgütlülükler de gerçekliklerine denk düşer.** Ancak o zaman bu örgütlülüklerin sürekliliğini sağlayabiliriz ve kalıcı hale getirebiliriz. Bir yerde kitlelerin ihtiyaçlarına yanıt olacağını ve onları bir araya getirebileceğimizi düşündüğümüz bir örgütlülük oluşturduğumuzda bu örgütler, oluşturulma amacına uygun olarak faaliyet yürütmelidir. Temel aldığı kitleden kopuk olarak varlığını devam ettirmeye çalışmamalıdır. Bunlar herhangi bir DKÖ -bir dernek, sendika vb.- gibi bir örgütlülük olabilir. Bu örgütlülükler sadece belirli çevrelerin gidip geldikleri yerler ve devrimcilerin tartışma kulüplerine dönüşmemelidir. Kurulma amacına uygun politikalar belirlemeli ve temel aldığı kitle ile birlikte hareket ederek faaliyet yürütmelidir. Yani kurduğumuz örgütleri amacından, niteliğinden uzak hale getirmemeliyiz. Böylesi örgütlülükler aracılığı ile daha geniş kitlelere ulaşacağımızı ve onları daha kolay olarak bir araya getireceğimizi unutmamalıyız. **Oluşturacağımız bu örgütlülükler, tüketen ve kendisini yok eden değil, sürekli olarak daha fazla üretken ve genişleyen bir hal almalıdır.** Değişik isimlerde

olan ve kitlelerin gerçekliğine denk düşen bu örgütlülükleri oluştururken, kitlelerin geniş katılımı ile oluşturmaya dikkat etmeliyiz. Bunun için öncesinde altyapı çalışmaları yürütmeli ve bizler sadece onlara önderlik etmeliyiz. **Kitleler kendi örgütlülüklerini kendileri oluşturmalıdır.** O zaman daha çok sahiplenir ve daha canla başla çalışırlar. Bizler de esasta görevlerimize uygun olarak gücümüzü ve emeğimizi, oluşturduğumuz bu örgütlülüklerin amacına uygun faaliyet yürütmelerini sağlamak ve kalıcı olmalarını sağlamak için harcamalıyız. Böylece kitlelere daha kolay ulaşır ve onları harekete geçirerek daha ileriye taşıyıp politik mücadeleye çekebiliriz.

Kitlelerin içinde olup onları kendi sorunlarından yola çıkarak örgütlemeye çalışırken şunlara dikkat etmemiz gerekir: Her şeyden önce onlara **somut plan ve programlarla, somut politikalarla gitmeliyiz.** Kendi anladığımız her şeyi kitlelerin de anladıklarını, düşünüş tarzımızın onlarda da olduğunu sanmamalıyız. Bu bakış açısı onları anlamadan, dinlemeden kendi niyet ve istemlerimize göre gerçekliğe denk düşmeyen politikalar belirlememize neden olur. Böyle olunca da onlarla birleşmek yerine onlardan uzaklaşırız. Sürekli olarak ifade ettiğimiz şu doğruyu ısrarlı şekilde hayata geçirmeliyiz; kitlelerden öğrenmesini bilmeli ve onların öğrencisi olmadan anlayıp dinlemeden bir şeyler öğ-

“Kitleler bizi öncü olarak kabul edinceye kadar –halk savaşını-silahın değerini kavrayıncaya kadar çeşitli ve zengin biçimler altında kitle çalışmasını yürütmeliyiz. Sebat etmek zorundayız. İşçi sınıfı ve halk bizim önderliğimizi kabul edene dek, işçi sınıfına giderek daha fazla kazanmalıyız”.

retmeyeceğimizi bilince çıkarmalıyız. Devrimciyiz diye her şeyin en iyisini bildiğimizi düşünmemeliyiz. Üst perdeden yaklaşan ve onlardan öğrenecek bir şeyimizin olmayacağı izlenimi veren gereksiz pozisyonlar sergilememeliyiz. Kitlelerin bin yıllardan beri gelen bilgi, birikim ve tecrübeleri var. Bu birikim ve tecrübelerden öğrenmesini bilmeliyiz. Doğrularından öğrenip yanlış ve eksikliklerini ise düzelterek, sentezleyerek tekrar onlara

götürmeliyiz. Bunları yaparken mütevazı olmalı ve kitlelerin değer yargılarına ters düşen davranışlar sergilememeliyiz. Bu durum bizleri onlardan uzaklaştıracaktır. Onların gerilikleri ile uzlaşmamalı ama uzlaşmamak adına da hemen cepheden karşı çıkarak tepkiye neden olmamalıyız. Geriliklerini, eksikliklerini daha yapıcı ve kavratıcı şekilde onlara göstermeliyiz. Daha önceden de belirttiğimiz gibi kitleler mücadeleye içerisinde gelişeceklerdir. Şunu unutmamalıyız ki; onları geliştirecek olan bizleriz. Önderlik ederek bilinçlendirecek olan bizleriz. Söylemlerimizde ne kadar doğruları ifade edersek edelim, kitleler üzerinde davranışlarımız daha çok etkili olacaktır. Bu yüzden doğru olan düşüncelerimizi, davranışlarımız ile bütünleştirmeli ve sadece laf ebeliği yapmak yerine birçok şeyi pratiklerimizde göstermeliyiz. Ancak o zaman içlerinde daha iyi bir yer ediniriz. Bizleri benimser ve kendilerine yakın görürler. Doğruları pratiklerimizde gösterdiğimiz oranda güvenlerini kazanabiliriz. Bu güven onlar için yanlış ve kötü olan şeyleri düşünmeyeceğimizi ve yaptıklarımızın yararlarına olacağı bakışını getirir. Böylece kitleleri harekete geçirmek, örgütlemek için avantajlı duruma geçmiş oluruz.

Bütün bunları yaparken kitlelerin bizi hemen sahiplenmelerini ve ardımızdan gelmelerini beklememeliyiz. **Gonzalo**'nun da dediği gibi

“Kitleler bizi öncü olarak kabul edinceye kadar –halk savaşını- silahın değerini kavrayıncaya kadar çeşitli ve zengin biçimler altında kitle çalışmasını yürütmeliyiz. Sebat etmek zorundayız. İşçi sınıfı ve halk bizim önderliğimizi kabul edene dek, işçi sınıfına giderek daha fazla kazanmalıyız”. Sabırlı olmalı ve kitleler kurtuluşlarının devrimde olduğunu görünceye ve bunu yapacak olanın kendileri olduğunu anlayıncaya kadar sürekli olarak onlara gitmeli ve kazanmaya çalışmalıyız. Bunları yaptığımızda bizlere kayıtsız kalmayacaklar ve yanıt olacaklardır. Ama uzun vadeli planlar yapmamız ve onların şimdiki durumlarını da düşünerek yolumuzun çok uzun ve zorlu olduğunu bilince çıkarmalıyız. Bu durum bizlerde umutsuzluk yaratmamalı, ya da yakaladığımız birkaç ilişkiye, yaptığımız birkaç olumlu pratiğe bakarak yarın her şeyin değişeceğini düşünmemeliyiz. Bunlara bakarak kitlelerin her şeyin farkına varmaya başladığı ve harekete geçmeye, örgütlenmeye hazır oldukları yanılığımıza kapılmamalıyız. Böylesi değerlendirmeler sonunda yapacağımız subjektif belirlemeler bizleri onlardan uzaklaştırır ve yolumuzu daha da uzatır.

Sonuç olarak şunları ifade edecek olursak; bizleri kitlelerden koparan şey kitle-devrim ilişkisindeki yanlış/eksik anlayışlarımızdan dolayı belirlendiğimiz yanlış politikalarlardır. Bu durum kitlelerle

bütünleşmemizi, onları örgütlememizi de engellemektedir. Eğer birçok doğruyu ifade ettiğimiz halde pratiklerimizde bunlara denk düşmeyen şeyler yapıyorsak, o zaman ifade ettiklerimizi hem yeteri kadar kavramadığımızı, hem de yanlış kavradığımızı görebiliriz. Devrimi kitlelerin yapacağını, onları devrimin destekçisi değil, sahibi olduğunu yani tarihi yazacak olanın kitleler olduğunu bilince çıkarırsak, pratiklerimizde de bu anlayışlar doğrultusunda adımlar atarız. Eğer bu bakış açısında kitle-devrim ilişkisini ele alışımda bir netsizlik varsa ne kadar yazıp çizsek de pratiklerimiz o doğrultuda olmaz. Kitlelere önderlik değil onlara sadece “öncülük” yaparız. Onlar adına devrim yapacakmış gibi faaliyetler yürütürüz. Yanlış bakış açıları ile yürüteceğimiz faaliyetler de onlara yanıt olmayacak ve bizleri onlardan uzaklaştıracaktır. Beraber faaliyet yürütürken bile kitleleri küçümseyen, edilgen kılan ve sadece devrimin destekçisi olarak gören pratiklerimiz olacaktır. Durum böyle olunca yani devrimi yapacak olanın onlar olduğunu görmeyince, onları sadece devrimin destekçisi olarak görünce, onlar adına devrim yapmaya kalkınca kitlelerle politik bağlar geliştirip, geçinmecici kitle çizgisini ortadan kaldıracak mıyız? Onları bilinçlendirip hak arama mücadelesine katabilir ve seferber edebilir miyiz? Tabii ki yapamayız. Çünkü zaten devrimi yapacak olanı kendi-

miz olarak görüyoruz ve bunun için de bir şeyler yapıyoruzdur. **Biz kitlelere sadece öncülük değil, onlara önderlik yapmalıyız. Kitleler adına değil, onlarla birlikte ve en önde olarak mücadele vermeliyiz.** Bizlerin müdahalesi ve yönlendiriciliği olmadan doğru bir şekilde büyüüp gelişecek bir kitle hareketi olmayacağını ama o muazzam alt-üst oluşu sağlayacak, devrimi yapacak olanın kitleler olduğunu beynimize kazımalıyız. Bu doğruya ve kitlelerin gücüne inanmalı/güvenmeli, pratiklerimizi bu doğrultuda ele almalıyız. Buna göre politika belirlemeli ve kitle faaliyeti yürütmeliyiz.

Son olarak şu soruyu hepimizin sürekli sorması gerekmektedir: Bu kitleleri nasıl örgütleyeceğiz? Kitleleri nasıl harekete geçireceğiz? Bu sadece kuru kuruya onlara gitmekle, onlarla sıradan ilişki kurmakla olmayacaktır. Onlara şunu yapacağız, bunu yapacağız demekle de olmayacaktır. Yapacağımızı, amaçlarımızı ve onlardan kopuk olmadan bilimsel araştırmalarla gerçekliklerine göre belirleyeceğimiz politikalarımızı somut programlar oluşturarak onlara gitmeliyiz. Kısa ve uzun vadeli hedeflerimizi programlaştırmalı ve yüzümüzü kitlelere dönmeliyiz. Böylece neler yapacağımızı, amaçlarımızı daha iyi görecekler ve çıkarlarının bizde, devrimde olduğunu kavrayarak doğru politikalar doğrultusunda örgütlenerek, harekete geçeceklerdir.

ÜLKEMİZ GENÇLİĞİNE KISA BİR BAKIŞ VE POLİTİKALARIMIZ

Faşizm 12 Eylül AFC ile halk gençliğini bu doğrultuda şekillendirmeye çalıştı. Halk gençliğini kendi politikaları doğrultusunda, düşünmeyen, sorgulamayan “her koyun kendi bacağından asılır” felsefesi doğrultusunda şekillendirmeye çalıştı. Bunda da belli oranda başarılı oldu. Bugün açısından halk gençliğinin büyük bir kısmı bu ideolojik formasyon doğrultusunda şekillenmiştir. Bu öyle bir şekillenmedir ki günümüz gençliği bir on yıl öncesinin doğru ya da yanlış olan değer yargılarını reddetmekte ancak bu reddediş çözümseyerek, bilince çıkartılarak yapılmaktadır.

Bu yazımızda dünyada ve Türkiye’de işçi gençlik, köylü gençlik ve öğrenci gençlik gündemlerini incelemeye çalışacağız.

Ülke nüfusunun yaklaşık dörtte birini oluşturan genç kesimin içerisinde çalışmalarımız, bu oran düşünüldüğünde henüz oldukça cılız bir çalışma, bir çeşit embriyon olarak nitelendirilebilir. Genç nüfusun yoğun olduğu ve bunun her fırsatta egemen sınıflar tarafından dile getirildiği bir ülkede, bizlerin faaliyetinin bu kadar dar kapsamlı olması hiç kuşkusuz ki salt bizim yanlışlarımızla, eksik ve hatalarımızla açıklanamaz. Bu durum gerek devrimci hareketin ve gerekse de komünist hareketin darlığı, kitlelerden uzaklığı ile doğru orantılıdır. Ülkemizdeki devrimci ve komünist hareketin içinde bulunduğu durumun bizler açısından da belirleyici olduğunu görmek gerekiyor. Bu anlamıyla burada bir bütün olarak gençlik faaliyetinin neden bu kadar darlaştığının

üzerinde durmak yerine bu darlığın, genel olarak dünya üzerinde sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın varlığına olan inancın ve umudun emperyalistler ve onların uşaklarının yoğun ideolojik politik saldırıya uğraması, bu saldırının halen sürmesi ve içinde yaşanan bu sistemin başka alternatifinin olmadığına geniş halk kitlelerine ve bu anlamda gençliğe yoğun bir şekilde propaganda edilmesiyle devam ettirildiğinde aramak gerekmektedir.

Özellikle bugün açısından bizim hedef kitlemizi oluşturan halk gençliğini yaş itibarıyla ‘80 kuşağı’ gençlerinin oluşturması, ülkemizin emperyalizme bağımlılığı ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda şekillendirilmesiyle direkt ilintilidir. ‘80 AFC’si ile birlikte ülkemizin emperyalizme bağımlılığının daha üst boyutta şekillendirilmesiyle birlikte, bu şekillendirmenin ideolojik, politik, örgütsel, askeri, psikolojik, kültürel saldırı-

larıyla doğru orantılı olarak toplumun şekillendirilmesi ve bu şekillendirme içerisinde halk gençliğinin de bu saldırılardan etkilenmesini beraberinde getirdi. “Türkiye’de 80’ler, liberal ekonomik politikanın uygulandığı, sanayi sektörünün teşvik edildiği, Batılı anlamda burjuva toplumunun değerlerinin yükselişinin yaratıldığı, dünyayla bütünleşme dönemi olarak yaşandı. İletişimin gelişmesiyle medyanın tüm cilalanmış renkleriyle hızla toplumun içine girdiği, özellikle popüler eğlence aracı olan televizyonla Batılının sahip olduğu dünya nimetlerinin görsel dünyamıza sokulduğu dönem... Dallas, Cosby Show, Şahin Tepesi gibi dizilerde mutlu zengin insanların; Rambo gibi filmlerde bol bol adam öldüren ‘kahraman katil’lerin ideallere sunulduğu dönem... Can Kozanoğlu o günün politikasını ‘biraz İngilizce, biraz bilgisayar, biraz korku, biraz hayal’

olarak tanımlamıştı. Baskı rejiminin az ötede duran cezalandırıcı tehdidi yanında, sözcük aralarına ‘İngilizce’den ithal(!) çerezler serpiştirilmiş yeni bir ‘söylem’ ve Batılının sahip olduğu sınırsız imkanların vaadini içeren sosyal ve ekonomik program yeni dönemin yeni imgeleriydi. ‘80 sonrası devlet ideolojisi ile yükselen burjuvazi kavramı Özal’ın ‘**Ben zengini severim**’ söylemiyle biçimsel olarak genelde Batılı ama düşünsel planda biraz oryantal bir kültür yarattı.”¹

İşte rahatlıkla denilebilir ki bir yanda AFC, getirdiği açık faşizmin dizginsiz terörü, ardından da demokrasi maskeli faşizmin saldırıları en çok da halk gençliğini etkiledi. Bir yanda faşizmin baskısı, işkence, hapisane, ölüm tercihi öte yanda televizyon, okullar bilcümle devletin ideolojik aygıtları aracılığıyla propaganda edilen sahte mutluluklar, dünyalar. Halk gençliği devrimci

ve komünist hareketin dağınlığından da faydalanılarak, faşizm açısından bir tehlike olmaktan çıkarılmaya, kendisinden başkasını düşünmeyen bir kitle haline getirilmeye çalışıldı. “**Bir yanda devletin resmi baskı kurumları diğer yanda medyanın, bir adım ötedeymiş gibi sunduğu, güya seçeneklerle dolu ve mutluluğun bunlara sahip olmaktan geçtiğine işaret eden telkin en çok da genç kuşağı etkiledi.**”²

Hiç kuşkusuz faşizm bununla yetinmedi. Bir yandan bunlar yapılırken, yine de önlem olarak emperyalizmin yeşil kuşak politikası doğrultusunda halk gençliği şekillendirilmeye çalışıldı. Halk gençliğine İslami eğitimin önü açıldı. İmam Hatiplerin, Kuran Kurslarının oldukça fazla sayıda açılmasının altında yatan bir neden de buydu. Yani bugün faşizmin “**dinci terör**” olarak adlandırdığı hareketin temelleri bizzat o dönem kendisi tarafından atıldı. Devrimciler ve komünistlere karşı din olgusunu toplumu uyutan bir afyon olarak kullandı. Gerçi bu kullanma ‘80 öncesinde de vardı ancak ‘80 sonrası faşist cunta şeflerinin ağızlarından artık açık açık yapılmaya, din olgusu bizzat devlet eliyle halka propaganda edilmeye başlandı. Okullarda din eğitiminin zorunlu hale getirilmesi bu döneme rastlamaktadır.

Faşizm bu politikaları hiç kuşkusuz ki kendisi açısından bir tehdit olarak gördüğü halk gençliğini, kendi politikaları doğrultusunda şekillendirmek, bunu yapamıyorsa tarafsızlaştırmak-apolitikleştirmek ama-

cını güdüyordu. Ali Akay, “İstanbul’da Rock Hayatı” çalışmasında şunları ifade ederek, demek istediğimizi çok güzel özetliyor: “**Gençlik geleceği temsil eder. Onlara verilecek formasyonun başarıyla uygulanması, hakim ideolojinin, dolayısıyla otoritenin parlak geleceğinin garantisidir. Okullarda verilen bilgiler ve pratikler hep bu yöndedir. İdeolojik kalıplar oluşturulduktan sonra, göreceliliği kesin olan kapitalist sistem özgürlüğü içinde makyajlanıp, moda tutkunluğu, içi boşaltılmış magazinler, politik söylemler içeren müzikler... Sonuç, tüketen, görmeyen, konuşmayan, ideal GENÇLİK.**”³

İşte faşizm 12 Eylül AFC ile halk gençliğini bu doğrultuda şekillendirmeye çalıştı. Halk gençliğini kendi politikaları doğrultusunda, düşünmeyen, sorgulamayan “**her koyun kendi bacağından asılır**” felsefesi doğrultusunda şekillendirmeye çalıştı. Bunda da belli oranda başarılı oldu. Bugün açısından halk gençliğinin büyük bir kısmı bu ideolojik formasyon doğrultusunda şekillenmiştir. Bu öyle bir şekillenmedir ki günümüz gençliği bir on yıl öncesinin doğru ya da yanlış olan değer yargılarını reddetmekte ancak bu reddediş özümseyerek, bilince çıkartılarak yapılmaktadır. 20 yıl 10 yıl öncesinin olumlu bazı değer yargıları, örneğin toplumu, arkadaşını, ülkesini düşünmek, sevgiyi, paylaşımı önemsemek ve benzeri değer yargıları bugün açısından önemsiz birer ayrıntı olabilmektedir. Bu durum

emperyalizm ve faşizmin yaratmak istediği “**gençlik tipolojisini**” büyük oranda hayata geçirdiğini göstermektedir.

Örneğin ülkemiz açısından ülke nüfusunun yaklaşık dörtte birini oluşturan genç yaş grubu içerisinde üniversite gençliği yaklaşık onda 1’lik bir oran oluşturmaya rağmen siyasi hareketlilik, sosyal ve kültürel konularda duyarlılık gibi özellikleriyle hep ön planda olmuştur. İşte bu özelliğiyle halk gençliği içerisinde önemli bir yeri ve misyonu olan üniversite gençliği içerisinde yapılan bir araştırma bu gerçekliği çok çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. **1970 ve 1992** yıllarında bir grup üniversite gençliğine uygulanmış “**sosyal tutum**” anketi, **2002** yılında bir kez daha uygulanmış. **Eskişehir**’deki **Osmangazi Üniversitesi** ve **Anadolu Üniversitesi**’ne bağlı **6** fakültenin birinci ve dördüncü sınıflarında rastgele örnekleme yöntemiyle gerçekleştirilen çalışmada toplam **600** öğrenciyle görüşülmüş. Çalışmada ortaya çıkan sonuçlar çarpıcı:

“...Ülkede sürekli değişen politik ortam, üniversite gençliğinin inanç, tutum ve davranışlarını da belirgin bir biçimde değiştiriyor. Kuşaktan kuşağa aktarılan dersler ve tecrübeler sayesinde, eski değerlere yenilerinin eklenmesi beklenirken, araştırmamız sonucunda, sanki her dönemi yaşayan başka başka ülkelerin insanlarıymış gibi sadece kendi dönemlerine ait özellikler taşıyan gençlerle karşılaştık... Günümüz gençliğinin “**kendi**” isteklerini doyurmada gösterdi-

ği sınırsızlık ile “**öteki**”ne verilecek özgürlük anlayışındaki katı ve agresif tutumu büyük bir çelişki olsa gerek... ‘68 kuşağı toplumsal sorunlara duyarlı yaklaşımı, birey olmanın yolunu okumakta-bilgiye ulaşmakta gören tavrıyla dikkat çekerken, günümüz gençliği “**farklılığı**” dürtüsel davranışları yaşayabilmekte görüyor. Bu fark, kuşaklar arasında uçurum denebilecek bir ayrım noktası. 30 yıl gibi kısa süre içinde üç kuşak gençlerin yaşam şekilleri ve sorunlara bakışında gözlenen bu ilginç değişime bakarak, aslında bu ülkede geçirilmiş büyük düşünce değişikliklerinin özümsemeden ortaya çıktığını; ‘**Sil baştan ve o anı yaşa**’ şeklinde oluştuğunu söylemek mümkün. Tragedya var karakter yok; özümsememiş, içe alınmış ve aktarılan değerler yok. Kuşaklar arasında en temel konularda bile öylesine derin kopukluklar var ki, insan bunun sebebini izahta zorlanıyor. ...Evet, neredeyse her on yılda bir toplumca yeniden doğuyoruz. Ve her dönemin kendine ait değerlerini yargılamadan, üzerinde derinlikli düşünmeden çabucak benimsiyoruz. Sil baştan yeniden...

Cumhuriyet Devrimi sonrası 1950’lerin siyasi çalkantıları, 12 Eylül darbesi ve sonrası... Ve son olarak Amerika’nın küreselleşme politikasıyla postmodern yaşama giriş... Küreselleşme politikası hepimize hayırlı olsun, günümüzün kabul gören değeri bu çünkü ve bunu da değerlendirip yargılayacak hafızamız olmadığından layıkıyla yaşayacağız. Tam da yaşamamız is-

tendiği gibi....”4

Evet bugün halk gençliğinin genel çoğunluğu tam da “**birilerinin**” yaşamasını istediği gibi yaşatılmaktadır. Bu birilerinin hiç kuşkusuz ki emperyalizm ve onun yerli uşakları olan Türk hakim sınıfları olduğu açık. Ancak yine de belirtmek gerekir ki; halk gençliği bir bütün olarak kendisine dayatılan, kendisinden yapılması istenen, nasıl yaşaması gerektiğini gösteren şekillendirmeye tam anlamıyla uymamaktadır. Halk gençliğinin içinden çıkan, hakim sınıfların deyimiyle “**birkaç kendini bilmez**” yine de faşizme karşı gelmektedir. Bu karşı gelme dönem dönem kitlesel karaktere bürünme ögeleri de barındırmakta. İşte bu yüzden faşizm halk gençliğinin ileriye çıkan bu bilinçli unsurlarını “**demokrasinin**” gereğince gözaltına almakta, en küçük bir gençlik muhalefetine dahi tahammül edememekte, başını kaldıranları ise gözaltı, işkence ile susturmaya çalışmakta bu da kâr etmiyorsa F tipi hapisanelere yollamaktadır. Bu da bize gösteriyor ki yaşadığımız ülkenin sosyo-ekonomik yapısı değiştirilmediği, demokratik devrim gerçekleştirilmediği müddetçe, faşizm ne kadar uğraşırsa uğraşsın, halk gençliğini zapt-ı rapt altına alamayacaktır. Çünkü faşizmin bizzat kendi varlığı bile ona karşı mücadelenin olması ortaya çıkarmaktadır.

Faşizmin halk gençliğini ve halk gençliği içerisinde belli bir öneme sahip olan ve bu anlamıyla kontrol edilmesi olmazsa olmaz olan üniversite gençliğini kontrol etmek, ide-

olojik olarak şekillendirmek için ilk elden üniversitelere el atmıştı. YÖK bunun aracı olarak hayata geçirildi. Ancak bugün gelinen aşamada faşizm tüm kurumlarıyla en çok da üniversiteleriyle tıkanmış durumda. Bu tıkanmanın kendiliğinden bizlerin lehine dönüşeceğini sanmak, doğru bir yaklaşım değildir. Değildir çünkü faşizm, bu türden tıkanmaları kendi lehine kullanmayı, kendi iktidarının devam etmesini sağlama açısından “**iyi bir şekilde kullanmayı**” başarabilmektedir. Bu olgu komünist gençler açısından gözden kaçırılmamalıdır. Örneğin bugün üniversitelerde sürdürülen laik-anti laik kamplaşması, hükümet-rektörler karpışmaları vesaire tüm yanlarıyla çürümüş bir kurumun ya da daha doğru ifadeyle toplumun bariz bir yansıması olan üniversitelerin içinde bulunduğu durumun-tıkanıklığının çürümüşlüğü üzerinde sürdürülen kapışmanın bir yansımasıdır. Onların dertleri hiç kuşkusuz ki eski yapının, eski ku-

rumların devamı ve bu anlamıyla iktidarlarının sürdürülmesidir. Kendi aralarında sürdürdükleri “**mücadele**” bu anlamıyla “**sırtlanların leş kavgasına**” benzemektedir. Öylesine benzemektedir ki, bu gündeme dair bir şeyler söylemek isteyen halk gençliğinin ilerici kesimine karşı yaklaşımları tam bir sırtlanın leşini koruma güdüsüne benzemektedir. Halk gençliğinin ileri kesimlerine, devrimci ve komünist gençlere yönelik “**AB demokrasisi**” içerisinde gerçekleştirilen azgınca terörü ve saldırganlığı başka nasıl açıklayabiliriz ki!

Evet faşizmin tüm kurumları gibi üniversiteler de çürümüş, eski toplumun bariz birer örnekleri olarak halk gençliğinin önünde durmaktadır. Bunu sadece bizler değil faşizmin üniversitelerinde bilim adamlığı yapanlar söylemektedir. “**Kanın odur ki, üniversite mensuplarının çoğunluğu (öğretim üyesi, öğrenci ve çalışanları) üniversite bilinci ve üniversite yaşam biçimi**

Bugün halk gençliğinin genel çoğunluğu tam da “birilerinin” yaşamasını istediği gibi yaşatılmaktadır. Bu birilerinin hiç kuşkusuz ki emperyalizm ve onun yerli uşakları olan Türk hakim sınıfları olduğu açık. Ancak yine de belirtmek gerekir ki; halk gençliği bir bütün olarak kendisine dayatılan, kendisinden yapılması istenen, nasıl yaşaması gerektiğini gösteren şekillendirmeye tam anlamıyla uymamaktadır.

hakkında pek de geniş bilgi sahibi değildirler. Çoğu kişi üniversiteyi sabah 8, akşam 5 mesaisi içinde bir işyeri olarak görmektedir. İl üniversitesi düzeyinde faaliyet yürüten taşra üniversitelerinde bu durum daha da vahim durumdadır. Üniversitelilik bilinci oluşmadığı için stratejileri ve vizyonları da kısır olmaktadır. Hal böyle olunca yukarıda sıralanan ciddi sorunlar oluşmakta ve o noktadan itibaren de üniversiteler bilim üreten ve öğreten kurumlar olmaktan çıkar duruma gelmektedirler. Her şeyden önce üniversitelerin kendi duruş noktalarını belirlemeli ve kendi misyonunu yerine getirmesi için kendilerini yeniden şekillendirmesi gerekmektedir. Bugün gelinen noktada toplumun önü tıkanmış ve bu tıkanıklık kendisini yansıma prensiplerine uygun olarak üniversitelerde de hissettirmektedir. Toplumun önünün açılması kendi sorunlarına ve toplumun sorunlarına sahip çıkan bir üniversite anlayışı ile olacaktır.”⁵

İşte tam da ifade etmeye çalıştığımız gibi, bugün açısından toplumun birer yansıması olan üniversiteler bize

toplumun içinde bulunduğu durum hakkında ipuçları vermektedir. Doğru bir şekilde ifade edildiği gibi, bugün Türkiye toplumunun önü “tıkanıklık”dır. Hakim sınıflar yaşanan sorunlara doğaları gereği çözüm bulamamaktadırlar. Zaten bulamazlar da. Çünkü toplumun yaşadığı “tıkanıklığın” esas sorumlusu kendileridir. Bu anlamıyla hakim sınıflar alaşağı edilmeden toplumun önü açılmaz. Bu da bize ülkemizde demokratik devrimin güncelliğini ve aciliyetini göstermektedir. Ancak bir kez daha ifade etmekte fayda var ki, toplumun yaşadığı bu “tıkanıklık” ancak ve ancak demokratik devrimle aşılabilir, bu yerine getirilmez ve bu uğurda mücadele edilmezse, hakim sınıflar bu “tıkanıklığı” yine kendi iktidarlarının devamı için “başarıyla” kullanacaklarıdır. Sınıf mücadelesi tarihi bize bunu oldukça net bir biçimde göstermektedir. Hakim sınıflar bu “tıkanıklığı” aşma adı altında kitleleri kendi politikaları doğrultusunda harekete geçirmekte, ya da kitlelerin kendiliğindenci hareketine bir süre sonra müdahale ederek kendi politikaları doğrultusunda kullanmayı başarabilmekte ve böylece ikti-

darlarını, yeniden ve yeniden sürdürebilmektedirler. Komünist gençler olarak bu gerçekliğin farkında olmak zorundayız. Hakim sınıfların kendi iktidarlarını devam ettirmenin bir yolu olan bu politikalarına karşı uyanık olmalı ve kitleleri uyarmaya bilinçlendirmeye devam etmeliyiz ve yine kitlelerin kendiliğindenci hareketlerinin hakim sınıfların politikalarını, iktidarlarını güçlendirmenin bir aracı olarak kullanmalarına izin vermeme çabası içerisinde olmalıyız.

İşte yaşanan bu “tıkanıklık” nedeniyle halk gençliği kendince çözüm yolları aramakta; geniş halk yığınları ve bu arada da halk gençliği emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının ideolojik politik kültürel saldırılarından etkilenmekte, bizlerin genel olarak devrimci hareketin özel olarak da komünist gençliğin, halk gençliğine bu “tıkanıklığı” aşma adına alternatif bir yol olduğunu gösterememesi, halk gençliğinin bu alternatifsizliğinin devam etmesine yol açmaktadır. Halk gençliğinin bu durumu, giderek kendi içerisinde bir umutsuzluğu, mutsuzluğu beraberinde getirmekte, imkanları olanlar ve özellikle de eğitim görenler ve iş arayanlar, ‘kendi gemisini kurtaran kaptan misali’ kapağı ilk fırsatta yurtdışına atmak istemektedir. Bu durum istatistiklerde net olarak ifade edilmektedir. “Türkiye, beyin göçü en fazla olan 34 ülke içinde 24. sırada yer almakta, iyi eğitim gören 100 kişiden 59’unu elinden kaybetmektedir”.⁶ Ve yine şu satırlar, ülkemiz halk gençliğinin, (ki bun-

ların büyük çoğunluğunun imkanı olanlar, sınıfsal açıdan iyi gelir gruplarında yer alanlar olduğunu ifade etmek gerekiyor) düzenden umudunu kestiğini göstermektedir. “YÖK’ün hazırladığı bir rapora göre 24 bini Almanya’da, 15 bini ABD’de olmak üzere 50 binden fazla Türk genci yurt dışında eğitim görmektedir. Dünya Bankasına göre yurt dışında yüksek öğretim gören öğrencilerimizin yurt içindekilere göre oranı %3.2’ler civarındadır. Yurt dışında önce eğitim ve sonra iş arayan gençlerimizin bir kısmı da üniversitelere giremediğinden yurt dışında okumayı tercih etmektedir. Türkiye yurtdışına en çok öğrenci gönderen/okutan ülkeler arasında 11. sırada yer almaktadır.”⁷

Ülkemizde Kasım 2000 ve Şubat 2001 tarihlerinde yaşanan son iki ekonomik krizden sonra bu rakam daha da artmıştır. Ülkemizden insanlar deyim yerindeyse “kaçmak istemekte”, bu ülkede yaşama-

nın kendilerine bir gelecek getirmeyeceğini düşünerek, ‘anlı şanlı Türk devletinden’(!) umutlarını kesmektedirler. “Araştırma sonuçlarına göre, son ekonomik krizde işsiz kalan eğitilmiş ve nitelikli işgücünden halihazırda yurt dışına gidenlerin oranı yüzde 7, yurtdışına gitme çabaları sürenlerin oranı yüzde 12, işsiz kaldığı boşluk dönemini yurt dışın-

da yüksek lisans yaparak veya dil öğrenerek geçirmek üzere yurtdışına çıkanların oranı yüzde 8 ve nihayet; bir fırsat yakalarsam yurtdışına gitmek isterim diyenlerin oranı ise yüzde 30 olarak belirlenmiştir.”⁸

Bu durum aslında bizlere şu veriyi rahatlıkla vermektedir. Özellikle gençlik, Türkiye’de kendisi açısından bir gelecek görmemektedir. Bu nedenle ilk fırsatta yaşadığı topraklardan ‘kaçmak’ istemekte, bunun içinse başta eğitim olmak üzere yurtdışına çalışmak için çıkmaktadır. Bunun bir nedeni bugün ülkemiz hakim sınıflarının halk gençliğine gelecek açısından hiçbir şey vermemeleriyle, diğer yanı ise hiç kuşkusuz ki ülkemizin yarı sömürge yarı feodal yapı-

yüksek puan alan ve kendine güvenen öğrenciler üniversitenin ilk yıllarından itibaren başta Amerikan Üniversiteleri olmak üzere ülkemizde faaliyet gösteren ve hiçbir resmi sıfatı olmayan yabancı üniversitelerin aracı kuruluşlarınca Yüksek Lisans ve Doktora eğitimi için çok iyi vaatlerle yönlendirilmektedirler. Özellikle ODTÜ, Boğaziçi ve Bilkent gibi İngilizce ile eğitim yapan üniversitelere en yüksek puanla giren öğrencilerin en iyileri neredeyse bu yolla beyin göçüne uğramaktadırlar.”⁹

Kısacası bu tablo da bize ülkemizdeki emperyalizmin sömürsünün-etkinliğinin bir başka yönünü de göstermekte, bizlerin halk gençliğinin bir kesimine yönelik emperyalistlerin politikalarının ne boyutta olduğunu da göstermektedir.

Burada üzerinde durmamız gereken nokta ise bu durumun, yani gerek emperyalizmin ve gerekse de ülkemiz hakim sınıflarının halk gençliğinin “gelecek kaygıları”nın yine kendi amaçları, emperyalizmin amaçları doğrultusunda kullanıldığını görmemizdir. Faşist devlet emperyalizm güdümlü politikalarıyla gençliğe bir gelecek vaat edememekte, gençlik ise kendi bireysel kurtuluşunu yine emperyalizmin kollarında aramaktadır. Öte yandan halk gençliğinden bir ke-

sıyla ilgilidir. Emperyalizm bu açıdan da ülkemizin genç beyinlerini, geleceğini, kendi denetimine almak için, bir yandan da kendi yarattığı, ülkemiz halk gençliğinin önünde duran bu geleceksizliği oldukça iyi kullanmaktadır. “Lise-deki başarılı öğrenciler, kendi okullarından önce dershaneler tarafından keşfedilir ve buralara çekilirler. Sınavda çok

rının halk gençliğinin “gelecek kaygıları”nın yine kendi amaçları, emperyalizmin amaçları doğrultusunda kullanıldığını görmemizdir. Faşist devlet emperyalizm güdümlü politikalarıyla gençliğe bir gelecek vaat edememekte, gençlik ise kendi bireysel kurtuluşunu yine emperyalizmin kollarında aramaktadır. Öte yandan halk gençliğinden bir ke-

simin bu tablosu bize, genel olarak halk gençliğinin nasıl bir ruh hali içinde olduğunu da göstermektedir. Ki bu durum bizce önemsenmesi gereken bir durumdur. Halk gençliğinin faşist devletten umudu yoktur. Kendisini kurtarmanın yolu olarak 'kapağı' yurt dışına atmak istemektedir. Bunun nedeni bu ülke topraklarında kendisi açısından bir gelecek görememesidir.

İşte bu nedenle bizlerin ilk planda yapması gereken, halk gençliğinin kendi sosyal pratiğinden de oldukça net olarak gördüğü gibi bu faşist devletin halk gençliğine bir gelecek vaat etmediği, gelecek olarak işsizlik, yoksulluk, diplomalı işsizler ordusu olduğu, baskı, sömürü olduğunun anlatılması ve bu anlamda da halk gençliğinin ancak faşizme karşı örgütlenerek, **Yeni Demokratik Gençlik Hareketi** yaratarak ve safının Demokratik devrimin safında olduğunun, kendi geleceğinin ancak ve ancak mücadele etmekle gerçekleşebileceğinin propagandası yapılmalıdır. Görüleceği üzere halk gençliği bir alternatif aramaktadır. Bu alternatifin doğru olabilmesi ve gerçek anlamda başarıya ulaşabilmesinin yolunun **Yeni Demokratik Gençlik Hareketinin** yaratılmasından geçtiğinin net olarak ortaya konulması gerekiyor. Bu nokta önemlidir. Önemlidir çünkü "siyaset, boşluk tanımaz" ilkesinden hareketle, bizler bunu net olarak ileriye sürmezsek ve propagandasını yapmazsak, Atilla İlhan gibi Kemalistliği ve faşizm yandaşlığı oldukça açık olan sol maskeli kendinden

menkul, "gazi" propagandacılarının, ne idüğü belirsiz gibi görünen ama söylemleriyle "kaşarlanmış faşist" oldukları su götürmez olan "kızıl elmacıların", 'dipten gelen dalga' söylemleri adı altında gençlik hareketini yine her zaman yaptıkları gibi faşizme, faşizmin kendini tahkim etmesine olanak tanıyan çabalarına imkan vermiş oluruz. Yada gençlik hareketini kendi reformist hayallerinin gerçekleşmesi için her zaman kullanmak isteyen ama bunda bir türlü başarılı olamayan "tatlı su devrimcilerinin", "salon devrimcilerinin", "legal parti ile komünistçilik oynayanların" ekmeğine yağ sürmüş oluruz. İşte bunun için bıkmadan, usanmadan, **Yeni Demokratik**

Halk gençliği bir alternatif aramaktadır. Bu alternatifin doğru olabilmesi ve gerçek anlamda başarıya ulaşabilmesinin yolunun Yeni Demokratik Gençlik Hareketinin yaratılmasından geçtiğinin net olarak ortaya konulması gerekiyor. Bu nokta önemlidir.

Gençlik Hareketinin propagandasını yapmalı, halk gençliğinin gerçek kurtuluşunun buradan geçtiğini net ve açık olarak ilan ederek, bu doğrultuda çalışmalarımızı sürdürmeliyiz.

Yukarıda ifade ettiğimiz gerçeklik bugün açısından halk gençliği içerisinde bir olgu olarak ortaya çıkmaktadır.

Halk gençliği içerisinde ve özellikle de üniversitelerde bu anlamda belirgin bir saflaşma bulunmaktadır. Gençlik hareketleri, özellikle de ilerici devrimci gençlik hareketleri esas olarak üniversitelerde taban bulabilmektedir.

Bunun dışında ise, genel gençlik tablosunun ne durumda olduğu, hangi halet-i ruhiye içerisinde bulunduğu dair yine bilimsel bir çalışmaya dayanarak şu tespitte bulunabiliriz. "Günümüz gençliği belki biraz Gılgamış gibi... 'Bir gün ben de özne olabilirim' çabasıyla başkalarının öyküsü içinde yan rollere razı... Başkaları özne - kendisi nesne ve sürekli öznenin dilini öğrenmeye çalışan, kendi dili ve varlığıyla kendine ait bir bölge kuramayan, mevcut tek tip bölgeye ait olabilmek için makyajlarını uygun bir şekilde yapmaya çalışan, kendi özneliği, kendi dili, kendi öyküsü olmayan bir varoluş söz konusu. Öyküsel 'kendilik' hasarı, dilsel 'kendilik' hasarı, öznel 'kendilik' hasarı var ve sürekli hüsrana ve hayal kırıklığı. Boşluk duygusu, yalnızlık. Depresyon... Öykü yok, anlam yok, amaç yok... Günün en çok satan kitapları arasında 'bir şey' olmanın yollarını anlatanları görmek rastlantı olmasa gerek: '*Dost Kazanmanın Yolları*', '*Lider Olmanın Yolları*', '*Çok Para Kazanmanın Yolları*', '*Mutlu Olmanın Yolları*', '*Kadınları Kullanma Kılavuzu*', '*Erkekleri Kullanma Kılavuzu...*' Evet, 'Belki ben de bir gün özne olurum'un yolları bu kitapları okumaktan geçiyor!'"¹⁰

Şu açık ki gerek yukarıda

ortaya koyduğumuz, halk gençliğinin bir kısmının ve özellikle de imkanları olanların ilk fırsatta tercihinin bu ülkeden kaçmak olması, öte yandan ise halk gençliğinin yukarıdaki alıntıda da ifade edilmeye çalışılan “yalnızlık”, “boşlukta olma”, “bir şey olma” çabası içerisinde “yol” aramaları bizlere görevlerimizin ne kadar çok olduğunu, halk gençliğinin aradığı bu “yol”un demokratik devrimin ta kendisi olduğunu; halk gençliğinin Yeni Demokratik Gençlik Hareketinin bizzat “öznesi” olması gerektiğinin anlatılması gerekmektedir.

Ve yine şu bir gerçek ki halk gençliğine bu yolu biz göstermezsek, başkaları mutlaka gösterecektir. Bugünlerde, dillendirilen “Yeni Beyaz Türk Gençliği” kavramları ve TV’lerde yayınlanan dizilerle, yine çok satan kitaplar ve müzik klipleriyle bunun gerekleri yerine getirilmeye devam ediyor.

Bu genel tespitlerden hareketle, halk gençliğinin katmanlarını değerlendirerek çalışmamızı sürdüreceğiz olursak şöyle bir tablo ile karşılaşırız.

İşçi-semt gençliği: İşçi gençliği örgütlemek bizim için önceliklidir. Öncü sınıfın, örgütlülüğümüzün köylü gençlikle birlikte temel yapı taşı olması oldukça önemlidir. Bu anlamda bu kesim içerisindeki çalışmamız oldukça önemlidir. İşçi gençliğinin bugün için en temel sorunu azgın sömürü çarkından en fazla etkilenen kesim olmasıdır. Genç işçi kesimi egemenlerin işgücünü en ucuza satın aldığı kesimlerden birisini oluşturmaktadır. Aynı şekilde işçi gençliğinin çalışma koşulları ve yoğun olarak küçük işletmelerde çalışması örgütsüzlüğün hat safhada yaşanmasına neden olmaktadır. Küçük dağınık fason atölyelerde kaçak şekilde milyonlarca genç işçi azgın bir sömürü çarkının içerisinde çalışmaktadır. Küçük atölye-

lerin insan kaynağı olarak genç kesimin seçilmesi özellikle bilinçli bir tercih olarak ortaya çıkmaktadır. Genç ve deneyimsiz olan ve büyük işsizlik sorunu yaşayan kesimlerin sistemin önemli bir parçası olan fason üretim atölyelerinden başka bir tercihinin olmamasının bir sonucudur. Bu küçük işletmeler her mahallede, her sokakta oldukça yaygın bir şekilde bulunmaktadır. Ama bazı bölgelerde bu yaygınlık odaklanmış bir şekilde mevcuttur. Ve bu bölgelerde kentin nüfusuna bağlı olarak binlerce bazen 100 binlerce genç çalışan kesim bulunmaktadır. Bu tarz iş yerlerinde genç işçiler önemli oranda örgütsüz bir yapılanma içerisinde. Zaten iş yerlerinin koşulları da bu örgütsüzlük mantığı içerisinde ele alınmaktadır. Yani iş yerlerinin küçüklüğü yanında sürekli doldur boşaltlar yaparak örgütlenmenin önünde büyük engeller oluşturulmaktadır. Bu

alanda çalışan kesimler kültürel anlamda da sürekli olarak yozlaştırılmaya çalışılmaktadır. Ve bunda da oldukça başarılı sonuçlar alınmaktadır. Özellikle bu iş yerlerinde çalışan kesimlerde yarı lümpenlik de önemli bir sorundur. Üretim ilişkilerindeki konumu bu noktada önemli bir etkenidir. Bunun sonucu olarak yoğun kültürel dejenerasyondan çabuk etkilenmektedir. Yani kimlik arayışında oluşu ve bu arayışta gençliğin bazı karakteristik özelliklerinin etkisiyle sistemin ideolojik-politik-kültürel-örgütsel saldırılarına maruz kalmakta ve buna tabi olmaktadır. Bu anlamda arayışı geri ve bağınaz bir şekilde sistem tarafından doldurulmaktadır. Özellikle kadın erkek ilişkisi, arabesk-popüler kültür, futbol, çetecilik gibi sorunlarla iç içe geçen bir yaşam tarzı oluşmaktadır. **Bu kesim özünde sistemle çelişkisi en yoğun olan kesimdir.** Gelecek sorunu oldukça kapsamlıdır. Aynı şekilde işsizlik sorunuyla en fazla yüz yüze kalan kesim olması ve en azgın sömürüye tabi olması, aile baskısı, kimlik edinme sorunu vb. bu çelişkilerdendir. İşçi gençlik kesiminin, halk gençliği içerisinde en kalabalık kısmı oluşturması da ayrıca vurgulanması gerekmektedir.

Bu kesimlerle iç içe geçmiş işsiz yarı lümpen kesim de oldukça önemlidir. Bu anlamda özellikle semtlerin önemi ortaya çıkmaktadır. Özellikle emekçi kesimlerin oturduğu semtler oldukça önemlidir. Göç ettiği bölgeler itibarıyla memleketçilik temelinde bir arada yaşayan ve devrim-

ci-demokrat özellikleri gelişkin olan semtler çalışma alanlarımız olmalıdır. Buralarda yoğun bir yoksulluk ve sefalet söz konusudur. Aynı oranda büyük bir gençlik kesimi mevcuttur. Ve bu kesim inanılmaz derecede yozlaştırılmaya çalışılmaktadır. Uyuşturucu, çetecilik, hırsızlık oldukça yaygındır bu semtlerde. Ve buna karşı önemli tepkiler de mevcuttur. Bu kesim zamanının büyük bir kısmını kahvehanelerde, bilardo salonlarında boş bir şekilde geçirmektedir. Bu kesim sistem tarafından duyarsız apolitik kişilikler haline getirilmiştir. Bu koşulların yanında özellikle kendi içerisinde memleketçilik ve mezhepsel temelde bir tutunma söz konusudur. Bu noktada yöre ve mezhepsel dernekler oluşturulmakta ve kendi sorunlarını bu DKÖ'ler aracılığıyla dayanışmaya dönüştürmektedirler. Bu DKÖ'ler parçayı bütünden koparması açısından bir tehlike oluşturmakla birlikte doğru bir ele alışla oldukça etkin kurumlar haline getirilme koşulu vardır. Buraları örgütleyen kesimler büyük çoğunlukla sisteme tepkili ancak bu tepkiyi reformist ve gerici bir şekilde gösteren kesimlerdir. Bu noktada kurumları ele alışları da oldukça geridir. Ancak bunu bir kenara bırakıp bu kurumların kitle temeline bakarsak önemli bir muhalefet potansiyeli vardır. **Özellikle Kürt bölgelerinden, Karadeniz'deki gerilla savaşı olan bölgelerden göçen insanların oluşturduğu dernekler önemlidir.** Bu dernekler içerisinde çalışma yürütmek özellikle bu dernekle-

rin bünyesi altında gençlik kollarını oluşturmak, buralar aracılığıyla kitle çalışması yürütmek; önemsenmesi ve ciddiye alınması gereken noktalardır. Bu kurumlar aracılığıyla kültürel, sosyal ve sportif etkinliklerle geniş ilişkilerle bağ kurmak, sağlıklı bir ele alışla süreç içerisinde etkin DKÖ'ler şekline büründürmek önemlidir. Bunun yanında buralarda yapılacak çalışmalar önemli bir kitleye ulaşmamıza neden olacaktır. Aynı şekilde bu kurumların yanında daha nitelikli DKÖ'ler oluşturma çalışmaları ciddiyetle ele alınmalıdır. Özellikle yozlaştırmaya, uyuşturucuya ve semtlerin ulaşım-barınma-hizmet sorunlarına yoğunlaşarak politika üretme ve tepkiyi somut bir güce ve örgütlenmeye çevirme koşulları fazlasıyla vardır. Bu alanlarda önemli bir çalışma da legal kitle yayını aracılığıyla yürütülecek kitle çalışmasıdır. Özellikle yayının dağıtımını sistemli bir şekilde yapmak; çelişkisi en yoğun, örgütlenmeye en yakın kesimleri seçmek, buralarda yoğunlaşmış ve odaklanmış bir çalışma yürütmek örgütlenme zeminimizin önemli bir ayağını oluşturmalıdır. Aynı şekilde bölgedeki kesimlerin ortak sorunlarını ele alan A/P çalışması yürütmek de etki gücü yaratmak açısından önemlidir. Geleceksizlik, işsizlik, kültürel yozlaştırma vb. sorunlar temel materyallerimiz olmalıdır. Bunun yanında yaşanan özgün bir dizi sorun materyal olarak kullanılmalı ve siyasal ajitasyona dönüştürülmelidir.

Bu geniş kesimin yanında kısmen büyük olan işletmeler-

de çalışan kesimler vardır. Bu kesim diğer kesime göre oldukça dar ve sınırlıdır. Buralarda çalışan gençlik kesimleri daha düzenli ve disiplinli bir yaşam içerisinde. Bu kesimler açısından da önemli bir gelecek kaygısı vardır. Özellikle esnek üretim sonucu oluşan üretim biçimi ve örgütlenmesi önemli oranda örgütsüzleştirme saldırılarını beraberinde getirmiştir. Buralarda her an işini kaybetme kaygısı oldukça yükündür. “Küreselleşme” saldırısının ekonomik yönünden doğrudan etkilenmesi, bu kesimin çelişkilerini oldukça arttırmıştır. Özelleştirme saldırıları bu kesimin yaşamına daha fazla yansımaktadır. Bu kesimlerin çalışma alanlarında sendikalaşma görece daha rahattır. Bu anlamda bilinç düzeyleri kısmen daha ileri düzeydedir. Son süreçte gelişen işçi eylemlerine baktığımız zaman bu yansımaları daha berrak görebiliriz. Önemli tepkiler gelişmektedir. Bu tepkiler daha çok, bu iş yerlerinde çalışan kesimler tarafından konulmuştur. Ancak burada da önemli bir sorun olarak satılmış sendikacılar karşımıza çıkmaktadır. Bu sendikalar işçi sınıfı adına her türlü işbirliğini yapmaktadır. Bu anlamda işçi sınıfının sınıf bilincini köreltmeyi kendilerine bir görev olarak koymuşlardır. İşçilerin ekonomik demokratik hakkını savunmayı kendi varlık koşullarının devam etmesi temelinde ele almaktadır. Ancak geline aşamada var olan kriz, işçi sınıfının kazanılmış haklarını hızla ellerinden almayı ve en gerici sendikaların dahi tırpanlanma-

sını beraberinde getirmektedir. Bu durum sistemle olan çelişkilerinde daha derinleşmesine neden olmaktadır. Özellikle Kamu Yönetimi Yasa Tasarısıyla bu saldırılar boyutunu en kapsamlı seviyeye çıkaracaktır. Buna gerici sendikaların dahi tahammül edemediğini, kof da olsa sisteme yönelik çıkışlar yaptığını görmekteyiz. Bu anlamda saldırıların emperyalist merkezli olduğu gerçeği işçi sınıfının bilincinde daha berraklaşmaya başlamıştır. IMF-DB patentli uygulanan saldırılar işçi sınıfı ve tüm emekçi kesimlerin malumu olmuştur. Geline bu noktada işçi gençliğin örgütlenmesi bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu anlamıyla önümüzdeki süreçte bu alana ilişkin çalışmalarda bulunmak, gerekmektedir.

Köylü gençlik: Köylüler ülkemizin koşulları itibariyle çelişkisi en yoğun ve devrimimizin temel gücünü oluşturmaktadır. Köylülük ve özgüldede köylü gençlik ülkemizdeki en örgütsüz kesimdir. Kırsal alanda yaşanan ekonomik sosyal sorunlar önemli bir göç olgusunun yaşanmasına neden

olmuştur. Ama buna rağmen ülkemizdeki nüfusun % 40'ı hala kırsal alandadır. Bunun yanında çalışan kesimin %50'sini bu kesim oluşturmaktadır. Kentlere göç olgusu yükündür ama feodalizmin tasfiye olmamasından kaynaklı bu göç oldukça karmaşık bir durum oluşturmuştur. Toprağa dayalı feodal üretim ilişkileri bu göçle tümenden ortadan kalkmamıştır/kalkamaz da. Tam tersi geçim koşullarını daha rahat sağlayabilmenin bir sonucu olarak ikili bir yön oluşmuştur. Yılın belli kısmı şehirlerde geçici işlerde çalışma önemli ve ağırlıklı bir kısmı ise köyünde toprağını ekip biçme şeklinde bir karışıklık oluşturmuştur. Bu durum yarı feodal yapının önemli bir sonucudur. Yüzlerce kapitalist ilişkiyle yüzlerce feodal ilişkinin iç içe geçmesidir. Köylülüğe yönelik kapsamlı saldırılar bu kesimin daha çetrefilli bir durumla karşılaşmasına neden olmaktadır. Özellikle tarımın tasfiyesi şeklinde gelişen emperyalist saldırılar bu kesimde önemli tepkilere neden olmaktadır. Uygulanan kotalar, doğrudan gelir desteği

vb saldırılar zaten geri ve zor koşullarda üretim yapan köylülüğün üretim yapmasının önünde tam anlamıyla bir engel oluşturmuştur. Emperyalist ülkelerin gelişkin tarım üretimi karşısında ülke pazarının bu kesimlere tümenden açılmasıyla oldukça zayıf düşmüş ve rekabet ettirilemez hale gelmiştir. Bunun yanında tefecinin azgın sömürüsü de buna eklenince köylülük için yaşam çekilmez bir hal almıştır. Üründen elde ettiği geliri, maliyetini karşılayamaz hale gelmiştir. Ve tanık olmaktadır ki bir çok köylü sadece Ziraat Bankasına olan borçlarını ödeyemediği için zindanlarda yatmaktadır. Ve yakın tarihte köylüler buna karşı azımsanmayacak tepkiler koymuştur. Bu gün için ise önemli oranda

gençliğe yönelik yaklaşımımızla ilintilidir. Köylü gençlik içerisinde faaliyet yürütmenin koşullarını yaratmaya zorlamak, devrimimiz açısından oldukça önemlidir. Köyden kente göç olgusunun karmaşıklığından bahsetmiştik. Bu durum esasında bizlere belli avantajlar sağlamaktadır. Köylük bölgelerde çalışma yürütmemizin koşullarını oluşturmaktadır. Şehirlerden edineceğimiz ilişkiler sayesinde köylere açılma koşullarını yakalamamız mevcuttur. Bu anlamda öğrenci gençlik içerisinde yada semt çalışmalarında yakaladığımız ilişkiler sayesinde köylere yönelmemiz sağlanmalıdır. Özellikle yazın zamanımızı köylerdeki çalışmaya ayırmak, buralarda faaliyet yürütmek anlayış olarak

özelleştirilmesi saldırısıdır. Üniversitelerde ve liselerde yıllardır egemen sınıflar kendi anayasalarını çiğneyerek eğitimin mali kaynaklarını öğrenci gençlik üzerinden sağlıyordu. Harçlar, aidatlar, zorunlu bağışlar vb şeklinde uygulanan ve yatırılmadığı taktirde kayıtların yapılmadığı bir yöntemle adeta bir talan ve soygun uygulanıyordu, öğrenci gençlik üzerinden. Geldiğimiz noktada ise neo-liberalizm, serbest piyasa ekonomisi adı altında adeta eğitim talan alanı haline getirilmeye çalışılıyor. Zaten yaşam koşulları oldukça zor olan halk gençliği bu uygulamayla eğitimden de mahrum bırakılacaktır. Zaten var olan düzenlemelerle eşitsiz bir yarış içerisinde uygulanan üniversiteye giriş sınavları sayesinde geleceği olmayan bölümlere zorlanan halk gençliği, gelenen aşamada bunu da okuyamaz hale getirilecek. Bu saldırı oldukça kapsamlıdır. Emperyalizmin eğitim alanındaki talanıdır bu saldırı. Özellikle üniversite gençliğinin başına musallat olan 12 Eylül'ün öz çocuğu faşist YÖK kurumu bu saldırıların ekonomik-politik-ideolojik-kültürel ayaklarını parça parça ve yıllara yayarak oluşturmuştur. Bu kurum 12 Eylül darbesiyle kurulmuştur ve yılların mücadelesi sonucu elde edilen kısmi haklar azgın bir şekilde bu kurum tarafından ortadan kaldırılmıştır. Ve üniversiteleri yeniden düzenlemiştir. Geçen 10 yıllar sonucunda sistemin devamlılığını temel ilke edinen YÖK, uyguladığı politikalarla adeta faşist karakterini kitlelerin bilincine

bir sessizlik vardır. Köylülüğün örgütsüzlüğü bu tepkisizliğin en temel nedenidir.

Köylü gençliğe yönelmek gençlik birliğimizin önemli bir görevi olarak algılanmalıdır. Bugün için bu kesim içerisinde bir çalışmamız mevcut değildir. Bunda önemli bir sebep ise ele alışımla ve köylü

benimsenmelidir. Her yoldaşımızın çevresinde ailesi, akrabası köyde olan insanlar vardır, hatta bizzat kendimizin köylerimizle bağlantısı mevcuttur. Bu bağlantıyı faaliyetimiz için kullanmak önemlidir.

Öğrenci gençlik: Öğrenci gençlik içerisindeki bugün için en önemli sorun eğitimin

Köylü gençliğe yönelmek gençlik birliğimizin önemli bir görevi olarak algılanmalıdır. Bugün için bu kesim içerisinde bir çalışmamız mevcut değildir.

kazımıştır. Her türlü demokratik uygulamayı ortadan kaldırmış, sorgulamayan düşünmeyen beyinler yaratmak için bilimsel eğitim yönteminin zerrelere de alt üst etmiştir. Bu anlamda, dürüst, samimi, muhalif bilim adamlarını her türlü yol ve yöntemle zapt-ı rap altına almış. Aynı şekilde bu taleple çıkan öğrenci hareketlerine karşı da çeşitli ideolojik ve zor araçlarını kullanarak. Gelinek noktada ise öğrenci gençlik içerisinde büyük bir dejenerasyon yaratmayı başarmıştır. Tepkisiz; duyarsız, verileni kabul eden beyinler yetiştirmede uzmanlaşmıştır. Sürecin olgunluğa erişmesi ve yaşanan global krizin sonucu olarak emperyalizmin tüm yarı sömürgelerine uyguladığı politikalar bugün için de ege-men sınıflar tarafından ülkemizde pervasızca uygulanmaktadır. Yani talan, yağma bir üst aşamaya sıçratılarak uygulanacaktır. Ve bunun adı da yeni YÖK yasa tasarısıdır. Bu tasarı üzerine oldukça yazıldı çizildi. Ve asgari oranda amaçları, hedefleri kavrandı. **Burada yeniden yenilemek gerekiyor ki şu an için üniversitelerde temel sorun bu**

özelleştirme saldırısıdır. Bunun kavranması oldukça önemlidir. Ve bu saldırı sadece bizim ülkemizle sınırlı değil, bütün yarı sömürgelerde uygulanan bir politikadır. Bu anlamda bu saldırı özgülünde öğrenci gençlik içerisinde anti-emperyalist bir hareket yaratmak ya da var olan bilinci bu somutluk özgülünde üst aşamaya sıçratmak önemli bir görevdir. Kitlelerin emperyalizme karşı azımsanmayacak tepkisi vardır. Gerek askeri saldırıları gerek ekonomik saldırıları önemli oranda görülmektedir. Öğrenci gençliğin aydın özelliği ve kavrayışının diğer kesimlere oranla daha ileri düzeyde olduğunu düşünürsek bu anlamda tarihteki devrimci dalgalanmada da öğrenci gençliğin başlangıçtaki dinamik ve atılganlığı göz önüne alınırsa yaratılacak hareketlenmedeki önemini daha iyi kavrarız. Burada yeri gelmişken önemle belirtilmesi gereken bir nokta da öğrenci gençliğin bu dönem için niye daha fazla önemsenmesi sorunudur. Bu yaklaşımın doğru kavranmadığına tanık olmaktadır. Devrimin temel gücü olan iş-

çi-köylü gençliğe bilinç taşımada önemli bir misyonu vardır öğrenci gençliğin. Bu gün oldukça geri düzeyde bir devrimci hareketlenme gerçekliği ile yüzyüzeyiz. Bu koşullar içerisinde öğrenci gençliğe verdiğimiz önem doğal olarak biraz daha ön plana çıkmaktadır. Ancak bu, kafalarda bir karmaşaya neden olmamalıdır. Öncü ve temel güç noktasında bir problemin olduğu çıkarılmamalıdır. Sadece sürecin özgünlüğü işçi ve köylü gençlik içerisindeki bilinç geriliği bu yaklaşımı doğurmaktadır. Süreçte kadro sıkıntısını en acil olarak çözeceğimiz temel çalışma alanlarımızda daha kuvvetli olmamızın koşullarını sağlamamız, öğrenci gençliğe dönemsel olarak yoğunlaşmamızla aşılacaktır. Öğrenci gençliğin bilinç düzeyi ileri demiştik. Bunun yanında bir arada olma ve sorgulama düzeyi de düşünülürse en çabuk örgütleneceğimiz ve harekete geçireceğimiz kesim burasıdır. **Bu yaklaşımın dönemsel olduğunu var olan tıkanıklığı açmak için uygulandığını kavramamız önemlidir.** Bugün için küçük burjuva karakterde olmakla birlikte gelişmeleri daha fazla ve gelişkindir. Bu avantajlar

doğrultusunda buralara yoğunlaşmak daha da önemli bir hal almaktadır. Bu konuda bir kafa karışıklığımız yoktur ve olmamalıdır da.

Öğrenci gençliğin yaşadığı bu önemli sorunlarına paralel olarak geniş kapsamlı bir hareketlenme olmaması önemli bir sorundur. Bu anlamda öğrenci gençliğin önderi olan devrimci siyasi yapılanmaların geri yaklaşımları ve çalışma tarzları bunda önemli bir etkidir. Bu anlamda gençlik birliğimizin de aynı şekilde büyük eksiklikleri vardır. Kitle çalışmasında kitleyi seferber edecek politik yönelimin belirlenmesinde azımsanmayacak gerilikler mevcuttur. Özellikle örgütlenme tarzımızda sağlıklı bir çalışma oturtulmuş değildir. Kitle çalışması yeterince kavranmış değildir. Kitlelerin sorun ve taleplerini örgütlü güce çevirmek hala birincil sorunumuzdur. Kitlelerin önemli bir memnuniyetsizliği ve bunun yanında ne yapacağını bileme sorunu vardır. Gençlik kitesinin apolitikleştirilmesi önemli bir sorundur bizim için. Ama aynı zamanda kitle-

ler politiktir de içinde yaşadıkları koşullardan kaynaklı. Sorunlarının ne olduğunu kavramada bilinç düzeyinde bir gerilik mevcuttur ama memnuniyetsizlik bile başlı başına politikleşmeyi sağlayan bir olgudur. Sorun bunun bilinçli bir şekilde sisteme yönelmesi sorunudur. Bu gün seçimlere karşı en ilgisiz kesimi oluşturmaktadır öğrenci gençlik. Bu gençliğin burjuva siyasetine olan uzaklığı ve tepkisi olarak yorumlanmalıdır. Ancak alternatif olarak neyi nasıl yapacağını da bilememektedir. Bu anlamda ekonomik-demokratik taleplerini dahi dillendirememektedir. Bunun yanında burjuvazinin kültürel anlamda oldukça yoğun saldırıların maruz kalmakta ve bundan doğal olarak etkilenmektedir.

Kitle çalışmasının en önemli ayacağının ve temel çalışmanın bu olduğunu kavramamız önemlidir. Bu çalışmayı yürütmediğimiz yada bu yönlü bir anlayışımız olmadığı sürece öğrenci gençliğin siyasal iktidar mücadelesine sevk edilmesinin imkansız olduğunu kavramalıyız.

DİPNOTLAR

¹ 68'den 2000'e gençlik...Psk. Dr. Figen Özdemir 01.12.2002

Bkz: <http://www.medyapirasa.com/psiko16.htm>

² 68'den 2000'e gençlik...Psk. Dr. Figen Özdemir 01.12.2002

Bkz: <http://www.medyapirasa.com/psiko16.htm>

³ Aktr. 68'den 2000'e gençlik...Psk. Dr. Figen Özdemir 01.12.2002

Bkz: <http://www.medyapirasa.com/psiko16.htm>

⁴ Heyy Türk gençliği! biraz sü-künet Psk. Dr. Figen Özdemir 15.07.2002 bkz: <http://www.medyapirasa.com/psiko.htm> (Eskişehir Os-

mangazi Üniversitesi Psikiyatri Ana Bilim Dalı'nca yapılarak 2002 Ulusal Psikiyatri Kongresi'nde sunulan 68, 80, 90 ve 2000 gençliğinin sosyal tutumlarını karşılaştıran araştırmanın 80 kuşağına ait bölümü'nden)

⁵ Üniversitelerin Sorunları -1- Prof. Dr. İbrahim Ortaş Çukurova Üniversitesi Makale bkz: <http://www.turkstudent.net/art/2340>

⁶ Yrd. Doç. Dr. Özlem Işığışok UÜ, İİBF Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü bkz: http://www.yenibir.com/articledisplay_yeni_biryasam/0,,1mt~0@1c~1@vivid-155959,00.asp

⁷ (bkz.. <http://www.populermedikal.com/beyingoc.htm>)

⁸ Yrd. Doç. Dr. Özlem Işığışok U. Ü. İİBF Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü (bkz. http://www.yenibir.com/articledisplay_yeni_biryasam/0,,1mt~0@1c~1@vivid-155959,00.asp)

⁹ ÖSS Sınavı ve Beyin Göçü Prof. Dr. İbrahim Ortaş Çukurova Üniversitesi Makale-2003

(bkz.. <http://www.turkstudent.net/art/2340>)

¹⁰ 68'den 2000'e gençlik...Psk. Dr. Figen Özdemir 01.12.2002

Bkz: <http://www.medyapirasa.com/psiko16.htm>

(Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Psikiyatri Ana Bilim Dalı'nca yapılarak 2002 Ulusal Psikiyatri Kongresi'nde sunulan 68, 80, 90 ve 2000 gençliğinin sosyal tutumlarını karşılaştıran araştırmanın 80 kuşağına ait bölümünden)

PARTIZAN

**18 Mayıs'ı
Unutmadık
Unutturmayacağız**